

การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

นายภุชงค์ มัชฌิโม

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2565

การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

นายภุชงค์ มัชฌิโม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2565

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น
ผู้วิจัย : นายภุชงค์ มัชฌิโม
ปริญญา : ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร
ปีที่สำเร็จการศึกษา : 2565

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น สร้างและพัฒนาโปรแกรม และนำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม โดยใช้วิทยวิธีการวิจัยและพัฒนา แบ่งเป็น 3 ระยะคือ ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นระยะที่ 2 สร้างและพัฒนาโปรแกรม และระยะที่ 3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผล กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 รูป ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 2) แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การใช้สถิติ t-test (Independent Samples) ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า 1) สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้นโดยพบปัญหามากที่สุดในด้านเนื้อหา ส่วนด้านอื่น ๆ ได้แก่ ด้านการจัดการเรียนการสอนนั้นอยู่ในระดับปานกลาง จากสภาพข้อมูลในปัจจุบันทำให้ทราบว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษยังไม่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน ซึ่งทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นปัญหามากกว่าทักษะอื่น ๆ ทำให้ไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้ 2) โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบท

ท้องถิ่นมี 6 องค์ประกอบดังนี้ 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) เนื้อหา 5) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 6) การวัดและประเมินผล ซึ่งผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องแต่ละองค์ประกอบโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.80–1.00 ความหมายคือใช้ได้ มีผลการประเมินความเหมาะสมร่างโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นโดยผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$=4.83 S.D.=0.18) 3) ผลการใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม 1) ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ พบว่าการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาก่อนเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.46 และหลังเรียนด้วยโปรแกรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.76 คะแนนเฉลี่ยหลังการได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการพัฒนาโปรแกรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.78 S.D. = 0.37)

คำสำคัญ: โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ, การบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

_____ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : Developing English Reading Programs for Understanding by Integrating Content in Local Contexts.
Author : Mr. Puchong Matchimo
Degree : Doctor of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University
Advisors : Assistant Professor Dr.Samarn Ekkapim
Assistant Professor Dr.Surakan Janghan
Year : 2022

ABSTRACT

This research is objective to study the problematic conditions and needed to develop English reading promotion programs for understanding by integrating contents in local contexts. Create and develop programs and implement the program and evaluate the effectiveness of the program using research and development methods divided into 3 phases: Phase 1: Study the problematic conditions and needs needed to develop English reading promotion programs for understanding by integrating contents in local contexts. Phase 2: Create and develop programs, and Phase 3 implements programs and evaluates effectiveness. The target group used in the research is a first-year student in Buddhism, Maha Chulalongkorn University, Roi Et Buddhist College, Semester 1, Academic Year 2021, 30 figures. Acquired by selecting a specific one. The research instruments include 1) English reading promotion programs for understanding by integrating contents in local contexts, 2) a test measuring English reading proficiency for understanding by integrating contents in local contexts, 3) student satisfaction questionnaires per study with the English Reading Promotion Program for understanding by integrating content in local contexts. Statistics used to analyze data include the use of t-test (Independent Samples), averages, standard deviations, and percentage values.

The results showed that 1. Problematic conditions and requirements are needed to develop programs for teaching and learning in basic English subjects, with the most problematic in the field of content. Other areas include that the teaching and learning aspect is moderate, as the current data shows that teaching and learning to promote

reading in English has not yet responded to the needs of the learner. English reading skills are more problematic than other skills, making it impossible to read English for understanding. 2) The English reading promotion program for understanding by integrating content in the local context has 6 elements as follows: 1) Origin and importance, 2) Objective 3) Goal 4) Content, 5) Learning Activities, and 6) Measurement and Evaluation, where each component conformity index evaluation by 5 experts is averaged between 0.80–1.00. There is a appropriate assessment of the draft English reading promotion program for understanding by integrating contents based on local contexts by the original set of experts at the highest level ($\overline{X}$ = 4.83, S.D. =0.18). 3) Results of use and evaluation of the effectiveness of the program 1) English reading ability for understanding Found that reading the language was found to be reading. English for the understanding of students before class with the English Reading Promotion program for understanding by integrating contents in local contexts averaged 18.46, and after study with the program averaged 25.76 points, the average post-development English reading program for understanding was higher than before the development of the program, statistically significantly different at .05. 2) Students are satisfied with language reading programs. England for understanding by integrating content based on local contexts, as inclusive as possible ($\overline{X}$=4.78, S.D.=0.37).

Keywords: English Reading Promotion Program for Understanding, Content integration Based on Local Contexts

_____Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำจากบุคคลหลายท่านดังนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาท เนืองเฉลิม ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช และอาจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ให้คำแนะนำและเสนอข้อคิดเห็น ทั้งด้านวิชาการ แนวทาง การวิจัยตลอดจนช่วยเหลือตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต.ดร.อรัญ ซุยกระเดื่อง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อพันตรี พูลพุทธา อาจารย์ ดร.ดวงพร ศรีบุญเรือง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพันธ์ อรัญญวาส ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องทางด้านเนื้อหา และการใช้ภาษาของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และคณาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ทุกท่านที่กรุณาอบรมสั่งสอนวิชาความรู้ในการศึกษา และให้คำแนะนำในการวิจัยครั้งนี้ด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะอาจารย์ นักศึกษา เจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย (วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด) อำเภอธวัชบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลืออำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้เป็นอย่างดียิ่ง

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาพระคุณบิดามารดา บูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่มีส่วนทำให้การวิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

นายภุชงค์ มัชฌิโม

สารบัญ

หัวเรื่อง **หน้า**

บทคัดย่อ ..... ก
ABSTRACT ..... ค
กิตติกรรมประกาศ ..... จ
สารบัญ ..... ฉ
สารบัญตาราง ..... ซ
สารบัญแผนภาพ ..... ฌ
บทที่ 1 บทนำ 1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา 1
1.2 คำถามการวิจัย 6
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย 7
1.4 ขอบเขตการวิจัย 7
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ 9
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 10
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม 11
2.1 โปรแกรมและการพัฒนาโปรแกรม 11
2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 22
2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 62
2.4 จิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ 83
2.5 ข้อมูลพื้นฐาน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด .. 88
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 102
2.7 กรอบแนวคิดการวิจัย 111
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย 113
ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม 115
ระยะที่ 2 สร้างและพัฒนาโปรแกรม 119
ระยะที่ 3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม 127
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 132
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล 132
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 132
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 146
5.1 สรุป 146
5.2 อภิปรายผล 148
5.3 ข้อเสนอแนะ 159

หัวเรื่อง **หน้า**

บรรณานุกรม 160
ภาคผนวก..... 173
ภาคผนวก ก คู่มือการใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 174
ภาคผนวก ข แบบประเมินโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น..... 193
ภาคผนวก ค แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 198
ภาคผนวก ง แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหา ตามบริบทท้องถิ่น..... 216
ภาคผนวก จ แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น.... 219
ภาคผนวก ฉ แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรม. ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหา ตามบริบทท้องถิ่น 221
ภาคผนวก ช หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง..... 224
การเผยแพร่งานวิจัย..... 230
ประวัติผู้วิจัย 231

สารบัญตาราง

ตารางที่ **หน้า**

2.1 รูปแบบการบูรณาการเพื่อใช้ในการเรียนการสอน 70
4.1 การวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 133
4.2 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ระยะที่ 1 134
4.3 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ระยะที่ 2 135
4.4 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความสอดคล้องเหมาะสมร่างโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 137
4.5 ผลการประเมินค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 138
4.6 ผลการประเมินข้อสอบของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) 140
4.7 เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีต่อโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นโดยการใช้สถิติ t-test (Independent Samples) 141
4.8 คะแนน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการทดลองเป็นรายบุคคล 142
4.9 วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น 144

สารบัญภาพ

ภาพที่ **หน้า**

2.1 รูปแบบการอ่านที่เน้นความหมาย 38
2.2 รูปแบบการอ่านล่าง-บน (Bottom-Up) 39
2.3 รูปแบบการอ่านล่าง-บน (Top-Down) 39
2.4 รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีของ Trabasso 43
2.5 รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีของ Chase and Clark 43
2.6 รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีของ Rumelhart 44
2.7 รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีของ Dwes 44
2.8 กระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ 45
2.9 กรอบแนวคิดการวิจัย..... 112
3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยทั้ง 3 ระยะ..... 114
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 118

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วโลก ซึ่งนับเป็นภาษาสากลที่เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ทำให้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกันระหว่างประเทศในทุก ๆ ด้าน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและการศึกษา รวมถึงการแสวงหาความรู้ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน การศึกษาเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดในการแก้ปัญหาและการพัฒนาประเทศ การติดต่อสื่อสารที่ไม่เคยทำได้ในอดีตก็สามารถเกิดขึ้นได้ในปัจจุบัน โดยผ่านทางสื่ออิเล็คทรอนิคส์ ซึ่งเป็นผลมาจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี เมื่อมีการส่งข้อมูลข่าวสารถึงกันและกันสามารถทำได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว สังคมโลกก็แคบลงและข้อมูลข่าวสารก็กลายเป็นทรัพยากรที่สำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ผู้เรียนที่เรียนอยู่กันคนละมุมโลกสามารถรับรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ต่าง ๆ ระหว่างกันได้โดยผ่านทางอินเตอร์เน็ตทำให้ได้องค์ความรู้ใหม่ ๆ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกระจายไปสู่ที่อื่น ๆ ได้อย่างรวดเร็ว คนในทุกสังคมโลกจึงจำเป็นที่จะต้องมีทักษะ ความชำนาญ มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศสำหรับการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถสื่อสารทำความเข้าใจและเข้าถึงองค์ความรู้ใหม่เหล่านั้นก่อนที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันหรือพัฒนาประเทศของตนต่อไป ส่วนในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ ก็ได้รับผลกระทบจากกระแสความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีในยุคโลกาภิวัตน์นี้เป็นอย่างมาก วิถีชีวิตของผู้คนในสังคมต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปเพราะเทคโนโลยีนำความสุขสบายให้เกิดขึ้นและความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารให้เกิดขึ้นในที่ทำงาน

การดำเนินชีวิตของคนแต่ละสังคมซึ่งเดิมมีความเรียบง่าย มีความสุขกับธรรมชาติ มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง ไม่ค่อยได้เกี่ยวข้องกับสังคมต่างภาษาและวัฒนธรรม มากนักก็พลอยได้รับผลกระทบจากการรับรู้ด้านวัฒนธรรม เหตุการณ์ สถานการณ์ของประเทศอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้เองจึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงปรับปรุงตนเองให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก เพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของกระแสโลกาภิวัตน์และเพื่อเตรียมความพร้อมที่จะเข้าสู่สังคมข่าวสารได้อย่างยั่งยืน พร้อมทั้งเตรียมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องและต่อเนื่อง นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญนานาชาติจึงเห็นว่าการพัฒนาประเทศอย่างถูกทิศทางและยังคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์เฉพาะตน จำเป็นต้องยกระดับการศึกษาของประชาชนให้มีความเหมาะสมกับยุคสมัย

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยมากขึ้น ทั้งด้านการศึกษา วัฒนธรรมและการติดต่อค้าขาย จะพบว่าภาษาอังกฤษถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมาก และในปี พ.ศ. 2538 ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน กฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The Working Language of ASEAN Shall be English” กล่าวคือ ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ เป็นการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกันในการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่รัฐ ตลอดจนองค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน ความหมายของบทบัญญัติที่ให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาอาเซียน สำหรับการทำงานร่วมกันนั้นมีความหมายกว้างไกลไปถึงทุกส่วนของประชาคมอาเซียน นั่นก็คือ ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงนับได้ว่าเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนในการติดต่อสื่อสารสร้างความสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างแบบไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขตทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียนเคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติ (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2556, น. 1-4)

ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (2560-2564) ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเตรียมพร้อมด้านกำลังคนและการเสริมสร้างศักยภาพของประชากรในทุกช่วงวัย มุ่งเน้นการยกระดับคุณภาพทุนมนุษย์ของประเทศ โดยพัฒนาคนให้เหมาะสมตามช่วงวัย เพื่อให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ การหล่อหลอมให้คนไทยมีค่านิยมตามบรรทัดฐานที่ดีทางสังคม เป็นคนดี มีสุขภาวะที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรม มีระเบียบวินัยและมีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม การพัฒนาทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการในตลาดแรงงานและทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ของคนในแต่ละช่วงวัยตามความเหมาะสม การเตรียมความพร้อมของกำลังคนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จะเปลี่ยนแปลงโลกในอนาคต ตลอดจนกำหนดเป็นแนวทางสำหรับการปฏิรูปการศึกษาการต่อไป เพื่อพัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีความสามารถในทุกด้านรวมทั้งด้านภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่สำคัญที่สุดสำหรับการสื่อสารในยุคอิเลคทรอนิกส์

จากความสำคัญดังกล่าว ภาษาอังกฤษจึงได้บรรจุไว้ในหลักสูตรตั้งแต่ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยระดับประถมศึกษาให้นักเรียนได้เริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 ส่วนระดับมัธยมศึกษาให้เลือกเรียนเพิ่มเติมได้ 1 ภาษาและเลือกเรียนได้อย่างเสรี โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 210) การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน แม้จะไม่สามารถแยกขาดจากกันโดยสิ้นเชิง แต่การสอนทักษะการอ่านก็นับเป็นทักษะที่มีความสำคัญมาก เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพื่อการดำรงชีพและเพื่อการพัฒนาตนเองให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขในโลกยุคปัจจุบัน

เนื่องจากคนยิ่งมีความรู้มากทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาได้ อีกทั้งการอ่านยังเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของคนทุกชาติทุกภาษา ทักษะการอ่านจึงเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างมากในการศึกษาหาความรู้

การอ่านเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญต่อชีวิตมากที่สุดเพราะโอกาสที่ได้ใช้มากกว่าทักษะการฟัง การพูด และการเขียน (สุภัทรา อัษรานุเคราะห์, 2552, น. 83) ทั้งการอ่านยังมีความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมสู่อนาคต เพราะประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนา ดังนั้นการบริหารประเทศด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองการปกครองต้องเกี่ยวข้องติดต่อกับต่างประเทศอยู่เสมอ เทคโนโลยีและวิชาการใหม่ รวมทั้งเครื่องอุปโภคบริโภคล้วนแล้วแต่มีภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านทั้งสิ้น การอ่านภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการที่สำคัญที่ทำให้มนุษย์สามารถศึกษาและสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ รอบตัวได้โดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา สถานที่หรือโอกาส นอกจากนี้การอ่านยังทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้นำมาซึ่งการพัฒนาตนเอง ช่วยให้ได้รับความรู้ ความบันเทิง รู้เท่าทันเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงของโลก ทั้งการอ่านจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ การอ่านทำให้ผู้อ่านเกิดความตระหนัก เกิดการพิจารณาไตร่ตรองเช่น การอ่านประกาศ ป้ายโฆษณาหรือฉลากสินค้าหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต บนพื้นฐานของศีลธรรม นำความรู้เพื่อบริการสังคมและประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น ซึ่งเป็นรายวิชาในหมวดศึกษาทั่วไปของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มุ่งเน้นให้บัณฑิตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์และการใช้ภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม การใช้กาล การสร้างประโยค การใช้บุพบท สันธาน มีความสามารถใช้ทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่านและเขียนในลักษณะที่สัมพันธ์กัน เน้นทักษะด้านการอ่านและความเข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรูปประโยคและคำศัพท์ต่าง ๆ มีเจตคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเบื้องต้น เพื่อพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้เป็นไปตามมาตรฐาน สกอ. รวมถึงพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรมเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างราบรื่น และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม จากการศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอน ในรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวิทยาลัยสงค์ร้อยเอ็ด พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด นับว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากที่จะต้องมีการพัฒนาหลักสูตรเพื่อการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน

จากการสัมภาษณ์ผู้สอนภาษาอังกฤษและจากการสำรวจพฤติกรรมการอ่านของผู้เรียน สาเหตุที่ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ สาเหตุแรกเนื่องมาจากผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมในวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำถึงต่ำมากและขาดประสิทธิภาพในการอ่านภาษาอังกฤษ สาเหตุที่ 2 ผู้สอนภาษาอังกฤษยังขาดทักษะในการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจบทอ่านได้ โดยจะเห็นได้จากพฤติกรรมการอ่านของผู้เรียน ที่ได้จากการตอบแบบสำรวจพฤติกรรมของผู้เรียน พบว่า

ผู้เรียนขาดทักษะในการอ่านที่สำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจบทอ่าน เช่นการอ่านซ้ำเมื่อไม่เข้าใจ การอ่านเก็บใจความหลักที่สำคัญ การจดบันทึก และการใช้จินตนาการช่วยขณะอ่าน ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจบทอ่าน ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการอ่านและขาดแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษด้วย โดยทั่วไปผู้เรียนเคยชินกับการที่ผู้สอนเป็นผู้ป้อนความรู้ให้อย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นที่จะหาความรู้เองและพบว่าพบว่าผู้สอนภาษาอังกฤษมีความเข้าใจผิดในกระบวนการสอนอ่านที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน ผู้สอนบางคนให้การช่วยเหลือผู้เรียนในทางที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา จึงทำให้ผู้เรียนมีการฝึกอ่านด้วยตนเองน้อยลงและทำให้ขาดการฝึกทักษะสำคัญของการอ่าน เช่น การคาดเดาความหมาย การย่อความ และการตั้งคำถามถามตนเอง ทำให้ผู้เรียนอ่านข้อความภาษาอังกฤษให้เข้าใจ

การสอนการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร พบว่านักศึกษามีความสามารถในด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ (Reading Comprehension) อยู่ในระดับต่ำ การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหา กระบวนการ กิจกรรม สื่อ ตลอดจนเครื่องมือการวัดทางการอ่าน รวมทั้งปัญหาที่พบในการอ่านภาษาอังกฤษคือ เมื่อนักศึกษาอ่านภาษาอังกฤษแล้วไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในข้อความอ่านนั้น แต่เมื่อจำเป็นต้องอ่านก็แก้ปัญหาโดยการเปิดพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ–ไทย หาคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายและมีการจดจำคำแปลไว้ตลอดแต่ก็ไม่สามารถเข้าใจได้ว่าตนเองอ่านเรื่องอะไร ซึ่ง สุมิตรา อังวัฒนากุล (2536, น. 150) กล่าวว่า การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษพบว่า เด็กไทยส่วนมากยังมีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจและการที่ผู้เรียนส่วนมากยังขาดความสามารถในทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่นั้นอาจเป็นเพราะยังขาดวิธีการหรือเทคนิคที่เหมาะสมที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น สุรางค์ ประเทศ (2540, น. 2) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของคนไทยไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องมาจากความไม่แน่นอนในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรรวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวอาจมาจากหลายสาเหตุ เช่น ปัญหาด้านเนื้อหาในบทเรียนไม่เหมาะสมกับผู้เรียน บทเรียนอาจยากหรือง่ายเกินไป หรือเป็นเรื่องไกลตัว เนื้อหาส่วนใหญ่นำเสนอแต่เรื่องราวของชาวตะวันตก อาจทำให้ผู้เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่น่าสนใจ ไม่ทันสมัย ทำให้ผู้เรียนไม่มีความกระตือรือร้น จึงทำให้น่าเบื่อ ทำให้มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งการนำเสนอบทเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังใช้สถานการณ์ที่ใกล้ตัวของผู้เรียนเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนยังมีน้อยมาก บทเรียนส่วนใหญ่ยังมีเนื้อหาจากสถานการณ์ต่างประเทศซึ่งไกลตัวผู้เรียน การใช้สถานการณ์ดังกล่าวอาจเหมาะกับผู้เรียนโดยทั่วไป แต่ผู้เรียนในระดับท้องถิ่น ซึ่งมีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของต่างประเทศค่อนข้างจำกัด จึงเป็นเรื่องยากที่ผู้เรียนจะตีความให้เข้าใจกับสถานการณ์เหล่านั้นด้วยเหตุผลดังกล่าว

ผู้เรียนจึงไม่สามารถที่จะโยงความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ในท้องถิ่นของตนเองให้เข้ากับหัวเรื่อง (Topic) เพราะเป็นเรื่องที่ไกลตัว การที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อเรื่องที่เรียนจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจ ขาดความกระตือรือร้นและขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (Roe, Stood, and Burns, 1978, Moore, 1992)

สิ่งสำคัญในการอ่านคือผู้อ่านควรจะเข้าใจและจับใจความจากเรื่องที่อ่านได้เพราะจะทำให้ประสบความสำเร็จและมีความเข้าใจในการอ่านคนที่อ่านได้ดีไม่ใช่เพียงแค่อ่านได้ถูกต้องหรือรวดเร็วเท่านั้น แต่ต้องเข้าใจและสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของสื่อที่ได้อ่าน ทั้งสามารถประเมินสิ่งที่อ่าน อารมณ์หรือแนวคิดของผู้เขียนด้วยความซาบซึ้ง จะเห็นได้ว่าการอ่านเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับมนุษย์ การอ่านทำให้ผู้อ่านบรรลุวัตถุประสงค์ทั้งด้านสาระและความบันเทิง เกิดการพัฒนาและประยุกต์ใช้ความรู้ ทำให้มีอุปนิสัยรักการอ่านและสามารถประสบความสำเร็จในชีวิตได้ (สุภาภรณ์ สุริยวงศ์ษา, 2548, น. 3) การปรับปรุงหลักสูตรและเนื้อหาวิชาให้มีลักษณะบูรณาการโดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างกว้างขวาง พร้อมทั้งส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพควบคู่ไปกับความรู้และเนื้อหา แนวการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษกับเนื้อหาวิชาซึ่งเป็นเป้าหมายในการเรียนเพื่อไปประกอบอาชีพ พร้อมทั้งได้เรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษาคำศัพท์และทักษะการใช้ภาษา ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมความสามารถทางภาษาของผู้เรียน (Robinson and Good, 1987) นอกจากนี้ Halliday and Hasan (1985) กล่าวเสริมว่า ภาษานั้นเป็นเครื่องมือในการสื่อสารและการเรียนภาษานั้นคือ การผสมผสานการเรียนรู้ทั้งตัวภาษาและเนื้อหาวิชาในเวลาเดียวกันพัฒนาการเรียนไปพร้อม ๆ กัน

เนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้สอนควรพิจารณาจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของผู้เรียน ซึ่งประกอบไปด้วยมวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนพบเห็นในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละสังคมและประสบการณ์เหล่านั้นต้องมีความหมายต่อผู้เรียน กล่าวคือผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนไปปรับใช้ในชีวิตจริง ตามสถานการณ์จริงและทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย สนุกสนานกับการเรียนด้วย (Zughoul, 1968) ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ควรจัดเนื้อหาบทเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและเหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถนำประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Schema) ที่เกี่ยวข้องกับบริบทท้องถิ่นมาช่วยให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาของบทเรียนได้ดีขึ้นด้วย

การพัฒนาโปรแกรมนี้ได้นำแนวคิดพื้นฐานการพัฒนาโปรแกรมของ Barr and Keating (1990) ได้กล่าวถึงความหมายของโปรแกรมได้หลายแบบขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลโดยทั่วไปคำว่าโปรแกรมหมายถึง หน่วย (Units) ที่จัดขึ้นเพื่อทำกิจกรรมพิเศษหรือให้บริการตาม ความต้องการของสถาบันหรือบุคคล การลำดับการปฏิบัติตามที่วางแผนไว้ (Series of Planned Intervention) เพื่อ

วัตถุประสงค์สำหรับกลุ่มเป้าหมายโดยเฉพาะ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันกับปรัชญา เนื่องจากปรัชญามีส่วนในการช่วยกำหนดจุดประสงค์และการจัดการสอน ซึ่งมีแนวปรัชญาต่างๆ มากมาย พื้นฐานจากสังคม (Sociogical Foundation) โปรแกรมได้รับอิทธิพลจากสังคมมากที่สุด สมาชิกในสังคมเป็นผู้สร้างและพัฒนาโรงเรียน รากฐานทางสังคมที่มีต่อการสร้างหรือพัฒนาโปรแกรมและการเปลี่ยนแปลงของสังคมก็มีผลทำให้โปรแกรมต้องเปลี่ยนแปลงด้วย พื้นฐานจากจิตวิทยา (Psychologial foundation) จิตวิทยามีส่วนสำคัญต่อการสร้างหลักสูตรและการสอน โดยเฉพาะจิตวิทยาพัฒนาการและจิตวิทยาการเรียนรู้ พื้นฐานจากวิชาการความรู้ต่าง ๆ (Disciplines of knowledge foundations) ความรู้ของวิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ รวมทั้งความรู้ทางอาชีพ เป็นรากฐานของการเรียนรู้ของผู้เรียน การสร้างโปรแกรมจึงต้องมุ่งให้ผู้เรียนมีความเข้าใจมโนทัศน์ (Concept) และวิธีการของวิชานั้น ๆ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นของจังหวัดร้อยเอ็ด สู่การพัฒนาโปรแกรม ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาที่สำคัญ ๆ เกี่ยวกับวัด สถานที่ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี ได้แก่ 1) BURAPHA PHIRAM TEMPLE 2) THE PHRA MAHA CHEDI CHAIMONGKOL 3) PA KUNG TEMPLE 4) PALANCHAI CENTRAL PARK 5) SOO DA CAVE WATERFALL 6) PHA MOK MI WAI 7) THUNG KULA RONG HAI 8) KU KA SING 9) SA-KET FABRIC 10) ROI ET TOWER 11) KU PHRA KONA 12) MAHA THAN BARAMEE PRAPENEE BOON PHA SAWAD ROI ET TRADITION 13) SOMMA NAM KUEN PENG SENG PRATEEP 14) BOON KHAO JEE TRADITION OF MUEANG PHO CHAI

จากความสำคัญและสภาพปัจจุบันปัญหาดังที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยในฐานะเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้นและภาษาอังกฤษสำหรับนักรัฐศาสตร์ ได้นำเอาบริบทของท้องถิ่นมาบูรณาการกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และสนใจที่จะพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 ปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีสภาพของปัญหาและมีความต้องการจำเป็นอย่างไร

1.2.2 องค์ประกอบของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีลักษณะอย่างไร

1.2.3 โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีประสิทธิผลเพียงใด

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

1.3.2 เพื่อสร้างและพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

1.3.3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งการวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยทำการศึกษาสอบถามถึงสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นโปรแกรม ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร เพื่อกำหนดกรอบของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

2. แบบสัมภาษณ์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ได้แก่ บุคลากรมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ประกอบด้วย ผู้บริหาร คณะอาจารย์ พนักงานมหาวิทยาลัย และอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็น 8 วิทยาเขต 2 วิทยาลัยสงฆ์ ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ระยะที่ 2 สร้างและพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 การจัดทำร่างโปรแกรม เป็นการนำกรอบโครงร่างโปรแกรมที่ได้จากการศึกษาในระยะที่ 1 มาจัดทำเป็นโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

ขั้นที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพและประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม เป็นการตรวจสอบยืนยันนิยามขององค์ประกอบ พฤติกรรมบ่งชี้ความสามารถในด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในแต่ละองค์ประกอบที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขึ้นสำหรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาโปรแกรม จนได้โปรแกรมเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการตรวจสอบคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพโปรแกรม เป็นการประเมินโปรแกรมที่ได้พัฒนาขึ้นในด้านความเหมาะสมและสอดคล้องของโปรแกรมโดยผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

ขั้นที่ 3 การทดลองใช้โปรแกรม (Try out) เป็นการนำโปรแกรมที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากขั้นที่ 2 ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

ระยะที่ 3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เป็นการนำโปรแกรมไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย แล้วนำผลที่ได้จากการใช้โปรแกรมมาประเมินประสิทธิผล ประเมินความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรม

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาจากบริบทท้องถิ่นของจังหวัดร้อยเอ็ด สู่การพัฒนาโปรแกรม ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญ ๆ เกี่ยวกับวัด สถานที่ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี ได้แก่ 1) BURAPHA PHIRAM TEMPLE 2) THE PHRA MAHA CHEDI CHAIMONGKOL 3) PA KUNG TEMPLE 4) PALANCHAI CENTRAL PARK 5) SOO DA CAVE WATERFALL 6) PHA MOK MI WAI 7) THUNG KULA RONG HAI 8) KU KA SING 9) SA-KET FABRIC 10) ROI ET TOWER 11) KU PHRA KONA 12) MAHA THAN BARAMEE PRAPENEE BOON PHA SAWAD ROI ET TRADITION 13) SOMMA NAM KUEN PENG SENG PRATEEP 14) BOON KHAO JEE TRADITION OF MUEANG PHO CHAI ซึ่งเป็นการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ ของรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

2. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ระยะที่ 1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูล เป็นนักศึกษา บุคลากร มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด และอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็น 8 วิทยาเขต 2 วิทยาลัยสงฆ์

ระยะที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 30 รูป

ระยะที่ 3 กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 รูป

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิผลในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

โดยการดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยใช้เวลาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

ระยะที่ 2 สร้างและพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยใช้เวลาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

ระยะที่ 3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยใช้เวลาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น หมายถึง แผนหรือระบบโครงสร้างของกิจกรรมที่มีการวางแผนไว้อย่างเป็นระบบและพัฒนาขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งมี 6 องค์ประกอบคือ 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) เนื้อหา 5) แนวการจัดกิจกรรม และ 6) การวัดและประเมินผล

การบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น หมายถึง กระบวนการเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้จากสภาพแวดล้อมทางสังคมของท้องถิ่น ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างและองค์กรทางสังคม สภาพความเป็นอยู่ ศิลปะ วัฒนธรรมประเพณีที่เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถนำความรู้และประสบการณ์มาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตจริงอย่างมีคุณภาพ ซึ่งบริบทเหล่านี้มีความสำคัญ

ต่อการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

ประสิทธิผลของโปรแกรม หมายถึง ผลที่เกิดจากการใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ประกอบด้วย

1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึง การอ่านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษและสามารถรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่าน สามารถทำความเข้าใจเนื้อหาบริบทท้องถิ่น รวมถึงการอ่านเพื่อจับใจความหลักหรือสาระสำคัญ

ระดับความเข้าใจในการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal Comprehension) คือการเข้าใจในเรื่องของคำและเนื้อเรื่องตามตัวอักษรที่ปรากฏ

2. ความเข้าใจระดับการตีความ (Interpretation Comprehension) คือระดับความเข้าใจในเรื่องที่อ่านและสามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์ จับความสัมพันธ์ สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงในเรื่องกับประสบการณ์ในตัวผู้อ่านได้ และยังสามารถตีข้อความทั่วไปได้

3. ความเข้าใจระดับการนำไปใช้ (Applied Comprehension) คือความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถประเมินแนวคิดของผู้เขียนได้ สามารถนำแนวคิดนั้นไปสัมพันธ์กับแนวคิดของตนเองและนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้ ซึ่งความเข้าใจระดับนี้เป็นการผสมผสานระหว่างความคิดของผู้อ่านกับความคิดของผู้เขียน

2. ความพึงพอใจในการใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีประโยชน์ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1.6.1 ได้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ที่มีคุณภาพ

1.6.2 ได้สารสนเทศสำหรับครู อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งการพัฒนาโปรแกรมในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 2
การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดและแนวทางการพัฒนาโปรแกรม โดยนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. โปรแกรมและการพัฒนาโปรแกรม
2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการบูรณาการเนื้อหากับบริบทท้องถิ่น
4. จิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้ใหญ่
5. ข้อมูลพื้นฐาน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 โปรแกรมและการพัฒนาโปรแกรม

2.1.1 ความหมายของโปรแกรม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542 (2546, น. 6) ได้บัญญัติความหมายของคำว่าโปรแกรม หมายถึง ระเบียบการที่บอกถึงขั้นตอนของงานที่จะต้องทำตามลำดับ

ทวีป อภิสิทธิ์ (2545, น. 3) ได้ให้ความหมายของโปรแกรมว่า หมายถึง กลุ่มของโครงการ (Project) หรือกิจกรรม (Activity) ตั้งแต่สองกลุ่มขึ้นไป ที่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน มีความเกี่ยวเนื่อง เอื้ออำนวยซึ่งกันและกัน ตอบสนองนโยบายเดียวกัน

สุวิมล ว่องวาณิช (2548) ได้กล่าวถึงความหมายของโปรแกรมการพัฒนาทางวิชาชีพครูว่า หมายถึงระบบโครงสร้างที่กำหนดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ออกแบบมาเพื่อจุดมุ่งหมายเดียวกัน เพื่อการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานของครู

อุ่นตา นพคุณ (2548) ได้ให้ความหมายของโปรแกรมไว้ว่า เป็นงานประจำที่มีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังได้กล่าวถึงความแตกต่างกันของ “โปรแกรม”และ“โครงการ”ว่า“โปรแกรม” คือ งานประจำที่มีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ส่วน “โครงการ” มีลักษณะที่เป็นงานเฉพาะกิจตามความจำเป็นในสังคม เพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ แต่ถ้าหากโครงการมีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องในระยะเวลาที่ยาวนาน

ในกรณีเช่นนี้ โครงการก็จะกลายเป็นโปรแกรม ดังนั้น ระยะเวลาจึงจำเป็นในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง มีการพัฒนาประเมินผลเพื่อการคงอยู่ของกิจกรรมเป็นปัจจัยที่สำคัญของโปรแกรม

Barr and Keating (1990) ได้กล่าวถึงโปรแกรมว่ามีความหมายได้หลายแบบขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล โดยทั่วไปคำว่าโปรแกรมใช้ใน 3 ความหมาย คือ

1. โปรแกรม หมายถึง หน่วย (Units) ที่จัดขึ้นเพื่อทำกิจกรรมพิเศษหรือให้บริการตามความต้องการของสถาบันหรือบุคคล

2. โปรแกรม หมายถึง ลำดับการปฏิบัติตามที่วางแผนไว้ (Series of Planned Intervention) เพื่อวัตถุประสงค์โดยเฉพาะสำหรับกลุ่มเป้าหมายโดยเฉพาะ

3. โปรแกรม หมายถึง กิจกรรมที่วางแผนไว้ (Planned Activity) เพื่อเป้าหมายโดยเฉพาะ

Chen (1990) ได้ให้ความหมายของทฤษฎีโปรแกรมว่า เป็นการกำหนดถึงสิ่งที่จะต้องกระทำเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่พึงประสงค์ ผลกระทบสำคัญที่คาดว่าจะเกิดขึ้นและเงื่อนไขที่จะทำให้เป้าหมายหรือผลกระทบเหล่านี้เกิดขึ้นได้ ทฤษฎีโปรแกรมประกอบไปด้วย 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ระบุถึงโครงสร้างของโปรแกรมที่ควรจะเป็นประกอบด้วย การจัดกระทำ (Treatments) ผลลัพธ์ (Outcomes) และกระบวนการนำไปสู่การปฏิบัติ (Implementation Processes) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับคุณค่าของโปรแกรม ส่วนนี้จะถูกเรียกว่า “Normative Theory”

ส่วนที่ 2 เป็นส่วนที่ระบุถึงกลไกเชิงสาเหตุที่เชื่อมต่อความสัมพันธ์ระหว่างการจัดกระทำของโปรแกรม กระบวนการนำไปสู่การปฏิบัติและผลลัพธ์ส่วนนี้จะถูกเรียกว่า“Causative Theory” โดยที่ Normative Theory จะให้การชี้แนะเกี่ยวกับเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่จะต้องตรวจสอบหรือติดตามและการออกแบบ และดำเนินการเกี่ยวกับการจัดกระทำส่วน Causative Theory จะระบุถึงประเด็นที่เกี่ยวกับการทำงานของโปรแกรมภายใต้สภาพการณ์ที่กำหนดและผลที่จะเกิดขึ้นจากโปรแกรม

Rogers (2000) ได้กล่าวถึงความหมายของทฤษฎีโปรแกรมว่า เป็นการสร้างโมเดลที่เป็นไปได้เกี่ยวกับโปรแกรม ถูกคาดหมายว่าจะทำงานอย่างไรเพื่อที่จะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ต้องการ ซึ่งนักประเมินจะใช้ทฤษฎีนี้เป็นแนวทางในการดำเนินการประเมินและใช้เป็นมาตรฐาน (Benchmark) ในการตัดสินประสิทธิผลของโครงการ

นิภาภรณ์ ซ้ายโพธิ์กลาง (2561) ได้สรุปความหมายของโปรแกรมไว้ว่า หมายถึง แผนหรือกิจกรรมที่มีการวางแผนไว้อย่างเป็นระบบ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ กำหนดกิจกรรม กำหนดรายละเอียดในการจัดกิจกรรม และมีการประเมินผลอย่างมีระบบเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้ได้ตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย เพื่อเปลี่ยนแปลงการพัฒนาครูให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

จากความหมายของคำว่า “โปรแกรม” ที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า โปรแกรม คือ แผนหรือระบบโครงสร้างของกิจกรรมที่มีการวางแผนไว้อย่างเป็นระบบเพื่อเป้าหมาย

เฉพาะ มีการกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรม และมีการประเมินผลที่เป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้ได้ตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่วางไว้

2.1.2 ประเภทของโปรแกรม

นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาและแบ่งประเภทของโปรแกรมทางการศึกษาออกเป็นหลายลักษณะที่สำคัญ ๆ มีดังนี้

Boone (1985) ได้กล่าวถึงการพัฒนาโปรแกรมการศึกษาไว้ว่า คือ กระบวนการในการวางแผนที่เป็นระบบเบ็ดเสร็จและครอบคลุม เพื่อคาดการณ์ในอนาคตเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างองค์กรทางการศึกษา เจ้าหน้าที่กับผู้เรียนหรือตัวแทนของผู้เรียน การจัดทำและส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ผู้เรียนพึงประสงค์ ตลอดจนถึงการเปลี่ยนแปลงในสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตของผู้เรียนในชุมชน

Boone (1985) ได้เสนอว่า ในการพัฒนาโปรแกรมการศึกษา นักการศึกษาหรือนักพัฒนาโปรแกรมการศึกษาควรมีความเข้าใจพื้นฐานหรือยอมรับข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรมการศึกษา 5 ข้อ ดังนี้

1. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นความมุ่งหวังที่ต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวผู้เรียน ไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่มบุคคลหรือชุมชน ในรายบุคคลการเปลี่ยนแปลงที่คาดหวังว่าจะเกิดจากผู้เรียน คือ ด้านความรู้ ทักษะ เจตคติ ในระดับกลุ่มหรือชุมชนการเปลี่ยนแปลงที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในชุมชน คือ วิธีการต่าง ๆ ในการประสานความต้องการและผลประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชน

2. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นเรื่องของการตัดสินใจ ดังนั้นนักพัฒนาโปรแกรมการศึกษาจะต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้นว่าในการวางโปรแกรมการศึกษาจะต้องให้บุคคลหรือตัวแทนของบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนหรือบางขั้นตอน ตั้งแต่การวิเคราะห์กำหนดความต้องการของบุคคลและปัญหาชุมชน ตลอดจนถึงขั้นตอนการประเมินผลและเสนอรายงาน

3. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษามีหลักสำคัญในเรื่องการร่วมมือหรือการมีส่วนร่วมของผู้เข้ามารับบริการกับนักพัฒนาโปรแกรมในการวิเคราะห์และกำหนดว่าอะไรคือความต้องการหรือปัญหาที่ต้องการแก้ การเลือกทรัพยากรและวิธีปฏิบัติงาน ตลอดจนถึงวิธีการประเมินที่เหมาะสมที่สุด

4. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นเรื่องของระบบและแนวคิด กล่าวคือ การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นระบบใหญ่ที่ประกอบด้วยแนวคิดต่าง ๆ ในระบบใหญ่ดังกล่าวจะประกอบด้วยระบบย่อยอีก 3 ระบบที่มีแนวความคิดที่ปฏิสัมพันธ์ต่อกัน สามารถจำแนกได้ดังนี้ 1) ระบบการวางแผน 2) ระบบการสร้างและการนำโปรแกรมไปปฏิบัติ และ 3) ระบบการประเมินผลและความรับผิดชอบในการรายงานผล

5. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นวิธีการที่สำคัญวิธีการหนึ่งที่องค์กรจะได้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ทำให้องค์กรมีความตื่นตัว ทันต่อเหตุการณ์ และสามารถปรับปรุงองค์กรได้ในอนาคต

Newman (1995) ได้แบ่งประเภทของโปรแกรมทางการศึกษา ดังนี้

1. โปรแกรมการศึกษาที่เน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นสำคัญ (From Purpose to need) เช่น โปรแกรมจัดฝึกอบรมแก่คนงานในโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มทักษะในการทำงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เป็นต้น

2. โปรแกรมการศึกษาที่องค์กรได้จัดกิจกรรมทางการศึกษาขึ้น เพื่อสนองความต้องการทางการศึกษาของบุคลากรในหน่วยงาน (Institutional Model) เช่น โปรแกรมพัฒนาประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ใหม่ เป็นต้น

3. โปรแกรมการศึกษาที่จัดขึ้นตามความประสงค์ของผู้เรียน โดยองค์กรมีหน้าที่รับผิดชอบการจัดโปรแกรม (From learner to organization) เช่น โปรแกรมศึกษาดูงานในต่างประเทศของหน่วยงานราชการต่าง ๆ เป็นต้น

4. โปรแกรมการศึกษาที่เน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กร เพื่อการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของพนักงานในองค์กร โดยการพัฒนาทักษะและความรู้นำไปสู่การยกระดับมาตรฐานการทำงานให้สูงขึ้น (From people to human resource)เช่น โปรแกรมจัดฝึกอบรมหลักสูตรการพัฒนาภาวะผู้นำ เป็นต้น

5. โปรแกรมที่เน้นการวิเคราะห์ความสามารถขั้นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำงานในส่วนงานต่าง ๆ (Competency-Based Curriculum) ดังนั้น ผู้จัดฝึกอบรมจึงจำเป็นที่จะต้องสร้างชุดฝึกอบรมที่ทำให้ผู้เรียนนั้นเกิดการพัฒนาความสามารถขั้นพื้นฐานให้ได้หลังจากการเข้ารับการฝึกอบรม เช่น การจัดฝึกอบรมหลักสูตรศิลปะการบริการหลังการขายให้ลูกค้าประทับใจ เป็นต้น

6. โปรแกรมการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการกลุ่มและการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ โดยอาศัยประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ (Experience Learning Program) เช่น โครงการเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นต้น

7. โปรแกรมการศึกษาที่นักการศึกษาจะต้องเข้าไปศึกษาวิถีชีวิต สภาพปัญหา และความต้องการของคนในชุมชน โดยมีหน้าที่คอยกระตุ้นให้คนในชุมชนรู้จักตั้งคำถามและเรียนรู้ที่จะแสวงหาคำตอบด้วยตนเอง เพื่อรู้จักการแก้ปัญหาและพึ่งตนเองได้ (Program for Critical Thinking and Social Action) เช่น โครงการ 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์ เป็นต้น

Janobrom (1998) แบ่งโปรแกรมทางการศึกษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. โปรแกรมด้านการพัฒนา ได้แก่ โปรแกรมเพื่อการแก้ปัญหาของชุมชน จึงมุ่งเน้นการให้ความรู้ที่จะช่วยในการแก้ปัญหาของชุมชนหรือความต้องการจำเป็นของบุคคล เช่น โครงการเกษตรทฤษฎีใหม่โครงการชุมชนเข้มแข็ง และโครงการพัฒนาพลังศักยภาพบุคคลสำหรับ SMEs เป็นต้น

2. โปรแกรมด้านสถาบัน ได้แก่ โปรแกรมที่เน้นการพัฒนาความสามารถของบุคคลสำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานภายในองค์กร ฉะนั้น จึงมักเป็นโปรแกรมที่จัดขึ้นภายในสถาบันหรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคลากร โดยมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจง เช่น การจัดฝึกอบรมด้านการใช้คอมพิวเตอร์ การพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษ และการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับนักบัญชี เป็นต้น

3. โปรแกรมด้านสารสนเทศ ได้แก่ โปรแกรมที่เน้นการให้ข้อมูล หรือสารสนเทศแก่ประชาชน โดยเฉพาะข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ ดังนั้น การประเมินความสำเร็จของโปรแกรมแบบนี้จะขึ้นอยู่กับความสามารถในการนำสารสนเทศไปถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากน้อยเพียงใด เช่น โครงการตาวิเศษโครงการอนุรักษ์พลังงานหารสอง และโครงการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด เป็นต้น

จากการแบ่งประเภทโปรแกรมของนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า โปรแกรมสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) โปรแกรมด้านการพัฒนา 2) โปรแกรมด้านสถาบัน และ 3) โปรแกรมด้านสารสนเทศ

2.1.3 องค์ประกอบโปรแกรม

เจนจิรา คงสุข (2540) ได้กล่าวถึงโปรแกรมว่าประกอบด้วย หลักการ ความหมาย วัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีการดำเนินการ

หรรษา สุขกาล (2543) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพัฒนาโปรแกรม (Elements of Program Development) ว่ามี 3 องค์ประกอบ คือ บริบท (Context) เป้าหมาย (Goal) และแผนหรือวิธีปฏิบัติ (Plan or Method) องค์ประกอบทั้งสามจะต้องมีความพอเหมาะ เพื่อให้เกิดความสำเร็จ

ปริญญา มีสุข (2552) ได้ออกแบบโปรแกรมการพัฒนาทางวิชาชีพครูแบบมีส่วนร่วมของครู ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ ได้แก่ สภาพปัญหา วัตถุประสงค์ โครงสร้าง เวลา คุณสมบัติของผู้เข้าร่วมโปรแกรม เนื้อหาที่ใช้ เอกสารที่ใช้ การจัดการเรียนรู้ในโปรแกรม และการประเมินผลโปรแกรม

นิภาภรณ์ ซ้ายโพธิ์กลาง (2561) ได้ศึกษาองค์ประกอบของโปรแกรมและสรุปได้ว่า โปรแกรมประกอบด้วย 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) รูปแบบและวิธีการพัฒนา 5) โครงสร้าง 6) เนื้อหา 7) แนวการจัดกิจกรรม 8) เทคนิคและเครื่องมือ 9) การประเมินผล

จากการศึกษาองค์ประกอบของโปรแกรมจากนักวิชาการข้างต้น สรุปได้ว่าองค์ประกอบของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นนั้น

ประกอบด้วย 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) เนื้อหา 5) แนวการจัดกิจกรรม 6) การวัดและประเมินผล

2.1.4 การพัฒนาโปรแกรม

อุ่นตา นพคุณ (2548) กล่าวว่าการพัฒนาโปรแกรมมีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดกลุ่มผู้รับบริการว่าเป็นใครมีภูมิหลังอย่างไร

ขั้นตอนที่ 2 ระบุเนื้อหาให้สอดคล้องกับประสบการณ์และภูมิหลังของกลุ่มผู้รับบริการ

ขั้นตอนที่ 3 กำหนดการเรียนการสอน

ขั้นตอนที่ 4 การนำแผนการสอนไปปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 5 การประเมินผลโครงการ

Barr and Keating (1990) กล่าวถึงรูปแบบการพัฒนาโปรแกรม (Program Development Model) โดยเสนอรูปแบบ 5 ขั้นเพื่อการพัฒนาโปรแกรม (Five-step Model for Program Development) คือ

ขั้นที่ 1 การประเมิน (Assessment)

1. ประเมินความต้องการของนิสิตนักศึกษา
2. ประเมินสิ่งแวดล้อมสถาบัน
3. ประเมินทรัพยากร เช่น บุคลากรเงิน

ขั้นที่ 2 การวางแผน (P)

1. การพัฒนาทีมวางแผน
2. กำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์และการประเมินผลกายภาพ
3. เลือกวิธีปฏิบัติ
4. ฝึกอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้อง
5. กำหนดงบประมาณที่ต้องใช้
6. กำหนดเวลาที่ใช้จนสิ้นสุดโปรแกรม

ขั้นที่ 3 การปฏิบัติ (Implementation)

1. กำหนดความรับผิดชอบ เช่นทักษะความสามารถและงานที่ต้องทำ
2. ปฏิบัติตามแผนที่วางไว้
3. ประเมินผลกระบวนการ (Process) และประเมินผลผลิต (Product)

ขั้นที่ 4 ประเมินหลังใช้โปรแกรม (Post-assessment) ใช้ข้อมูลที่ได้จากกาประเมินกระบวนการและผลผลิตเพื่อการตัดสินใจอนาคตของโปรแกรม

ขั้นที่ 5 การตัดสินใจเชิงบริหาร (Administrative Decision) การตัดสินใจว่าจะดำเนินโปรแกรมต่อไปหรือยุติโปรแกรมหรือดัดแปลงปรับปรุง

Boone (1992) ได้นำเสนอโปรแกรมการพัฒนาการศึกษานอกระบบโรงเรียนไว้ในหนังสือ Development Program in Adult Education ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอนหลักและขั้นตอนย่อย ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ

1. การวางแผน

1.1 องค์การและกระบวนการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ประกอบด้วย

1.1.1 การทำความเข้าใจและการยอมรับกับหน้าที่ขององค์การ คือ พันธกิจ ปรัชญาและเป้าหมาย

1.1.2 การทำความเข้าใจและการยอมรับกับโครงสร้างขององค์การทางด้านบทบาทและความสัมพันธ์

1.1.3 การจัดการความรู้และทักษะเกี่ยวกับกระบวนการขององค์การทางด้านอำนวยการการพัฒนาบุคลากรและการประเมินผลและการตรวจสอบได้

1.1.4 การทำความเข้าใจและการยอมรับกับการทดสอบกรอบแนวคิดสำหรับการวางโปรแกรม

1.1.5 การทำความเข้าใจและการยอมรับกับความต่อเนื่องของการปรับปรุงองค์การต่อไป

1.2 การเชื่อมต่อองค์การกับสาธารณะ

1.2.1 การระบุกลุ่มเป้าหมายขององค์การ

1.2.2 การระบุและการพบปะผู้นำของกลุ่มเป้าหมาย

1.2.3 การร่วมกันระบุประเมินและวิเคราะห์ความต้องการโดยมุ่งกลุ่มเป้าหมาย

2. การออกแบบและการนำไปใช้ประกอบด้วย

2.1 การออกแบบโปรแกรม

2.1.1 การแปลงความต้องการอย่างเร่งด่วนให้เป็นความต้องการระดับมหภาค

2.1.2 การแปลงความต้องการระดับมหภาคให้เป็นวัตถุประสงค์มหภาค

2.1.3 การชี้กลยุทธ์ทางการศึกษาทั่วไปและกิจกรรมการเรียนรู้

2.1.4 การชี้เฉพาะผลที่ตามมาในระดับมหภาคของโปรแกรม

2.2 การนำโปรแกรมที่วางไว้แล้วไปปฏิบัติ

2.2.1 การพัฒนาแผนการปฏิบัติโดยการเปลี่ยนความต้องการไปเป็นวัตถุประสงค์ของการสอน การระบุประสบการณ์ในการเรียนรู้สำหรับวัตถุประสงค์ของการสอนแต่ละข้อ การพัฒนาแผนสำหรับการประเมินผลที่จะตามมาของผู้เรียนและการประเมินผลประสบการณ์ในการเรียนรู้

2.2.2 การพัฒนาและการนำกลยุทธ์และเทคนิคสำหรับการตลาดของแผนปฏิบัติการไปใช้

2.2.3 การพัฒนาและการติดตามแผน สำหรับการสรรหาและการฝึกอบรมทรัพยากรผู้เรียนรู้ที่ผู้นำ

2.2.4 การติดตามผลและการเสริมแรงระหว่างครูและผู้เรียน

3. การประเมินผลและการตรวจสอบ

3.1 การกำหนดและการวัดผลลัพธ์ของโปรแกรม

3.2 การประเมินผลลัพธ์ของโปรแกรม

3.3 การใช้ข้อค้นพบจากการประเมินสำหรับการปรับปรุงโปรแกรมการเปลี่ยนแปลงองค์การและสำหรับการตรวจสอบได้จากสาธารณะ องค์การที่เหนือขึ้นไปผู้ให้เงินทุนองค์การวิชาชีพและรัฐบาล

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรม สามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาโปรแกรมสามารถแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การประเมินความต้องการจำเป็น 2) การออกแบบโปรแกรม 3) การนำโปรแกรมไปใช้ 4) การประเมินผลโปรแกรม

สรุปได้ว่าในการพัฒนาโปรแกรมทางการศึกษา จำเป็นที่จะต้องเข้าใจความหมายของโปรแกรม รู้จักเลือกใช้ประเภทของโปรแกรมให้ตรงกับวัตถุประสงค์ เข้าใจความต้องการจำเป็นและปัญหาให้ได้อย่างชัดเจน เพื่อที่จะสามารถออกแบบโปรแกรมการเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องตามความต้องการที่แท้จริงของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันจะนำไปสู่การยกระดับมาตรฐานของคุณภาพชีวิตของกลุ่มเป้าหมายนั้น ๆ ได้

2.1.5 จุดมุ่งหมายของการพัฒนาโปรแกรม

จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการพัฒนาโปรแกรมคือ การก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นว่าจะเปลี่ยนแปลงบุคคล กลุ่มบุคคลหรือชุมชน เช่น การเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ทักษะ เจตคติ ส่วนการเปลี่ยนแปลงในระดับกลุ่มหรือชุมชน อาจเป็นการคาดหวังให้เปลี่ยนแปลงการประสานประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชน

Caffarella (2002, p.32) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพัฒนาโปรแกรมคือ เพื่อตอบสนองความต้องการของบุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชน ใน 5 เรื่องคือ

1. เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าและการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของบุคคล

2. เพื่อช่วยให้บุคคล กลุ่มบุคคลและชุมชนสามารถแก้ปัญหาและเรื่องต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้

3. เพื่อเตรียมบุคคลในการทำงานในปัจจุบันและอนาคต

4. เพื่อช่วยให้องค์กรสามารถบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้และปรับตัวได้ทันต่อความเปลี่ยนแปลง

5. เพื่อเปิดโอกาสให้ให้มีการพิจารณา ตรวจสอบปัญหาและสภาพการณ์ต่าง ๆ ในชุมชนและสังคม

2.1.6 องค์ประกอบของการพัฒนาโปรแกรม

การพัฒนาโปรแกรมมีหลักการสำคัญเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมกิจกรรมกับนักพัฒนาโปรแกรมในการวิเคราะห์และกำหนดปัญหาหรือความต้องการของบุคคลหรือปัญหาที่ต้องการแก้ไข การเลือกทรัพยากรและวิธีการปฏิบัติการ ตลอดจนถึงการประเมินผลและนำเสนอรายงาน โดยระบบใหญ่ ๆ ประกอบด้วย การวางแผน การออกแบบโปรแกรม การนำโปรแกรมไปปฏิบัติ และการประเมินผล โดยผู้พัฒนาโปรแกรมจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นผู้อำนวยความสะดวกในกิจกรรมต่าง ๆ วางแผนออกแบบนำโปรแกรมไปปฏิบัติ ประเมินและรายงานผล (Boone, 1992, p.10) ฉะนั้นในการพัฒนาโปรแกรมจึงประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ ๆ 3 ประการ คือ 1) บริบท (Context) 2) เป้าหมาย (Goal) และ 3) แผนหรือวิธีปฏิบัติ (Plan or Method) องค์ประกอบทั้ง 3 นี้ต้องมีความเหมาะสมจึงจะก่อให้เกิดผลสำเร็จของการพัฒนา บาร์และคิทติ้ง (Barr and Keating et. al, 1985, pp.182-208) ได้เสนอรูปแบบเพื่อการพัฒนาโปรแกรมไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้ คือ

ขั้นตอนที่ 1 การประเมิน โดยประเมินความต้องการ ประเมินบริบทสภาพแวดล้อมและทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อเตรียมการสำหรับการวางแผน โดยนักพัฒนาโปรแกรมจะต้องมีบทบาทสำคัญในการวิเคราะห์ความต้องการและปัญหาของผู้เข้าร่วมโปรแกรมให้ชัดเจนว่าสิ่งใดคือสิ่งที่ควรแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนา

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผน โดยนักพัฒนาโปรแกรมต้องทำหน้าที่วางแผน โดยออกแบบโปรแกรมตามปรัชญาความเชื่อ เจตคติ ทักษะและประสบการณ์ โดยสามารถสร้างกรอบความคิดจากแนวคิดที่หลากหลาย โดยสังเคราะห์ให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ต้องการพัฒนา การวางแผนในขั้นตอนนี้ครอบคลุมถึงการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์การประเมินผล การเลือกวิธีปฏิบัติ การฝึกอบรมบุคลากร การกำหนดงบประมาณที่ต้องใช้ ตลอดจนระยะเวลาในการพัฒนาจนสิ้นสุดโปรแกรม

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติ นักพัฒนาโปรแกรมจะมีบทบาทให้ผู้เข้าร่วมมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม โดยปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ ประเมินผลกระบวนการ (Process) และผลผลิต (Product)

ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลหลังจบโปรแกรม เป็นการประเมินกระบวนการและผลิตเพื่อได้ข้อมูลในการประกอบการตัดสินใจอนาคตของโปรแกรมว่าควรดำเนินต่อหรือยุติหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสม เพื่อให้ได้โปรแกรมที่สามารถพัฒนาบุคคลหรือกลุ่มบุคคลตามเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 5 การตัดสินใจเชิงบริหารเป็นขั้นตอนของการตัดสินใจว่าจะดำเนินโปรแกรมต่อไปหรือยุติโปรแกรม ในงานวิจัยนี้ได้พัฒนาโปรแกรมโดยประยุกต์ใช้รูปแบบการพัฒนาโปรแกรมของ Barr and Keating (1985) แต่พัฒนาใน 4 ขั้นตอนคือ

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการประเมินความต้องการในด้านการพัฒนาจิตพิสัย ด้านความกตัญญูรู้คุณ

ขั้นตอนที่ 2 เป็นการวางแผนออกแบบโปรแกรมที่พัฒนาตามแนวคิดเชิงบวก โดยบูรณาการกับหลักพุทธศาสตร์และจิตวิทยาการศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 เป็นการนำโปรแกรมปให้นักศึกษาปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 4 เป็นการประเมินผลหลังจบโปรแกรมโดยการวิจัยเชิงประเมินผล

2.1.7 การประเมินโปรแกรม

การประเมินโปรแกรม หมายถึง กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลและการประมวลผลข้อมูลเพื่อนำมาตัดสินใจเกี่ยวกับคุณภาพ ทั้งประสิทธิภาพและประเมินผลของโปรแกรม รวมถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการใช้โปรแกรมนั้นในอนาคต แนวคิดการประเมินโปรแกรมประกอบด้วยคุณลักษณะสำคัญดังนี้

1. การประเมินเป็นการประเมินค่าของเรื่องที่ตัดสินใจ
2. การตัดสินใจมีเกณฑ์ที่ชัดเจน
3. เกณฑ์การตัดสินใจมีประเด็นที่ครอบคลุมและเหมาะสมกับเนื้อหา
4. เกณฑ์แสดงให้เห็นด้วยบุคคลและสอดคล้องกับแนวคิดของแบบจำลองเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจ

1.7.1 หลักเกณฑ์การประเมินโปรแกรม

1.7.1.1 มีจุดประสงค์ในการประเมินที่แน่นอน การประเมินผลโปรแกรมจะต้องกำหนดลงไปให้แน่นอนชัดเจนว่าประเมินอะไร

1.7.1.2 มีการวัดที่เชื่อถือได้ โดยมีเครื่องมือและเกณฑ์การวัดซึ่งเป็นที่ยอมรับ

1.7.1.3 ข้อมูลเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการประเมินผล ดังนั้นข้อมูลจะต้องได้มาอย่างถูกต้องเชื่อถือได้และมากพอที่จะใช้เป็นตัวประเมินค่าโปรแกรมได้

1.7.1.4 มีขอบเขตที่แน่นอนชัดเจนว่าเราต้องการประเมินในเรื่องใดแค่ไหน

1.7.1.5 ประเด็นของเรื่องที่จะประเมินอยู่ในช่วงเวลาของความสนใจ

1.7.1.6 การรวบรวมข้อมูลมาเพื่อกำหนดกฎเกณฑ์และกำหนดเครื่องมือในการประเมินจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ

1.7.1.7 การวิเคราะห์ผลการประเมินต้องทำอย่างระมัดระวังรอบคอบและให้มีความเที่ยงตรงในการพิจารณา

1.7.1.8 การประเมินผลโปรแกรมควรใช้วิธีการหลาย ๆ วิธี

1.7.1.9 มีเอกภาพในการตัดสินผลการประเมิน

1.7.1.10 ผลต่าง ๆ ที่ได้จากการประเมินควรนำไปใช้ในการพัฒนาโปรแกรม ทั้งในด้านการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในโอกาสต่อไป เพื่อให้ได้โปรแกรมที่ดีและมีคุณค่าสูงสุดตามที่ต้องการ

1.7.2 ขั้นตอนในการประเมินโปรแกรม

1.7.2.1 ขั้นกำหนดวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการประเมิน การกำหนดจุดมุ่งหมายในการประเมินเป็นขั้นตอนแรกของกระบวนการในการดำเนินการประเมินโปรแกรม ผู้ประเมินต้องกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการประเมินให้ชัดเจนว่าจะประเมินอะไร จะทำให้เราสามารถกำหนดวิธีการ เครื่องมือและขั้นตอนในการประเมินได้อย่างถูกต้อง

1.7.2.2 ขั้นกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการที่จะใช้ในการประเมิน การกำหนดเกณฑ์และวิธีการประเมินเปรียบเสมือนเข็มทิศที่จะนำไปสู่เป้าหมายของการประเมิน เกณฑ์การประเมินจะเป็นเครื่องบ่งชี้คุณภาพในส่วนของโปรแกรมที่ถูกประเมิน การกำหนดวิธีการที่จะใช้ในการประเมินผลทำให้เราสามารถดำเนินงานปตามขั้นตอนได้อย่างราบรื่น

1.7.2.3 ขั้นการสร้างเครื่องมือและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหรือเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่จะมีผลทำให้การประเมินนั้นน่าเชื่อถือมากน้อยแค่ไหน ซึ่งผู้ประเมินจะต้องเลือกใช้และสร้างอย่างมีคุณภาพ มีความเชื่อถือได้และมีความเที่ยงตรงสูง

1.7.2.4 ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูล ในขั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้ประเมินต้องเก็บรวบรวมข้อมูลตามขอบเขตและระยะเวลาที่กำหนดไว้ ผู้เก็บรวบรวมข้อมูลมีส่วนช่วยให้ข้อมูลที่รวบรวมได้มีความเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือ

1.7.2.5 ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล ในขั้นนี้ผู้ประเมินจะต้องกำหนดวิธีการจัดระบบข้อมูล พิจารณาเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์ที่เหมาะสม แล้วจึงวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลเหล่านั้น โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้

1.7.2.6 ขั้นสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและรายงานผลการประเมิน ในขั้นนี้ผู้ประเมินจะสรุปและรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต้น ผู้ประเมินจะต้องพิจารณารูปแบบของการรายงานผลว่าควรจะเป็นรูปแบบใด และการรายงานผลจะมุ่งเสนอข้อมูลที่บ่งชี้ให้เห็นว่าโปรแกรมมีคุณภาพหรือไม่เพียงใด มีส่วนใดบ้างที่ควรแก้ไข ปรับปรุงหรือยกเลิก

1.7.2.7 ขั้นนำผลที่ได้จากการประเมินไปพัฒนาโปรแกรมในโอกาสต่อไป

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตของมนุษย์เพราะการอ่านเป็นกระบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้ข้อมูลข่าวสารเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็ว มนุษย์จำเป็นต้องอาศัยการอ่านเพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจและดำเนินชีวิตให้ทันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการอ่านตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.2.1 ความหมายของการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

2.1.1.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะกระบวนการการรับสาระสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในยุคปัจจุบัน การสื่อสาร ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้วิทยาการสาขาต่าง ๆ เผยแพร่ออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นจำนวนมาก การอ่านจึงเป็นกิจกรรมที่สำคัญและจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันของมนุษย์ นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

บันลือ พฤกษะวัน (2532, น. 2) ได้จำแนกความหมายของการอ่านไว้ สรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด โดยการผสมเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด การอ่านแบบนี้ไม่ได้มุ่งให้สะกดตัวผสมคำอ่านเป็นคำ ๆ แต่ให้อ่านหนังสือได้แตกฉานเท่านั้น

2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความ โดยการอ่านหรือฟังผู้อื่นอ่านแล้วรู้เรื่องเรียกว่าอ่าน ซึ่งมุ่งให้อ่านแล้วรู้เรื่องของสิ่งที่อ่าน

3. การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายโยงความคิดความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน การอ่านลักษณะนี้เรียกว่าการอ่านเป็นผู้อ่านย่อมเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน โดยอ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านด้วย

4. การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น การสังเกต จำรูปคำ ใช้สติปัญญาและประสบการณ์เดิมในการแปลความหรือถอดความ ให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่านได้ดี โดยใช้วิธีการอ่านแบบนี้จะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2532, น. 60) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่าน คือ การรับรู้ความหมายของสารจากลายลักษณ์อักษร การแปลตัวหนังสือออกมาเป็นเสียงและความหมาย ดังนั้น การอ่านจึงมีเป้าหมายอยู่ที่ผู้อ่านต้องเข้าใจสารและรับรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านได้

วรรณี โสมประยูร (2537, น. 127) ได้สรุปความหมายของการอ่านไว้ว่า เป็นกระบวนการของสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เพื่อรับรู้และเข้าใจความหมายของคำและสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่สื่อความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านสามารถนำความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

สมุทร เซนเชาวนิช (2542, น. 1) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยา โต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

กัลยา ยวนมาลัย (2539, น. 8) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง ความเข้าใจความหมายของคำ สัญลักษณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ สามารถรับรู้แล้วแปลความหมายออกมาได้ หัวใจของการอ่านก็คือ ความเข้าใจและสามารถแปลความหมายของถ้อยคำที่อ่านได้อย่างถูกต้องนั่นเอง

สมบัติ จำปาเงินและสำเนียง มณีกาญจน์ (2539, น. 5) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การทำความเข้าใจหนังสือด้วยความรู้ การสังเกตพิจารณาด้วยเชาว์ปัญญารอบด้าน

ประเทิน มหาขันธ์ (2540, 13) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ การอ่านเป็นกระบวนการประกอบด้วยการแปลความ การตอบสนอง การกำหนดความมุ่งหมายและการจัดลำดับภาพของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ผู้อ่านเห็นจะกระตุ้นการทำงานของสมอง ซึ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของประสบการณ์ของผู้อ่านมีมาก่อน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551, น. 29) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนบนกระดาษด้วยภาษาที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคนและผู้อ่านพยายามอ่านเอาความหมายของผู้เขียนได้เขียนไว้

ศิริพร ลิมตระการ (2541, น. 5) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการแห่งความคิดในการรับสารเข้า ขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านจะต้องคิดตามผู้เขียนหรือตีความข้อความที่อ่านไปด้วยตลอดเวลา

เปลื้อง ณ นคร (2542, น. 14-15) กล่าวไว้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการที่จะเข้าใจ ความหมายที่ติดอยู่กับตัวอักษรหรือตัวหนังสือ คำว่าหนังสือมีความหมายคือ เครื่องมือ ใช้เขียดเขียนแทนคำพูดหรือที่เรียกว่าอักขระหรืออักษร ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการหาความหมายของคำที่บันทึกไว้

เป็นอักษรหรือตัวหนังสือ การที่จะรู้ความหมายของคำใดอย่างชัดเจนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน

ผกาศรี เย็นบุตร (2542, น. 6) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ เป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มประสบการณ์ไม่อาจจะพบได้ในชีวิตจริง

ฉวี คูหาภินันท์ (2542, น. 6) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นในการทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยเฉพาะในสังคมอุตสาหกรรมที่ใช้การอ่านเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและอารยธรรมจากบรรพบุรุษและอนุชนรุ่นหลัง

นภดล จันทร์เพ็ญ (2543, น. 73) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การแปลความหมายของอักษร เครื่องหมายสัญลักษณ์ เครื่องสื่อความหมายต่าง ๆ ที่ปรากฏแก่สายตาออกมาเป็นความคิด ความเข้าใจเชิงสื่อสาร แล้วผู้อ่านสามารถนำความคิดความเข้าใจนั้น ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ต่อไป

สมพร มันตะสูตร แพ่งพิพัฒน์ (2544, น. 8) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การรับรู้ความหมายจากถ้อยคำที่ตีพิมพ์หรือหนังสือ โดยผู้อ่านรับรู้ว่าผู้เขียนได้ส่งสารอะไรมายังผู้อ่านทั้งในด้านความคิด ความรู้ ความหมาย ความสัมพันธ์กับสิ่งอื่นว่าผู้เขียนตั้งใจแสดงอะไรมีความหมายว่าอะไรเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2545, น. 18) การอ่าน คือ กระบวนการค้นหาความหมายของเครื่องหมายและสัญลักษณ์ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นสัญลักษณ์ของตัวอักษรเท่านั้น แต่อาจเป็นสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายใด ๆ ที่สามารถตีความได้

บัญชา อึ่งสกุล (2545, น. 68) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ กระบวนการในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงตัวอักษรหรือพูดออกมาเป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้นจัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2545, น. 56) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรเป็นความคิด การอ่านจึงนับเป็นการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง เพราะผู้ที่สามารถถ่ายทอดภาษาอักษรออกเป็นความคิดได้ต้องรู้ภาษานั้น ต้องใช้ภาษานั้นได้

ฉวีลักษณ์ บุญยกาญจน์ (2545, น. 2-5) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรมาเป็นถ้อยคำ แล้วนำความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ หัวใจการอ่านอยู่ที่เข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ในความนั้น

สนิท ตั้งทวี (2546, น. 4) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด แล้วนำความคิดนั้นมาใช้ประโยชน์

Dale (1956, p. 89) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการค้นหาความหมายจากสิ่งตีพิมพ์ เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน การอ่านไม่ได้หมายเฉพาะการมองผ่านแต่ละประโยคหรือแต่ละย่อหน้าเท่านั้น แต่ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความคิดในเรื่องนั้น ๆ ด้วย

Bush and Huebner (1970, p. 4) ให้ความหมายการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการคิด การอ่านออกเสียงเป็นทักษะอย่างหนึ่งของการอ่าน หัวใจของการอ่านอยู่ที่เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน

Harris (1971, p. 13) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การตีความสิ่งตีพิมพ์หรือสัญลักษณ์ของถ้อยคำอย่างมีความหมาย จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น

Hairs and Smith (1986, p. 55) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นรูปหนึ่งของการสื่อสารเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยผู้เขียนแสดงความคิดเห็นผ่านทางตัวอักษรและผู้อ่านต้องตีความหมายจากตัวอักษร

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการคิด ที่ผู้อ่านต้องแปลความหมายจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมา เพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ซึ่งจะต้องอาศัยประสบการณ์เดิมและความรู้ทางภาษา จึงจะแปลความหมายของตัวอักษรนั้นได้อย่างถูกต้อง

2.2.1.2 ความหมายของการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

การทำความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นจุดประสงค์หลักของการอ่าน ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่าน มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านดังนี้

สมุทร เซ็นเชาวนิช (2542, น. 73) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจ คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจนี้เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์ต่าง ๆ หลาย ๆ ด้านของแต่ละคนและถือเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของการอ่าน

ฉวีวรรณ คูหาภินันทน์ (2545, น. 1) การอ่าน คือ ความเข้าใจในสัญลักษณ์เครื่องหมาย รูปภาพ ตัวอักษร คำและข้อความที่พิมพ์หรือเขียนขึ้นมา

จีรพรรณ มหาพรหม (2545, 25) สรุปการอ่านอย่างเข้าใจว่า การที่จะอ่านได้อย่างเข้าใจ ผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการคิด ความรู้ ความสามารถ โดยเชื่อมโยงความรู้เดิมในด้านต่าง ๆ ของผู้อ่านด้วย เพื่อให้ได้ความหมายของสิ่งที่อ่านตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียนที่ต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านได้รับรู้

ฉัตรา บุนนาคและคณะ (2546, 17) ให้คำจำกัดความว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การเข้าใจเนื้อเรื่องส่วนรวมได้อย่างถูกต้องว่าเรื่องทั้งหมดนั้น กล่าวถึงใคร ทำอะไร ที่ไหนเมื่อไหร่ ทำไมและอย่างไร

Nuttall (1996, p. 3) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าเป็นการอ่านเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการจากงานเขียน เป็นการอ่านเพื่อให้ได้สาร ซึ่งสารนั้นอาจเป็นข้อเท็จจริงที่ทำให้เราสนุกสนาน ได้แนวคิด เกิดความรู้สึก เป็นต้น

Roe, Stoodt, and Burns (2001, p. 9) ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ในการสร้างความหมาย กล่าวคือ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่านข้อมูลในบทอ่านและบริบทการอ่าน เพื่อที่จะสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้น

จากความหมายของความเข้าใจในการอ่าน กล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ ความสามารถในการเข้าใจ ตีความหมาย ถอดความสิ่งที่อ่าน ทั้งที่ปรากฏตรงตามตัวอักษรหรือความในที่แฝงอยู่ภายใต้ตัวอักษร โดยอาศัยกระบวนการคิดระหว่างผู้อ่านกับเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้ผู้อ่านจะต้องตั้งสมมติฐานและเดาความหมายจำแนกเปรียบเทียบหาเหตุและผล อนุมานและสรุปสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมของตนมาช่วยสร้างความหมายจนเกิดความเข้าใจ ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ครูต้องใช้กลวิธีการอ่านอย่างหลากหลาย ทั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านต่าง ๆ นี้ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนต่อไป

2.2.2 ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นพฤติกรรมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้และความเข้าใจ มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

ประเทิน มหาขันธ์ (2530, น. 2-3) สรุปถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ เป็นการให้คำบอกเล่าที่จะนำไปสู่ความรู้ ซึ่งความรู้นี้จะนำไปสู่ความฉลาด การอ่านเป็นการหาความรู้อย่างประหยัด เป็นการพักผ่อน เป็นการหาความสนุกสนานผจญภัย การอ่านเป็นการหาทางแก้ปัญหา เป็นประสบการณ์ทางสุนทรียภาพหนึ่ง เช่นเดียวกับการฟังดนตรีหรือดูภาพงาม ๆ ซึ่งหนังสือที่อ่านบางเล่มเป็นวรรณคดี มีศิลปะในการเขียน ซึ่งสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าถึงประสบการณ์ทางสุนทรียภาพได้

นภดล จันทร์เพ็ญ (2531, น. 34) ได้สรุปถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านช่วยให้เราสามารถหาความรู้ความบันเทิง สร้างเสริมประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต ทั้งการศึกษาอาชีพการงานและการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ (2531, น. 34) ได้สรุปถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะทางภาษาด้านการรับรู้ที่มีความสำคัญมาก เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ช่วยให้คนได้เพิ่มพูนความรู้จากข้อความที่เผยแพร่อยู่ทั่วไปในสังคม อีกทั้งยังเป็นรากฐานในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ดีไปด้วย นอกจากการอ่านจะช่วยให้คนเรียนได้ดีแล้ว ยังช่วยให้คนได้พัฒนาความคิดของตนเองและเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตทุกด้าน นับว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการเสริมสร้างความรู้ ประสบการณ์และความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์ที่ได้ผลระยะยาวที่สุด

บันลือ พฤกษะวัน (2532, น. 10-11) สรุปถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นแห่งชีวิต ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้การเรียนการสอนย่อมพบอุปสรรคอย่างใหญ่หลวง พฤติกรรมการเรียนของเด็กจะเปลี่ยนไป หงอยเหงาเก็บกดหรือมิฉะนั้นจะแสดงออกต่าง ๆ ในลักษณะทดแทนปมด้อยเหล่านี้ก็มี ครูจำเป็นต้องเอาใจใส่ช่วยเหลือแก้ไขตั้งแต่เริ่มอ่านบทเรียนแรกทันที

2. เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับ ตรงกันข้ามกับเด็กที่มีอุปสรรคในการอ่านย่อมขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

3. การอ่านเป็นสิ่งส่งเสริมให้เด็กได้รับความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทั้งนี้เพราะไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาในโลก ก็ไม่อาจจัดประสบการณ์ให้นักเรียนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุดหรือตามความจำเป็นของเด็กเหล่านั้นได้ดี

4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบธุรกิจ เมื่อพ้นวัยประถมศึกษาอาจเรียนรู้จากกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียนได้อีกทางหนึ่ง

5. การอ่านมีความสำคัญต่อการเป็นพลเมืองที่ดี ที่จะรู้ข่าวสารเหตุการณ์ของบ้านเมือง การปกครอง ที่พลเมืองดีจะต้องให้ความร่วมมือแก่ทางราชการได้ดี

6. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเลือกตัวแทนในด้านการเมืองและการปกครองอันเป็นรากฐานสำคัญในการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

7. การอ่านเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะช่วยให้เด็กประถมศึกษาหรือพ้นวัยประถมศึกษาสามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยใช้การอ่าน ทั้งยังได้รับความเพลิดเพลิน ช่วยพัฒนาจิตใจและอื่น ๆ ได้อีกด้วย

8. การอ่านเป็นกิจกรรมสำคัญมากขึ้น ยิ่งมีความเจริญมากขึ้นเพียงใด การอ่านก็ทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

วรรณี โสมประยูร (2539, น. 121-122) เสนอแนะถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่าน ทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูดและการเขียน ทั้งในด้านภารกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพ หรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง เป็นต้น

5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้เกิดความมั่นใจในการพูด ปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเสริมบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย การ์ตูน เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ศิลาจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี จะช่วยให้อนุชนรู้จักอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป

ศิริพร ลิมตระการ (2541, น. 5-6) เสนอแนะถึงความสำคัญของการอ่านว่า ปัจจุบันเป็นยุคของข่าวสารการอ่าน จึงมีความสำคัญมากในชีวิตประจำวันของทุกคน ข้อมูลหรือความเจริญในแทบทุกด้านได้รับการเผยแพร่ในรูปของสิ่งตีพิมพ์มากมาย บุคคลในวงการต่าง ๆ จึงควรมีความรู้ความสามารถในการอ่านเพื่อพัฒนาตนเอง การพัฒนาความรู้อันนำไปสู่การพัฒนาทางเทคโนโลยีตลอดจนพัฒนาประเทศชาติในที่สุด ความสำคัญของการอ่านหนังสือสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านหนังสือทำให้ได้เนื้อหาสาระความรู้ มากกว่าการศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น การฟัง

2. ผู้อ่านสามารถอ่านหนังสือได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ สามารถนำติดตัวไปได้

3. หนังสือเก็บไว้ได้นานกว่าอย่างอื่น ซึ่งมักมีอายุการใช้งานจำกัด

4. ผู้อ่านสามารถฝึกการคิดและสร้างจินตนาการได้เองขณะอ่าน

5. การอ่านส่งเสริมให้มีสมองดี มีสมาธินานกว่าและมากกว่าสื่ออย่างอื่น เพราะขณะที่อ่านจิตใจจะต้องมุ่งมั่นอยู่กับข้อความ พินิจพิเคราะห์ข้อความ

6. ผู้อ่านเป็นผู้กำหนดการอ่านได้ด้วยตัวเอง จะอ่านคร่าว ๆ อ่านอย่างละเอียด อ่านข้ามหรืออ่านทุกตัวอักษรได้ตามใจของผู้อ่าน หรือจะเลือกอ่านเล่มไหนก็ได้ เพราะมีหนังสือให้เลือกมากมาย

7. หนังสือมีหลายรูปแบบและราคาถูกกว่าสื่ออย่างอื่น ทำให้สมองผู้อ่านเปิดกว้าง สร้างแนวคิดและทรรศนะได้กว้างกว่า ทำให้ผู้อ่านไม่ติดอยู่กับแนวคิดใด ๆ โดยเฉพาะ

8. ผู้อ่านเกิดความคิดเห็นได้ด้วยตัวเองในขณะที่อ่าน สามารถวินิจฉัยเนื้อหาสาระได้หนังสือบางเล่มสามารถนำไปปฏิบัติได้ด้วยและเมื่อปฏิบัติแล้วก็เกิดผลดี

9. ผู้รักการอ่านจะรู้สึกว่ามีความสุขเมื่อได้สัมผัสหนังสือ แม้ว่าปัจจุบันจะมีหนังสือในรูปแบบของการเก็บข้อมูลในแผ่นดิสก์ที่ใช้กับคอมพิวเตอร์ก็ตาม

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, น. 3) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน คนที่อ่านหนังสือไม่ออกนับเป็นคนที่ด้อยโอกาสอย่างยิ่ง การอ่านมีความสำคัญมากในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะเป็นการอ่านป้ายโฆษณา ฉลากยา หนังสือพิมพ์ แผนที่ ตำรา เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องอ่านในชีวิตประจำวัน การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นต่อทุกคนทุกอาชีพ ทุกเพศทุกวัย การอ่านช่วยให้คนเรารอบรู้ ฉลาด ทันโลก ทันต่อเหตุการณ์และเป็นกุญแจไขไปสู่ความสำเร็จ

สมุทร เซ็นเชาวนิช (2542, น. 2) ได้กล่าวว่า คนที่อ่านหนังสือเป็นย่อมจะมีหลักการหรือแนวทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้มากกว่า เหตุผลง่าย ๆ ก็คือ สามารถอ่านข้อความต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ตีความหรือเข้าใจสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ที่อ่านมาแล้วได้ทั้งหมดหรือเกือบหมดเมื่อถึงคราวจำเป็นก็สามารถสื่อสารสิ่งเหล่านี้ให้เป็นที่เข้าใจได้

จากความสำคัญของการอ่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคสังคมข้อมูลข่าวสารเป็นอย่างยิ่ง เพราะการอ่านจะช่วยให้เกิดความรู้ทางวิชาการเป็นผู้รอบรู้ รู้ทันความเปลี่ยนแปลงของโลก และยังทำให้เกิดความเพลิดเพลินอีกด้วย

2.2.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

Miller (1972, p. 12) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านเป็น 6 ประการ ดังนี้

1. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ (Scanning Skimming Reading)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea Reading)
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญโดยทั่ว ๆ ไป (Exploratory Reading)
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Study Reading)
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณญาณติดตามข้อความที่อ่าน (Critical Reading)
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดเรื่องที่อ่าน (Analytical Reading)

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมา สามารถแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภท คือ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินหรืออ่านเพื่อความบันเทิง เช่น การอ่านเรื่องสั้น นวนิยาย อีกหนึ่งประเภท คือ การอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าหรือหาข้อมูลหรือรายละเอียดบางอย่าง เช่น การหาคำศัพท์ในพจนานุกรม การอ่านคู่มือการใช้สินค้า การอ่านหาข้อมูลการทำรายงาน และประการสุดท้าย คือ การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เช่น การอ่านตำราวิชาการ การอ่านบทเรียนเพื่อการสอน จะได้อ่านอย่างพินิจพิจารณาแล้วทำบันทึกย่อเนื้อหาหรือใจความสำคัญไว้

2.2.4 ประเภทของการอ่าน

กุศยา แสงเดช (2542) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 3 ประเภท โดยยึดจุดมุ่งหมายของการอ่านเป็นสำคัญ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1. อ่านเพื่อความบันเทิง ได้แก่ เรื่องราวประเภทนิทาน นิยาย
2. อ่านเพื่อรู้วิธีการ ได้แก่ ตำรา ฉลากยา คู่มือการใช้สิ่งต่าง ๆ
3. อ่านเพื่อค้นคว้า ได้แก่ เรื่องราวสารคดีโดยทั่ว ๆ ไป

สมุทร เซ็นเชาวนิช (2545) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 2 ประเภท โดยใช้ความเร็วในการอ่านเป็นตัวแบ่งประเภท ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. การอ่านเพื่อการศึกษา (Work-study Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการความเร็วสูงพอประมาณ การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ต้องการอ่านเพื่อให้ได้ครอบคลุมเนื้อหามากที่สุด เก็บใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นการอ่าน จึงจำเป็นต้องพิจารณาคำศัพท์และความหมายของคำที่พบให้ละเอียดถี่ถ้วน นอกจากจะต้องรู้ความหมายเฉพาะคำศัพท์นั้น ๆ แล้ว ควรจะต้องรู้ความหมายแฝงหรือความหมายตามนัยประวัติ (History) ของคำนั้น ๆ อีกด้วยเพื่อจะได้เข้าใจข้อความที่อ่านได้ชัดเจน

2. การอ่านเพื่อการพักผ่อนและการบันเทิง (Recreatory Reading) เป็นการอ่านเพื่อความรื่นรมณ์หรือเพื่อพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนใหญ่ เช่น การอ่านนวนิยาย เรื่องสั้นหรือหนังสือพิมพ์ที่ไม่มีคำศัพท์เฉพาะมากมายนัก การอ่านชนิดนี้จึงมักไม่ต้องการความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากนัก การอ่านจะใช้ความเร็วหรือช้าอย่างไรก็ได้ สุดแล้วแต่ความพึงพอใจของผู้อ่านเป็นสำคัญ หากชอบตอนไหนมากอยากจะกลับไปอ่านซ้ำก็สามารถทำได้ ซึ่งการอ่านประเภทนี้จึงอ่านได้เร็วกว่าการอ่านประเภทแรก

สรุปประเภทของการอ่านได้ว่า 1) เป็นการอ่านเพื่อการศึกษาหาความรู้ จุดมุ่งหมายที่สำคัญของเรื่องที่อ่าน 2) เป็นการอ่านเพื่อความบันเทิงเพื่อการพักผ่อนเป็นการอ่านที่ไม่ต้องการความเข้าใจที่ลึกซึ้ง

2.2.5 องค์ประกอบของการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

Tinker and Bond (1957) กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านว่า ขึ้นอยู่กับความสามารถพื้นฐานหรือองค์ประกอบต่อไปนี้

1. ความรู้ด้านความหมายของคำศัพท์
2. ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างประโยค
3. ความรู้ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประโยค
4. ความรู้ในเรื่องราวทั้งหมดโดยรวม

เนื่องจากกระบวนการความเข้าใจเป็นปฏิบัติการ ทางความคิดที่เกิดขึ้นในสมองของผู้อ่านในขณะที่เขากำลังอ่าน นักวิจัยไม่มีแนวทางที่จะศึกษากระบวนการของความเข้าใจได้โดยตรง ทำได้เพียงการศึกษาผลผลิตของความเข้าใจ เช่น การสังเกต พฤติกรรมและการตอบคำถามหรือการตรวจสอบจากหลักฐานเหตุการณ์ที่นักวิจัยและครูสังเกตและ รวบรวมไว้ แล้วสรุปอ้างอิงไปถึงการเกิดความเข้าใจเพื่อจะหาวิธีการพัฒนาความเข้าใจเท่านั้น (Herbert, 1971 Cited by Schoeller, 1973)

ความเข้าใจในการอ่านเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการอ่าน การศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน ด้านกระบวนการของความเข้าใจจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะเป็นกุญแจไขไปสู่การอ่านที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากความเข้าใจในการอ่านเป็นเป้าหมายหลักหรือเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการอ่านที่มีความสำคัญและซับซ้อนที่สุด แม้แต่ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านที่ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะ ก็ยังไม่สามารถอธิบายถึงองค์ประกอบของ ความเข้าใจให้ชัดเจนแน่นอนได้ (Miller, 1977)

ดังนั้น การพัฒนาความสามารถด้านความเข้าใจก็จะ ทำโดยค้นคว้าเรื่องพฤติกรรมความเข้าใจและส่งเสริมให้ผู้อ่านแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น มากกว่าจะเป็นการค้นคว้าอธิบายเกี่ยวกับกระบวนการในสมอง การศึกษาและพัฒนาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านจึงเป็นไปในแง่การศึกษาเกี่ยวกับองคประกอบของการอ่านหรือองค์ประกอบที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ดังมีผู้เสนอไว้ดังนี้

Kennedy (1981) กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านว่าเป็นกระบวนการทางความคิดซึ่งผู้อ่านเลือกข้อเท็จจริง ข้อมูลหรือความคิดต่าง ๆ ที่แสดงอยู่ในเนื้อหานั้นแล้วตัดสินว่าความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้เห็นนั้นคืออะไร พร้อมกับเชื่อมโยงความรู้เดิมของผู้อ่านเข้ากับความรู้ใหม่ โดยได้เสนอองค์ประกอบที่สำคัญในความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านการเรียงคำ (Verbal Capacity) เป็นความสามารถในการเรียนภาษาที่เป็นสัญลักษณ์ซึ่งเป็นความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายของคำต่าง ๆ ได้

2. ประสบการณ์ทางการศึกษา (Educational Experience) ประกอบด้วยความคิดความเข้าใจและความรู้ในการนำไปใช้ซึ่งเป็นความรู้ที่ได้จากการสัมผัสสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัว การเรียนรู้ที่ได้จากการเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ นั้นจะทำให้พื้นฐานในความเข้าใจของผู้อ่านกว้างขวางขึ้นและเป็นประโยชน์ในการตีความมโนทัศน์ใหม่ ๆ

3. ความสามารถในการรวบรวมสมาธิ (Ability to Concentrate) การอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจจำเป็นต้องอาศัยการรวบรวมสมาธิ ถ้าผู้อ่านสามารถรวบรวมสมาธิได้นาน ๆ ในเวลาที่อ่านก็จะทำให้เข้าใจเนื้อความที่อ่านได้ดีขึ้น

4. จุดประสงค์ในการอ่าน (Purpose) เมื่อผู้อ่านมีจุดประสงค์ในการอ่านแต่ละครั้งก็จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถมุ่งความตั้งใจไปในสิ่งที่อ่านได้ ทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น

Coady (n.d., อ้างถึงใน Woytok, 1984) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ

1. ความสามารถเชิงมโนทัศน์ (Conceptual Abilities) คือ ความสามารถทางสติปัญญาโดยทั่ว ๆ ไปที่จะค้นหามโนทัศน์จากเรื่องที่อ่านได้

2. ความรู้เดิม (Background Knowledge) เป็นพื้นความรู้ของผู้อ่านเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านซึ่งผู้อ่านมีอยู่แล้ว ผู้อ่านจะอ่านเรื่องได้เร็วขึ้นและได้ผลดีขึ้นถ้าผู้อ่านมีพื้นฐานทางวัฒนธรรม คล้ายคลึงกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่อ่าน การอ่านเรื่องที่ผู้อ่านคุ้นเคยและกิจกรรมที่ผู้อ่านปฏิบัติอยู่ในชีวิตประจำวันจะทำให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในเรื่องที่อ่านมากขึ้น

3. ยุทธศาสตร์ด้านกระบวนการ (Process Strategies) เป็นองค์ประกอบย่อยของความสามารถในการอ่านและเป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความเข้าใจ เป็นทักษะทางด้านภาษาทั่ว ๆ ไป อันได้แก่ การหาความหมายของสัญลักษณ์ที่เขียน และการรวมเสียงกับความหมายเข้าด้วยกัน

Finn (1985) ได้กล่าวสรุปองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งเป็นผลมาจากการวิจัยทางจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) ว่าความเข้าใจในการอ่าน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษา (Knowledge of the Language) หมายถึง ความรู้ในตัวภาษาที่อ่านทั้งด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Syntax) และด้านความหมาย (Semantic)

2. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of the Word) หมายถึง ความรู้ทั่ว ๆ ไป และความรู้เฉพาะที่ปรากฏในบริบทนั้น ๆ

3. ความรู้เดิมของผู้อ่าน (Reader's Schema) หมายถึง ความรู้ที่เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์เดิมซึ่งทำให้ผู้อ่านแต่ละคนตีความหมายหรือเข้าใจเนื้อหาที่อ่านนั้นแตกต่างกันไปได้

Harris and Smith (1986) กล่าวถึงองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ปัจจัยภายใน ได้แก่ พื้นความรู้ของผู้อ่านในเรื่องที่อ่าน ความสามารถทางภาษา ความสามารถในการคิด ความสนใจ แรงจูงใจ ทัศนคติ ความเชื่อ และจุดประสงค์ของการอ่าน

2. ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ลักษณะของเนื้อเรื่องหรือบทอ่านซึ่งจะต้องเป็นที่เข้าใจได้

Casanave (1987) กล่าวถึง การอ่านที่ประสบความสำเร็จว่าต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้

1. ความสามารถในการถอดรหัสของผู้อ่าน หรือความสามารถในการตีความหมายตัวอักษรที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในงานเขียน

2. ความเหมาะสมของบทอ่าน ซึ่งหมายถึงบทอ่านที่เขียนโดยการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ผู้อ่านคุ้นเคย

3. ความสอดคล้องสัมพันธ์กันระหว่างพื้นความรู้ของผู้อ่านกับความรู้ใหม่ในบทที่อ่าน

4. ความสามารถในการคิดค้นหาวิธีการแก้ปัญหาข้อสงสัยของผู้อ่าน

Goodman (1987) กล่าวว่า องค์ประกอบการอ่านมี 4 ประการ คือ

1. ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) เป็นระยะเริ่มต้นที่ผู้อ่านรู้เพียงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรและความหมายของคำศัพท์ เมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น ผู้อ่านจะสามารถทำความเข้าใจในภาษาที่ปรากฏในบทอ่านได้มากขึ้น

2. ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน (Schema) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับบทอ่านและความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่

3. ความสมบูรณ์เกี่ยวกับความคิดรวบยอดหรือความหมายของคำ (Conceptual or Semantic Completeness) ถ้าบทอ่านนั้นมีเนื้อเรื่องที่ไม่สมบูรณ์จะทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ นอกจากผู้อ่านจะมีความรู้พื้นฐานเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว

4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของงานเขียน (Text Schema) งานเขียนแต่ละชิ้น ผู้เขียนจะนำเสนอความเชื่อและวัฒนธรรมของผู้เขียนรวมอยู่ด้วย หากผู้อ่านมีวัฒนธรรมและประสบการณ์เดิมที่แตกต่างกัน ผู้อ่านอาจจะไม่ประสบความสำเร็จในการอ่านงานเขียนนั้น

Shell (1988) กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านที่เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง แบ่งออกเป็นองค์ประกอบภายนอกและภายในตัวผู้อ่าน ดังนี้

1. องค์ประกอบภายนอกตัวผู้อ่าน ได้แก่ ขนาดของตัวอักษร โครงเรื่อง ความชัดเจนของงานเขียน การเร้าความสนใจ ความน่าสนใจ ความยากง่ายของเรื่อง และหัวเรื่อง เป็นต้น

2. องค์ประกอบภายในตัวผู้อ่าน ได้แก่ สมรรถวิสัยทางภาษา การเข้าใจความหมายของคำ ความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จุดมุ่งหมายในการอ่านและความสนใจหัวเรื่อง

Kamenui and Simmons (1990) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีดังนี้

1. ผู้อ่าน (Reader) ต้องมีความรู้พื้นฐานในสิ่งที่อ่าน (Background Knowledge) รวมถึงมีความรู้ทางทักษะในการอ่าน (Component Skill Knowledge) และแรงจูงใจ (Motivation)

2. บทอ่าน (Text) อาจมีลักษณะเป็นการควบคุมโดยตรงจากผู้สอน ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกบทอ่านที่มีคุณภาพ ความยาวที่เหมาะสมต่อการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ หรืออาจแต่งขึ้นเองเป็นเรื่องสั้น ๆ ก็ได้

3. ภาระงาน (Task) จะมีลักษณะเฉพาะตามความต้องการของจุดประสงค์ของบทเรียน และมีกิจกรรมที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจแล้วแสดงการโต้ตอบได้

4. กลยุทธ์ (Strategy) ผู้อ่านสามารถทำบทอ่านให้ง่ายขึ้นและทำความเข้าใจกับบทอ่านและภาระงานที่หลากหลายได้

Ryder and Graves (1994) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีดังนี้

1. ประสบการณ์เดิม (Schema) คือ กลุ่มของความรู้เดิมที่อยู่ในความทรงจำและถูกนำมาใช้เมื่อพยายามที่จะทำความเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ประสบการณ์เดิมจะเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปเมื่อได้รับข้อมูลใหม่เข้ามา ในขณะอ่านผู้อ่านจะใช้ประสบการณ์เดิมเข้าไปประมวลกับข้อมูลใหม่ซึ่งมีความสำคัญที่สุดในการทำความเข้าใจเนื้อหาของบทอ่าน

2. อภิปัญญา (Metacognition) คือ การตระหนักในการใช้ยุทธศาสตร์ในการอ่านที่จะช่วยในการทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนคิดเกี่ยวกับการคิดหายุทธศาสตร์ควบคุมการเรียนรู้นั้น ไม่ใช่เป็นเพียงแค่การเชื่อมโยงประสบการณ์ของผู้อ่านเข้ากับเรื่องที่อ่านเท่านั้น แต่ผู้อ่านยังจะต้องรู้และเลือกใช้ยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เหล่านั้นให้สัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมและเรื่องที่อ่านขึ้นอยู่กับว่าจะใช้ยุทธศาสตร์ในการอ่านอย่างไรและเมื่อไร

3. กระบวนการรวบรวมข้อมูล (Information Processing) คือ การรวบรวม เลือก จัดระบบเก็บ แก้ไขและเชื่อมโยงข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติขณะที่อ่าน

William (1994) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน มีดังนี้

1. ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of the Writing System) หมายถึง ความรู้ด้านการสะกดคำและการอ่านออกเสียง

2. ความรู้ในเรื่องภาษา (Knowledge of the Language) หมายถึง ความรู้ด้านรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์ภาษา

3. ความสามารถในการตีความ (Ability of Interpretation) หมายถึง ความเข้าใจในจุดประสงค์ของข้อความ รู้วิธีการเรียบเรียงประโยคและเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค

4. ความรู้รอบตัวทั่วไป (General Knowledge) ได้แก่ วัฒนธรรม เหตุการณ์ปัจจุบันตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ การมีความรู้รอบตัวมากจะทำให้สามารถนำความรู้มาเชื่อมโยงกับความรู้ของผู้เขียนได้ง่ายขึ้น

5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reasons for Reading and Reading Styles) เหตุผลและความต้องการในการอ่านของแต่ละคนแตกต่างกันจึงต้องเลือกวิธีการอ่านให้ถูกต้อง

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านซึ่งใช้แนวคิดของทฤษฎีโครงสร้างความรู้เป็นพื้นฐาน ในระยะต่อมาได้มีการศึกษาค้นคว้าและวิจัยในรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การตรวจสอบผลของแต่ละองค์ประกอบที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ในปัจจุบันเมื่อกล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ ๆ ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน นักการศึกษาจำนวนมากเห็นพ้องกันว่ามีองค์ประกอบสำคัญอยู่ 4 ด้าน ได้แก่

1. พื้นความรู้ด้านภาษา (Linguistic Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับตัวอักษร การสะกดคำ รูปแบบและความหมายของคำศัพท์หรืออาจเป็นการทราบความหมายโดยใช้บริบทของคำนั้นช่วยในการตีความ โครงสร้างไวยากรณ์ การเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกันและเข้าใจสัมพันธภาพระหว่างประโยค

2. พื้นความรู้ด้านเนื้อหา (Content Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ความรู้รอบตัวและความรู้ในเนื้อหาเฉพาะด้าน ตามที่ปรากฏหรือเกี่ยวข้องกับเนื้อหาในบทอ่าน ตลอดจนความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เพื่อทำความเข้าใจกับบทอ่าน

3. พื้นความรู้ด้านโครงสร้างบทอ่านหรือโครงสร้างเนื้อหา (Formal Schema) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของงานเขียนประเภทต่าง ๆ ที่ใช้ในการนำเสนอเนื้อหาในบทอ่าน ซึ่งมีอยู่หลายประเภท เช่น ประเภทบรรยาย (Descriptive) ประเภทเล่าเรื่อง (Narrative) และ ประเภทเปรียบเทียบ (Comparison) เป็นต้น

4. จุดมุ่งหมายในการอ่านและยุทธวิธีในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการอ่านว่าอ่านไปเพื่ออะไร เพื่อความรู้ ความเพลิดเพลินหรือความคล่องแคล่ว ตลอดจนการตระหนักในการเลือกใช้ยุทธวิธีการอ่านที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการ

5. ทัศนคติหรือแรงจูงใจในการอ่าน (Affective Aspects) ผู้อ่านทำความเข้าใจเนื้อหาได้ดีก็ต่อเมื่อมีความสนใจในเนื้อหาหรือเรื่องราวที่ใกล้ตัวหรือเกี่ยวข้องกับเนื้อหานั้น ๆ

2.2.6 ความสามารถในการอ่าน

Haris (1979, p. 20) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านไว้ว่า ความสามารถในการอ่านจะต้องประกอบด้วยความสามารถในด้านต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านภาษาและตัวหนังสือได้แก่ ความสามารถในการที่จะเข้าใจเรื่องเครื่องหมายวรรคตอนและตัวพิมพ์ เป็นต้น

2. ความสามารถด้านความคิดได้แก่ ความสามารถที่จะระบุจุดประสงค์ของผู้แต่ง ความสามารถที่จะเข้าใจความคิดสำคัญและความคิดย่อยที่สนับสนุนความคิดสำคัญและสามารถที่จะสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

3. ความสามารถในการตีความหมายจากน้ำเสียงที่ผู้เขียนแสดงออกและสามารถที่จะระบุท่วงทำนองของผู้เขียน

Gray (1984, p. 20) กล่าวว่า ความสามารถทางการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับทักษะดังต่อไปนี้

1. รู้จักคำ (Perception of the Words Used) ผู้อ่านจะอ่านหนังสือได้เข้าใจก็ต่อเมื่อมีความสามารถในการอ่านตัวอักษรและเข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียน การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกประเภท

2. การเข้าใจความคิดของผู้เขียน (Comprehension of the Ideas Expressed)

3. การมีปฏิกิริยาโต้ตอบความคิดของผู้เขียน (Reaction to Their Ideas)

4. ทักษะในการผสมผสานความคิดใหม่กับความคิดเก่าจากเรื่องที่อ่าน (Integration of Ideas) ซึ่งหมายถึง การรวมความคิดที่ได้รับจากเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

สรุปความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับความสามารถในความรู้และความเข้าใจความหมายของคำและโครงสร้างของประโยคจากสิ่งที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอด แล้วผสมผสานกับความรู้หรือประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

2.2.7 ลำดับขั้นของการอ่าน

โกชัย สาริกบุตร (2541, น. 19) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนของการอ่านไว้ว่า ผู้อ่านต้องมียุทธศาสตร์ในการอ่าน คือ กำหนดสมาธิและสติสัมปชัญญะ รู้ตนดีว่ากำลังอ่านเรื่องอะไร ประเภทใด อ่านไปทำไม นำไปใช้ทำอะไร อ่านแล้วต้องการให้เกิดสิ่งใดแก่ตน เมื่อกำหนดจิตได้ดังนี้แล้ว จึงดำเนินการเป็นลำดับติดต่อกันไป 3 ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำความเข้าใจศัพท์ของสารที่กำลังอ่าน อย่าปล่อยให้ศัพท์ที่ตนไม่เข้าใจผ่านพ้นไปง่าย ๆ มิฉะนั้นแล้ว คำศัพท์จะเป็นอุปสรรคต่อการเข้าใจเนื้อหา ศัพท์เป็นสิ่งที่ไม่ควรมองข้าม แม้แต่ศัพท์สมัยใหม่ซึ่งคนไทยในยุคเดียวกันควรจะเข้าใจได้ ก็ยังมีที่เราไม่เข้าใจอีกหลายคำและบางทีคนรุ่นใหม่ก็ไปหยิบฉวยศัพท์โบราณมาใช้ตามใจชอบ ผลที่เกิดขึ้นคือคนรุ่นใหม่อ่านหนังสือของคนรุ่นใหม่ด้วยกันไม่เข้าใจ ดังนั้นศัพท์จึงเป็นเรื่องแรกที่จะต้องพูดกันให้รู้เรื่องเสียก่อน

ขั้นที่ 2 เข้าใจเนื้อความทั้งหมดของสิ่งที่อ่าน คือ แปลได้ขั้นนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากขั้นที่ 1 คือถ้าเราเข้าใจศัพท์ สำนวนและประโยคโดยตลอดแล้ว เราย่อมแปล ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูดธรรมดาและสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจเนื้อหาของสารที่อ่านนั้น ๆ ได้ด้วย

ขั้นที่ 3 ขั้นตีความ ขั้นนี้ผู้อ่านต้องใช้สติปัญญาแทงทะลุสิ่งที่อ่านได้ทั้งหมด คือสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และท่าทีของผู้เขียน การเข้าใจความหมายของข้อเขียนอย่างเดียวไม่เป็นการเพียงพอ แต่จะต้องอ่านให้ซึ้งในทุก ๆ ความคิดที่ผู้เขียนแสดงออกมานั่นคือ หลังจากอ่านแล้วผู้อ่านควรทำได้ทั้งการวิเคราะห์เจตนาของผู้เขียน การสรุปความคิดจับใจความสำคัญและอธิบายขยายความ การอ่านในขั้นที่ 1 และ 2 ยังเรียกว่า อ่านได้เท่านั้นเอง ถ้าสามารถทำได้ในขั้นที่ 3 จึงจะเรียกว่า อ่านเป็นและอ่านจริง ขั้นที่ 3 จึงต้องอาศัยความรู้ ความคิดและประสบการณ์ของผู้อ่านเอง

ดนยา วงศ์ธนะชัย (2542, น. 14) ได้เสนอแนะถึงลำดับขั้นตอนของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่จะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจังจึงจะก้าวหน้า การอ่านมิใช่เพียงการมองผ่านตัวอักษรไปเท่านั้น แต่ต้องคิดตามไปด้วยจึงจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน และจะต้องฝึกฝนต่อไปจนถึงขั้นเป็นผู้มีวิจารณญาณในการอ่าน ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้อ่านจะต้องมองเห็นความแตกต่างและความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของการอ่านได้ อ่านเป็น อ่านเก่ง เพื่อจะได้นำมาวิเคราะห์ระดับการอ่าน

ของตนเอง และพัฒนาทักษะการอ่านให้งอกงามยิ่งขึ้น อ่านได้ คือ อ่านถูกต้องตามอักขรวิธี สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้โดยไม่แสดงความคิดเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ได้ การอ่านในระดับนี้จึงเป็นการอ่านเอาเรื่องที่ผู้อ่านจะใช้ความสามารถในการจำเป็นส่วนใหญ่ การอ่านเป็นจัดเป็นอีกลำดับขั้นของการอ่าน ที่มิใช่เพียงอ่านถูกต้องตามอักขรวิธีและรู้เรื่องเท่านั้น แต่ต้องตีความ แปลความและขยายความของเนื้อหาที่อ่านได้ ดังนั้นผู้อ่านจึงต้องใช้ความสามารถที่เหนือกว่าระดับของการอ่านเอาเรื่อง อ่านเก่ง คือ การอ่านในขั้นวิจารณ์ การอ่านระดับนี้จึงต้องใช้ความสามารถและสติปัญญาขั้นสูง ในการวินิจฉัย ตัดสินประเมินค่าสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านต้องใช้ประสบการณ์และความสามารถของตนในการวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่าสิ่งที่ตนอ่าน การอ่านในระดับนี้ต้องอาศัยการอ่านทั้ง 2 ระดับแรกเป็นพื้นฐาน

Smith (1963, p. 161) ได้จัดระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ระดับความเข้าใจความหมายตัวอักษร เป็นระดับความเข้าใจพื้นฐาน ที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้โดยตรง

ระดับที่ 2 ระดับความเข้าใจขั้นตีความ เป็นระดับที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับแรกเพราะผู้อ่านต้องตีความที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน แต่เป็นความหมายแฝงอยู่ในเนื้อความ

ระดับที่ 3 ระดับความเข้าใจขั้นวิจารณญาณ เป็นระดับที่ต้องอาศัยความเข้าใจในสองระดับแรกเป็นพื้นฐานเนื่องจากการอ่านระดับนี้ ต้องใช้ความคิดเพื่อวิเคราะห์ ตัดสินและประเมินค่าสิ่งที่อ่าน

Burmeister (1974, p. 147-148) ได้นำทฤษฎีของบลูม มาดัดแปลงและแบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 7 ระดับคือ

1. ระดับความจำ ผู้อ่านต้องสามารถจำสิ่งที่ผู้เขียนบอกไว้ เช่น ชื่อ บุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์และรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน

2. ระดับการแปลความหมาย ผู้อ่านต้องสามารถแปลข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านเป็นเรื่องใหม่เช่น การแปลเป็นภาษาอื่น ๆ หรือแปลเป็นแผนที่ แผนภูมิ การถอดความ เป็นต้น

3. ระดับการตีความ ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้เช่นสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพจากเรื่องที่อ่านได้เป็นต้น

4. ระดับประยุกต์ใช้ เป็นความสามารถที่ผู้อ่านเข้าใจหลักการและนำไปประยุกต์ใช้ได้สำเร็จ

5. ระดับวิเคราะห์ ผู้อ่านต้องสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ ๆ ได้ เช่น แยกแยะบทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผลผิด ๆ และลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้

6. ระดับการสังเคราะห์ ผู้อ่านต้องสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มารวบรวมเรียบเรียงเข้าด้วยกันใหม่ให้ได้

7. ระดับการประเมินผล ผู้อ่านต้องสามารถวางกฎเกณฑ์และตัดสินความคิดโดยใช้มาตรฐานที่วางไว้ได้

สรุปจากลำดับขั้นตอนของการอ่านที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลำดับขั้นของการอ่านและระดับความเข้าใจในการอ่านนั้นสามารถจัดลำดับได้ 3 ลำดับขั้น คือ ขั้นการอ่านตามตัวอักษร ขั้นการอ่านแบบตีความและขั้นการอ่านแบบมีวิจารณญาณ

2.2.8 รูปแบบของการอ่าน

รูปแบบการอ่าน หมายถึง ข้อความที่อธิบายให้เข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการอ่านเพื่อจับใจความ ซึ่งมีหลายรูปแบบ พอสรุปได้ดังนี้

1. รูปแบบการอ่านที่เน้นการสื่อสารประกอบด้วย

1.1 ช่องทางในการสื่อสาร

1.2 ความจำกัดของช่องทางในการสื่อสาร

1.3 เสียงรบกวน

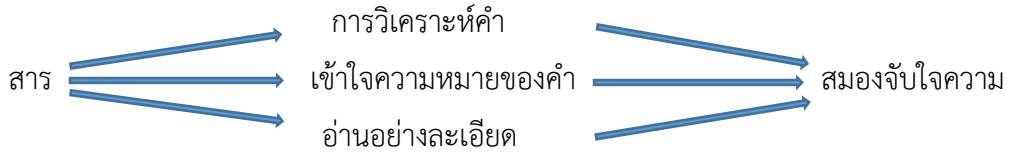
1.4 การอ่านซ้ำ

2. รูปแบบการอ่านที่เน้นความหมาย Goodman (1970) ได้ชี้แนะว่า ผู้อ่านรับสารแล้วจะแปลความจึงส่งต่อไปยังสมอง สมองจะตัดสินว่ามีความหมายอย่างไร ผู้อ่านอาจต้องใช้ความรู้เดิมเข้ามาช่วยตัดสิน การอ่านนี้เป็นกระบวนการ บน–ล่าง บน หมายถึง สมอง ล่าง หมายถึง สาร ดังภาพที่ 2.1

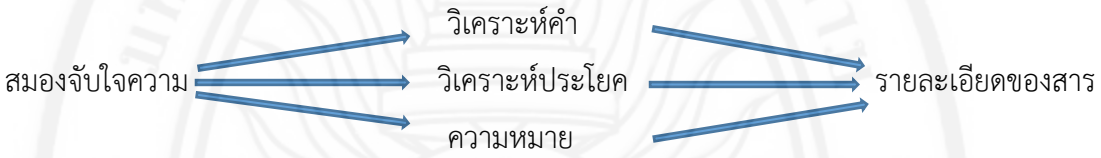
ภาพที่ 2.1 รูปแบบการอ่านที่เน้นความหมาย (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2547, น.63)

3. รูปแบบในการอ่านจาก ล่าง–บน (Bottom–up) เป็นรูปแบบการอ่านที่เน้นความสำคัญของสาร ผู้อ่านต้องรู้ความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในเรื่องก่อนที่จะเริ่มอ่าน ที่มีคำยากหลายคำหรือร้อยละ 50 ขึ้นไป สมองจะทำหน้าที่จับความสำคัญเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป ดังภาพที่ 2.2

ภาพที่ 2.2 รูปแบบการอ่าน ล่าง–บน (Bottom–Up) (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2547, น.64)

4. รูปแบบในการอ่านจาก บน-ล่าง (Top – down) เป็นการอ่านที่เน้นความสำคัญของสมองทำหน้าที่จับใจความของเรื่องแล้วจึงศึกษาความหมายของคำยากเมื่ออ่านจบแล้ว ผู้อ่านต้องรู้จักคำร้อยละ 60 จึงจะสามารถจับใจความของสารได้ ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 รูปแบบการอ่าน ล่าง–บน (Top–Down) (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2547, น.64)

จากการศึกษาทฤษฎีการอ่าน ที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ข้างต้นหลาย ๆ ท่าน พอสรุปได้ว่า ทฤษฎีการอ่านแบ่งออกได้ 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มที่เน้นความสัมพันธ์ของข้อความ โดยนำใจความสำคัญแต่ละข้อความมาจัดให้มีความสัมพันธ์กัน

2. กลุ่มที่เน้นการวิเคราะห์ข้อความ โดยการเน้นส่วนสำคัญของส่วนประกอบภายในประโยค เน้นหน้าที่ของคำและประโยคของคำ รูปแบบการอ่านมี 4 แบบ คือ

1. รูปแบบการอ่านที่เน้นกระบวนการสื่อสาร
2. รูปแบบการอ่านที่เน้นความหมาย
3. รูปแบบการอ่านที่เน้น ล่าง–บน
4. รูปแบบการอ่านที่เน้น บน–ล่าง

จากรูปแบบที่กล่าวมา ครูควรใช้รูปแบบที่เหมาะสมกับนักเรียนของตน จึงจะได้รับประโยชน์ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

2.2.9 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านมีหลายระดับ เริ่มจากระดับที่ง่ายไปจนถึงระดับที่ยาก ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้ความคิดเพื่อวิเคราะห์ตัดสินและประเมินค่าสิ่งที่อ่าน การแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่าน มีรายละเอียดดังนี้

ประทิน มหาขันธ์ (2540, น. 75) ได้แบ่งระดับความเข้าใจหรือความสามารถในการมีอยู่ 3 ระดับ ดังนี้

1. Literal Reading คือ การอ่านเอาเรื่อง ผู้อ่านจะใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่

2. Interpretive Reading คือ การอ่านแล้วแปลความ ตีความ ขยายความเป็นระดับความเข้าใจที่สูงกว่าระดับอ่านเอาเรื่อง

3. Critical Reading เป็นการอ่านขั้นวิจารณ์ การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถของสติปัญญาขั้นสูงสุด

บัญชา อึ๋งสกุล (2541, น. 68-69) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่าน (Comprehension) ว่ามี 4 ระดับคือ

1. การออกเสียง (Decoding Printed Word)

2. การเข้าใจความหมาย (Comprehension Meaning) ผู้อ่านมีความเข้าใจข้อความทั้งระดับตัวอักษร ระดับตีความหรือแปลความ

3. การมีปฏิกิริยาต่อสิ่งที่อ่าน (Reading to Meaning) ผู้อ่านใช้วิจารณญาณตัดสินว่าเรื่องที่อ่านเชื่อได้เพียงใด ซึ่งเป็นการอ่านระดับวิจารณ์

4. การนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ (Applying Meaning) ผู้อ่านนำประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาผสมผสานกับความรู้ที่อ่านมาได้ใหม่

สมุทร เซ็นเชาวนิช (2542 :73) ได้แบ่งความเข้าใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความเข้าใจแบบทันที (Receptive Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยการรู้ความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ต้องรู้คำศัพท์มากพอจะต้องเข้าใจความหมายที่สำคัญ ๆ ของสำนวนและประโยคต่าง ๆ ที่ผู้เขียนใช้ ขณะที่อ่านจะต้องมีสมาธิแน่วแน่จึงจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้โดยตลอด

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective Comprehension) คือ ความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรอบรู้ทักษะและความสามารถหลาย ๆ ด้านเป็นหลักใหญ่เพื่อที่จะนำมาใช้เป็นเครื่องมือช่วยทำความเข้าใจต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย (Purposes) ของผู้เขียนว่าต้องการจะให้ความเพลิดเพลินอธิบาย ชี้แจง สั่งสอนหรือชักจูง นอกจากนี้จะต้องสามารถพินิจพิจารณาและไตร่ตรองหาข้อสรุป

(Conclusion) ให้เป็นไปตามความนึกคิดที่ผู้เขียนต้องการ ความเข้าใจแบบนี้จะต้องพึ่งเหตุผล อาศัยการเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ต่าง ๆ หรือสิ่งที่เคยพบเห็นมาแล้วในชีวิตเป็นสำคัญ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านหรือระดับความเข้าใจในการอ่านแต่ละลักษณะล้วนมีความสัมพันธ์กัน ผู้อ่านต้องอาศัยความเข้าใจระดับตรงตามตัวอักษร เพื่อเป็นพื้นฐานความเข้าใจในระดับอื่น ๆ เมื่อเกิดความเข้าใจแล้วผู้อ่านต้องรู้จักการอ่านขั้นตีความ จับใจความ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์และประเมินผล รวมทั้งนำไปประยุกต์ใช้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งมีความสำคัญสำหรับผู้สอนในด้านการกำหนดเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน

แรมสมร อยู่สถาพร (2546, น. 40) ได้แบ่งระดับการอ่านดังนี้

ระดับที่ 1 การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal Reading) เป็นการอ่านเนื้อเรื่องง่าย ๆ และเป็นการอ่านจับใจความที่ปรากฏอย่างชัดเจนในเนื้อเรื่อง การอ่านในระดับประถมต้นอยู่ในระดับนี้

ระดับที่ 2 การอ่านตีความ (Interpretation) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านสามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่เป็นใจความของเรื่องได้ แม้ว่าในเรื่องจะไม่ได้เล่าไว้อย่างชัดเจน โดยอาศัยการตีความจากเหตุผลในเรื่องที่อ่าน

ระดับที่ 3 การอ่านขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านสามารถประเมินจากการอ่านได้ว่า ตัวละครมีลักษณะอย่างไร ใครเป็นคนดี ใครเป็นคนไม่ดีและเนื้อหาของเรื่องมีข้อเตือนใจอย่างไร การอ่านระดับประถมปลายอยู่ในระดับที่ 2-3

ระดับที่ 4 การอ่านขั้นสร้างสรรค์ (Creative Reading) เป็นการอ่านที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดใหม่ ๆ สามารถสร้างจินตนาการได้กว้างไกล สามารถแสดงความคิดเห็นและแนะแนวทางแก้ปัญหาจากเรื่องที่อ่านนอกเหนือไปจากที่มีเล่าอยู่ในเรื่อง

สุวดี ภู่ประดิษฐ์ (2546, น. 63-131) ได้อธิบายถึงระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจความหมายตัวอักษรหรือระดับหาข้อเท็จจริง เป็นความสามารถด้านการอ่านระดับขั้นพื้นฐาน การอ่านในระดับนี้ผู้อ่านมีหน้าที่ทำความเข้าใจและจดจำข้อมูลที่สำคัญที่ผู้เขียนส่งมาเป็นการเชื่อมโยงความคิดของตนเองให้สัมพันธ์กับความคิดของผู้เขียน

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความเป็นความสามารถในการอ่านที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจถึงสารที่ผู้เขียนมิได้บอกไว้โดยตรง หรือผู้เขียนอาจละไว้ในฐานที่เข้าใจ ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจแนวคิดและเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียนที่แฝงไว้ในเรื่องพฤติกรรมการอ่านที่บ่งบอกว่าผู้อ่านสามารถตีความได้

3. ระดับการประเมินผล เป็นการอ่านในระดับสูงสุด เป็นการแสดงความคิดเห็นหรือทัศนะของผู้อ่านที่เกิดขึ้นได้ภายหลังจากที่ทำความเข้าใจเจตนาของผู้เขียน ทั้งนี้เป็นการแสดงทัศนะเพื่อค้นให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนสามารถประเมินข้อมูลได้

Bloom (1964, 774) ได้แบ่งระดับความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ความสามารถในการแปลความตีความและขยายความจากสื่อความหมายต่าง ๆ ที่ได้พบเห็น แบ่งส่วนย่อยออกมา 3 ระดับดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ (Translation) หมายถึง ความเข้าใจในการอ่านให้ความหมายข้อความต่าง ๆ ได้ โดยแปลความตามลักษณะและนัยของเรื่อง ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีสำหรับเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะ

2. ความสามารถในการอ่านด้านการตีความ (Interpretation) หมายถึง ความเข้าใจในการอ่าน เข้าใจความคิดที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจน หรือมีความหมายโดยนัยออกมาเป็นความคิดของตนเองได้

3. ความสามารถในการอ่านด้านการขยายความ (Extrapolation) หมายถึง ความเข้าใจในการอ่าน ขยายเนื้อเรื่องหรือเหตุการณ์ตามนัยของเนื้อเรื่อง

Burmeister (1974, pp. 147–148) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งดัดแปลงมาจากขั้นตอนการเรียนของ Bloom s Taxonomy ได้ดังนี้

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับที่ผู้อ่านต้องสามารถจำสิ่งที่ผู้เรียนบอกไว้ได้แก่ การจำหรือการเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญและลำดับเหตุการณ์สำคัญของเรื่องที่อ่าน

2. ระดับการแปลความ (Translation) เป็นระดับที่ผู้อ่านนำข้อความที่อ่านเข้าใจแล้วไปแปลเป็นรูปแบบอื่น ๆ เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ การนำใจความสำคัญของเรื่องไปทำแผนภูมิเป็นต้น

3. ระดับการตีความ (Interpretation) เป็นระดับที่ผู้อ่านเข้าใจและมองเห็นความสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง เช่น การหาเหตุจากผลที่เกิดขึ้นในเรื่องที่อ่านการคาดคะเนหรือทำนายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อไป การจับใจความสำคัญของเรื่องโดยที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจนหรือกล่าวโดยทั่วไป เป็นต้น

4. ระดับการประเมินค่า (Evaluation Comprehension) หมายถึง การตัดสินบทอ่านว่าผู้เขียนพยายามสื่อสารอะไรและทำได้เพียงใด

5. ระดับประยุกต์ใช้ (Application) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจหลักการและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงจนประสบผลสำเร็จ

6. ระดับวิเคราะห์ (Analysis) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านต้องสามารถแยกส่วนประกอบย่อย ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ได้

7. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นระดับความสามารถที่ผู้อ่านต้องสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มารวบรวมเรียบเรียงเข้าด้วยกันใหม่ได้

8. ระดับการประเมิน (Evaluation) เป็นระดับความสามารถที่ผู้อ่านต้องสามารถวางกฎเกณฑ์และสามารถตัดสินความคิดโดยใช้เกณฑ์ที่วางไว้

2.2.10 ทฤษฎีการอ่าน

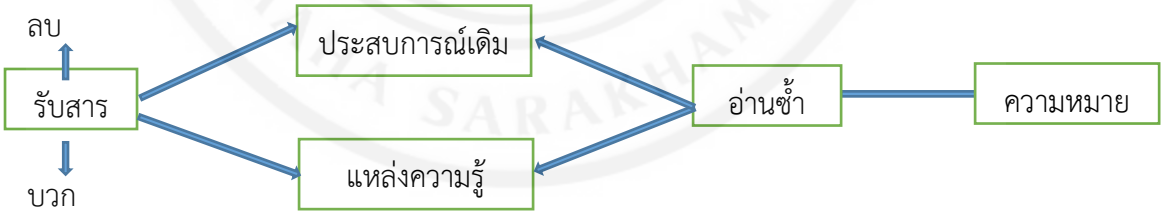
ทฤษฎีการอ่าน หมายถึง ข้อสรุปเกี่ยวกับการอ่าน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบของการอ่าน มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอแนะไว้ดังนี้ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2537, น. 58-64)

1. ทฤษฎีของ Trabasso (1986) ได้เสนอเกี่ยวกับทฤษฎีการอ่านเอาไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กันระหว่างผู้อ่านรับสารและเปรียบเทียบโดยอาศัยประสบการณ์เดิม ระดับการอ่านของผู้อ่านจะไม่คงที่ จนกว่าสารที่ได้รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบประสบการณ์เดิม ดังภาพที่ 2.4

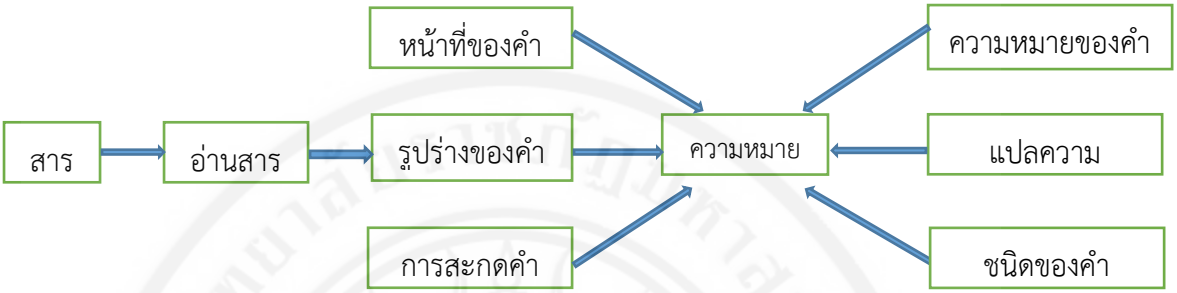
ภาพที่ 2.4 รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีของ Trabasso (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2547, น. 65)

2. ทฤษฎีของ Chase and Clark เน้นถึงความสำคัญของใจความที่อ่านกับประสบการณ์เดิม มีขั้นตอนการอ่านดังภาพที่ 2.5

ภาพที่ 2.5 รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีของ Chase and Clark (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2547, น.66)

3. ทฤษฎีของ Rumelhart (1971) ได้เสนอเกี่ยวกับทฤษฎีการอ่านเอาไว้ว่า เป็นกระบวนการทำงานที่ซับซ้อน แต่ละขั้นตอนมีความสัมพันธ์กันถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งจะทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ ดังภาพที่ 2.6

ภาพที่ 2.6 รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีของ Rumelhart (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2547, น.66)

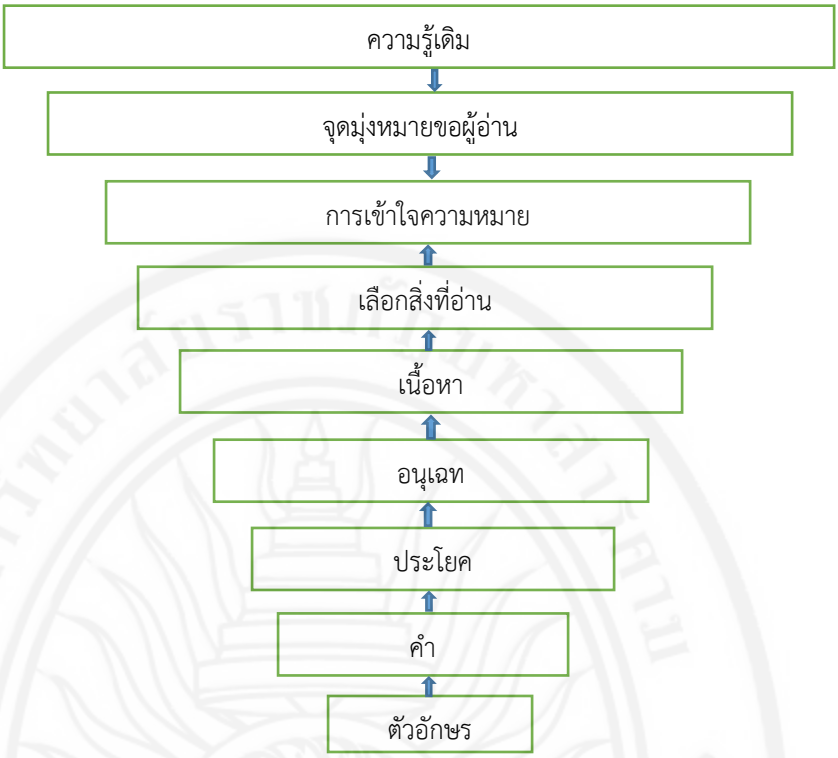
4. ทฤษฎีของ Dwes ได้เสนอแนะถึงเรื่อราวหรือข้อความที่เกี่ยวข้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้อ่านสามารถอ่านได้เข้าใจและสามารถดึงความหมายมาเกี่ยวข้องกันได้ ถือว่ามีความสัมพันธ์เป็นบวก ส่วนประโยคหรือข้อความเรื่องราวที่ผู้อ่าน อ่านแล้วไม่สามารถแยกได้ว่าอะไรเหมือนหรือต่างกันอย่างไร ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในเชิงลบ

5. ทฤษฎีของ Frederiken ได้เสนอเกี่ยวกับทฤษฎีการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการคล้ายกับการคิดเลข เมื่อใส่สารเข้าไปแล้วจำเป็นต้องได้รับการพิสูจน์จากผู้อ่านว่าถูกต้องหรือไม่ ส่วนที่ไม่จำเป็นจะทิ้งไป จะนำส่วนสำคัญที่เก็บไว้มาใช้เมื่อถึงเวลาจำเป็นดังภาพที่ 2.7

ภาพที่ 2.7 รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีของ Dwes. (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2547, น.60)

6. ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ เป็นทฤษฎีการอ่านที่เน้นความสำคัญของความรู้เดิมของผู้อ่านและสิ่งที่อ่าน จะรวมทฤษฎีจาก บนไปล่างและอ่านล่างไปบน เน้นการอ่านโดยการตั้งสมมุติฐานหรือคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นการเร้าและสร้างความสนใจแก่ผู้อ่าน Reutzel, Ray and Cooter (1992, pp. 33-34, อ้างถึงใน ไพโรจน์ เสรีวงศ์, 2541, น. 1) ได้สรุปถึง กระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ดังภาพที่ 2.8

ภาพที่ 2.8 กระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์. ไพโรจน์ เสรีวงศ์, 2541.

2.2.11 ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

Dechant (1981 อ้างถึงใน สุเมธ แสงนาทร, 2542, p. 1) ได้กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นความสามารถที่ซับซ้อนโดยผู้อ่านจะต้องมีความสามารถและทักษะต่อไปนี้

1) เข้าใจคำและสามารถเลือกความหมายของคำที่ถูกต้องตามบริบทที่อ่านได้

2) เข้าใจในบริบทและสามารถเชื่อมโยงบริบทเข้ากับประสบการณ์ของตนเข้ากับเรื่องที่อ่านได้

3. เข้าใจความหมายของใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจประโยค เข้าใจย่อหน้าและเข้าใจในแต่ละส่วนได้

4. สามารถตอบคำถามของเรื่องที่อ่านได้ เช่น ใจความหลักของเรื่องคืออะไร (Main Idea) ข้อความที่เป็นรายละเอียดหลักอยู่ที่ใด สามารถลำดับเหตุการณ์ได้ แสดงความสัมพันธ์ตลอดเรื่องที่อ่านได้ บอกเหตุและผล รวมถึงความขัดแย้งได้และสามารถนำมาเปรียบเทียบได้

5. สามารถตอบคำถามที่ต้องใช้การวิเคราะห์และการสังเคราะห์จากเรื่องที่อ่านได้ บอกเหตุผลและความขัดแย้ง จัดหมวดหมู่ บอกรายละเอียดปลีกย่อยที่ปรากฏในบทอ่าน สามารถสรุปและเขียนเค้าโครงเรื่องที่อ่านได้

6. สามารถลงความเห็นและทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากเรื่องที่อ่านได้

7. สามารถตัดสินคุณค่าสิ่งที่อ่านได้ ได้แก่ การตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพ ความถูกต้อง ความเหมาะสมและความลำเอียงของผู้เขียน

8. สามารถเลือกบทอ่านเพื่อการเรียนรู้และจดจำเรื่องที่อ่าน แล้วนำไปบูรณาการกับประสบการณ์ที่ผ่านมาของตนได้ โดยอาจมีการสรุปบันทึกข้อมูล มโนทัศน์ของผู้อ่าน รวมทั้งการปรับอัตราความเร็วในการอ่านตามวัตถุประสงค์ในการอ่าน

9. สามารถเลือกอ่านด้วยความชื่นชอบ ชื่นชม สามารถระลึกถึงสิ่งที่อ่านบอกเล่าแนวทางของเรื่องที่อ่านและใจความสำคัญของเรื่องตามความมุ่งหมายของผู้เขียนได้

Goodman (n.d., อ้างใน สุมิตรา อังวัฒนากุล, 2535) กล่าวว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อนและปัจจัยที่ช่วยให้การอ่านจะประสบความสำเร็จ มีดังนี้

1. ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) โดยในระยะเริ่มเรียนนั้น ผู้เรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรและความหมายแต่ละคำ เมื่อมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้นจะทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น

2. ประสบการณ์และความรู้ในเรื่องที่อ่าน (Schema) เป็นความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาและสิ่งที่ผู้เรียนมีความรู้เดิม

3. ความสมบูรณ์ของเนื้อหาหรือความหมาย (Conceptual or Semantic Completeness) ผู้อ่านจะไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านถ้าเนื้อเรื่องที่อ่านนั้นไม่สมบูรณ์ ยกเว้นแต่ในกรณีที่ผู้อ่านมีความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านมาก่อน ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์จากการเรียนรู้

4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของเนื้อเรื่อง (Text Schema) เนื้อเรื่องหรือข้อเขียนแต่ละชิ้นจะมีลักษณะโครงสร้างที่แตกต่างกัน และยังสะท้อนให้เห็นความเชื่อและวัฒนธรรมของผู้เขียน แต่หากเนื้อเรื่องที่นำเสนอเป็นเรื่องราวที่แตกต่างจากวัฒนธรรมและประสบการณ์ของผู้อ่าน ซึ่งอาจส่งผลให้การอ่านไม่ประสบความสำเร็จได้

Pang and et al. (2003, p. 6) กล่าวว่า การอ่านเป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่เขียนซึ่ง เป็นกิจกรรมซับซ้อนที่เกี่ยวข้องทั้งการรับรู้และการคิด ซึ่งการอ่านประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ การรับรู้คำศัพท์และความเข้าใจ ซึ่งกระบวนการรับรู้คำศัพท์ หมายถึง กระบวนการในการรับเข้าว่าสัญลักษณ์ทางภาษาเขียนนั้นมีความหมายอย่างไรในภาษาพูดของผู้เขียน ส่วนความเข้าใจหมายถึงกระบวนการที่ผู้อ่านเข้าใจคำศัพท์ ประโยคและเนื้อหาที่ต่อเนื่องกันในอารมณ์และความรู้สึกเดียวกับผู้เขียน โดยผู้อ่านจะสามารถทำความเข้าใจในระดับนี้ได้ต้องมีพื้นฐานความรู้เดิมในด้านเนื้อเรื่องที่อ่าน คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยกรณ์ ประสบการณ์ด้านการอ่านและกลวิธีอื่น ๆ ที่จะช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่องที่เขียนได้เป็นอย่างดี

Lehr and Osborn (2005, pp. 7-9) กล่าวว่า ศักยภาพของผู้อ่านที่จะช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จสามารถแยกออกได้เป็น 2 กระบวนการ ดังนี้

1. ทักษะขั้นพื้นฐานและกระบวนการ (Foundational Skill and Process) ด้านการอ่าน ซึ่งประกอบด้วย

1.1 การจดจำคำ และการถอดรหัส (Word Recognition and Decoding) เป็นทักษะที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างอักษรเขียนและเสียงอักษรที่ใช้เป็นภาษาพูด เพื่อใช้ในการสื่อสารก็จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้รวดเร็ว ถูกต้องและสามารถรับรู้คำที่ออกเสียงอ่านและสัญลักษณ์ที่นำมาเขียนเป็นองค์ประกอบรวมของคำศัพท์

1.2 ความถูกต้อง (Fluency) เป็นความสามารถในการอ่านเนื้อหาอย่างรวดเร็วและถูกต้องแม่นยำ ซึ่งสิ่งนี้จะเป็นความเชื่อมต่อระหว่างการจดจำคำศัพท์และการอ่านเพื่อความเข้าใจที่จะเชื่อมโยงเนื้อหาที่อ่าน ไปสู่ความรู้เดิมหรือจากความรู้เดิมไปสู่เนื้อหาใหม่

1.3 ความรู้ในคำศัพท์ (Vocabulary Knowledge) มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ เนื่องจากคำศัพท์อาจมีหลายความหมาย ซึ่งหากขาดทักษะด้านนี้จะทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องผิดความหมาย หรือเป้าหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารออกไปสู่ผู้อ่าน

2. กระบวนการอ่านในระดับที่ซับซ้อน (Higher Order Reading Processes) เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงความรู้ใหม่และความรู้เก่า โดยเชื่อมโยงเกี่ยวข้องตั้งแต่ระดับคำศัพท์ ประโยค ประเด็นสำคัญและเนื้อหาของเรื่อง ซึ่งหากการเชื่อมต่อขององค์ประกอบในกระบวนการนี้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ทำให้การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นไปอย่างถูกต้องและรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบทางด้านจิตใจก็มีส่วนสำคัญต่อการอ่าน เช่น ความสามารถในการจดจำ ความสนใจและใส่ใจ การกำหนดเป้าหมายในการอ่าน ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลต่อกระบวนการรับเข้าของเนื้อหาเพื่อสร้างความเข้าใจแทบทั้งสิ้น ซึ่งนอกจาก 2 กระบวนการดังกล่าวข้างต้นแล้ว อิทธิพลด้านสังคมและวัฒนธรรมของผู้อ่าน ก็มีผลต่อความเข้าใจด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากหากความรู้เดิมของผู้อ่านอยู่ในสังคมและวัฒนธรรมแบบไหน การเชื่อมโยงเนื้อหาที่เป็นความรู้ใหม่จะถูกตีความเพื่อความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกับพื้นความรู้เดิมที่ถูกถ่ายทอดมาจากบุคคลในครอบครัวและบุคคลที่อยู่ในสังคมเดียวกัน

Ayrey (2007, pp. 27-28) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของทักษะการอ่านไว้ดังนี้

1. การถอดรหัส (Decoding) เป็นขั้นตอนในการรับรู้ด้านคำที่ออกเสียงอ่านตามสัญลักษณ์ที่นำมาเขียนเป็นองค์ประกอบของคำศัพท์

2. ความเข้าใจคำศัพท์ (Vocabulary) ในขั้นตอนนี้จะเป็นการคาดเดาความหมายคำศัพท์จากเนื้อหา โดยมีการนำเอาความรู้เดิมมาประกอบ รวมถึงใช้คำศัพท์ที่ใกล้เคียงเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถช่วยเดาความหมายได้

3. ความเข้าใจระดับประโยค (Sentence Level Comprehension) ขั้นตอนนี้จะเป็นการเข้าใจความหมายในประโยคที่ต่อเนื่องกันโดยเนื้อความในแต่ละประโยคจะเชื่อมต่อความรู้เดิมกับเนื้อเรื่องใหม่

4. ความเข้าใจระดับเนื้อหา (Text Level Comprehension) เป็นขั้นตอนที่สามารถสรุปประเด็นเนื้อหาที่อ่านและสามารถจดจำเนื้อความสำคัญที่อ่านได้

Postnote,B.T. (2009, p. 2) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบหลักของการอ่านที่ผู้อ่านควรจะมีเป็นพื้นความรู้เดิม มีดังนี้

1. ความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ ศัพท์และประโยค รวมถึงความสามารถในการบูรณาการความหมายของเนื้อเรื่องที่อ่านในแต่ละช่วงเข้าด้วยกัน และตีความหมายได้ตามความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏ

2. ความถูกต้อง (Fluency) หมายถึง ความสามารถในการอ่านอย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว

3. การออกเสียง (Phonics) หมายถึง ความสามารถการเชื่อมโยงระหว่างเสียงกับตัวอักษรและความสามารถในการออกเสียงได้ถูกต้อง เช่น ship ประกอบด้วย 4 ตัวอักษรแต่จะออกเสียงเพื่อประกอบเป็นคำเพียง 3 เสียงเท่านั้น (sh-i-p)

4. การรับรู้ด้านอักษรเสียง (Phonological Awareness) หมายถึง ความรู้ด้านอักษรเสียงว่าพยางค์กับเสียงแตกต่างกัน เช่น Football แบ่งได้ 2 พยางค์ (foot-ball) แต่มี 6 เสียง (f-oo-t-b-a-ll)

5. การสะกดและการเขียน (Spelling and Writing) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษร ตัวอักษรเดียวกับหลายตัวอักษร คำกับคำ คำกับประโยค ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นความรู้ด้านเสียงที่มีผลกับการอ่าน

6. คำศัพท์ (Vocabulary) ความสามารถด้านความหมายของคำศัพท์

Rice (2009, pp. 1-10) ได้กล่าวว่า ช่วงเวลากิจกรรมของทักษะการอ่านประกอบไปด้วยก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่านและหลังการอ่าน ซึ่งกิจกรรมก่อนการอ่านจะต้องทราบว่าจะอ่านเรื่องอะไร เนื้อหาเกี่ยวข้องกับอะไร และในขณะที่อ่านจะต้องสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับความรู้ใหม่ทั้งด้านใจความสำคัญและคำสำคัญต่าง ๆ รวมไปจนถึงการพยายามทำความเข้าใจในเนื้อหาต่าง ๆ ที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ซึ่งในระหว่างการอ่านอาจจะมีการจดบันทึกประเด็นสำคัญไว้ หรือขีดเส้นใต้ไปด้วยเพื่อให้ง่ายต่อการจดจำ ซึ่งหลังจากการอ่านสามารถสรุปเนื้อเรื่องที่อ่านและสามารถบรรลุเป้าหมายในการอ่าน อย่างไรก็ตาม การอ่านจะบรรลุเป้าหมายได้ ผู้อ่านจะต้องมีทักษะที่สำคัญ ดังนี้

1. การจดจำและจำแนกความแตกต่างของตัวอักษร (Letter Name Identification) ซึ่งเป็นพื้นฐานการเขียนออกมาในรูปของตัวอักษรเพื่อใช้สำหรับการอ่าน

2. การรับรู้เกี่ยวกับอักษรเสียง (Phonemic Awareness) เพื่อให้สามารถอ่านออกเสียงได้ตามระบบอักษรเสียงและสามารถจำแนกระหว่างอักษรเสียงและเสียงตัวอักษรได้

3. การถอดรหัส (Decoding) คือการรับรู้ด้านคำที่ออกเสียงอ่านและสัญลักษณ์ที่นำมาเขียนและองค์ประกอบของคำศัพท์

4. คลังคำศัพท์ (Vocabulary) เป็นองค์ประกอบสำคัญต่อความรู้เดิมที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้เร็วขึ้น และยังสามารถคาดเดาคำศัพท์ใหม่ได้ง่ายขึ้นหากมีความรู้ด้านรากคำศัพท์เดิม

5. การเชื่อมต่อคำศัพท์กับเนื้อหา (Vocabulary in Making Connections) ซึ่งหากเป็นคำศัพท์ที่คุ้นเคย ผู้อ่านจะสามารถเชื่อมโยงเข้ากับเนื้อหาได้และทำให้การอ่านเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

6. การอ่านเชื่อมต่ออย่างคล่องแคล่ว (Fluency in Making Connections) เกี่ยวข้องกับการจดจำคำศัพท์ได้อย่างอัตโนมัติและเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้สามารถเข้าใจเนื้อหาไปพร้อม ๆ กับการอ่าน

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า ทักษะการอ่านเป็นการรวมองค์ประกอบหลายทักษะเพื่อให้กระบวนการอ่านประสบความสำเร็จ ซึ่งความสามารถด้านการอ่านเกี่ยวข้องกับความรู้เดิม และการนำทักษะการอ่านทุกทักษะมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนบางคนอาจประสบปัญหา ยุ่งยากในการอ่านแต่ไม่ได้หมายความว่าเป็นผู้ไร้ความสามารถ หากเป็นเพราะขาดกระบวนการฝึกทักษะการอ่านอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งผู้เรียนบางคนอาจสามารถพัฒนาทักษะการอ่านได้ด้วยตนเอง แต่บางคนอาจต้องได้รับการช่วยเหลือจากครูผู้สอนหรือผู้ที่มีความรู้ ทั้งนี้ทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ขั้นสูงต่อไป ความเข้าใจในการอ่านนั้น เป็นเรื่องที่จัดอยู่ในกลุ่มวิชาทักษะโดย เสงี่ยม โตรัตน์ (2524, น.16-29) กล่าวถึง ทักษะสำคัญในการอ่านที่ผู้อ่านควรจะฝึกฝนเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้อย่างลึก

ซึ้งไว้ทั้งหมด 14 ทักษะ สรุปได้ดังนี้

1. การอ่านจับใจความสำคัญการฝึกการจับใจความสำคัญนั้น ผู้อ่านควรจะให้ความสำคัญตรงชื่อเรื่องและประโยคหลัก ซึ่งจะอยู่ในประโยคแรกหรือประโยคสุดท้ายของเรื่อง

2. การอ่านหารายละเอียดปลีกย่อย เป็นการหาคำตอบจากข้อความที่อ่านโดยคำตอบที่หานั้นจะบอกไว้ตรง ๆ ในข้อความ ไม่ต้องคิดมาก ทักษะนี้จะช่วยให้เข้าใจเรื่องได้ละเอียดและชัดเจนขึ้น หรืออาจจะเป็นร่องรอยในการจับใจความสำคัญได้หรือเป็นร่องรอยของการหาข้อเท็จจริง จากข้อความที่อ่าน

3. การอ่านเพื่อลำดับเหตุการณ์เป็นการฝึกเพื่อจะจดจำเนื้อเรื่องที่อ่านว่าอะไรจะเกิดขึ้นก่อนหรือหลัง ผู้อ่านต้องสามารถลำดับความคิดได้ว่า ผู้เขียนต้องการจะเชื่อมโยงเหตุการณ์ในรูปแบบใดอาจจะเป็นลำดับ เวลา สถานที่หรือการบรรยาย บางครั้งการลำดับเหตุการณ์ของผู้เขียนก็เป็นไปแบบธรรมดา แต่บางครั้งอาจจะเป็นการเขียนย้อนเหตุการณ์

4. การอ่านเพื่อหาเหตุผลรูปแบบการเขียนประเภทหนึ่ง คือ ผู้เขียนพยายามที่จะชี้ให้เห็นว่าการกระทำอย่างหนึ่งหรือการกระทำหลายอย่างรวมกันจะเป็นเหตุให้เกิดอะไรขึ้นในการฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจผู้อ่านจะต้องสามารถจำใจความหรือรู้เหตุผลนั้น ๆ เกิดจากสาเหตุอะไรหรือเหตุนั้น ๆ เกิดอะไรขึ้น ผู้อ่านจะต้องหาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุกับผลได้

5. การอ่านเพื่อเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่าง ทักษะนี้ผู้เขียนต้องการจะขยายใจความสำคัญจากการเปรียบเทียบ

6. การอ่านเพื่อเข้าใจถึงลักษณะบุคคลหรือตัวละคร ทักษะนี้ผู้อ่านจะต้องสามารถอธิบายลักษณะของตัวละครได้ว่ามีลักษณะอย่างไร นิสัยอย่างไร โดยสรุปจากคำพูด คำบรรยาย สถานที่และความคิดเห็น

7. การอ่านเพื่อทำนายเหตุการณ์ถ้าผู้อ่านสามารถอ่านได้เข้าใจแล้วจะสามารถทำนายคาดเดาความคิดให้ได้ถูกต้องอย่างมีเหตุผลว่าอะไรควรเกิดขึ้นต่อไป เรื่องที่จะจบลงในรูปใด ถ้าจะขยายเรื่องนั้นยาวออกไปต้องเป็นอย่างไร มีเหตุผลอะไรจึงเป็นเช่นนั้น

8. การอ่านเพื่อสรุปเรื่องราวลงความเห็นหรือวางหลักเกณฑ์ ทักษะนี้ผู้อ่านจะต้องสามารถสรุปเนื้อหาที่อ่านได้โดยเนื้อความที่ได้ไม่ผิดหรือผู้อ่านจะต้องรู้จักว่าผู้เขียนต้องการกล่าวถึงอะไรเป็นสำคัญรวมทั้งรายละเอียดสำคัญ ๆ ของเรื่องที่อ่านได้

9. การอ่านเพื่อเข้าใจภาษาอุปมาอุปมัย ทักษะนี้ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของคำที่ใช้เนื้อความ ซึ่งบางครั้งไม่แปลตามตัว เพราะความหมายของภาษาอุปมาอุปมัยกินความลึกกว่าภาษาธรรมดาทั่วไป บางครั้งผู้อ่านจะต้องอาศัยการเดาจากประสบการณ์หรือหาได้จากพจนานุกรมบางเล่ม

10. การอ่านเพื่อให้เข้าใจเครื่องหมายวรรคตอน ผู้อ่านต้องเข้าใจวรรคตอนจึงจะอ่าน เข้าใจเนื้อเรื่อง

11. การอ่านเพื่อตีความจากอารมณ์น้ำเสียง ปฏิกิริยาและความรู้สึกในการอ่าน ถ้าผู้เขียนบอกทุกอย่างผู้อ่านอ่านแล้วจะรู้สึกว่าจืดชืด เพราะฉะนั้นผู้เขียนที่ดีจะเขียนหรือกล่าวอะไรให้ผู้อ่านตีความเอง การตีความจากอารมณ์

12. การอ่านเพื่อความสัมพันธ์บางครั้งประโยคหรือข้อความอาจจะยากสำหรับผู้อ่านเพราะการกระทำ 2 อย่างเกิดขึ้น ผู้อ่านจะต้องทราบว่าการกระทำอะไรเกิดขึ้นก่อนหลังโดยอาศัยสังเกตจากคำชี้แนะ

13. การอ่านเพื่อให้เข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน คำชี้แนะความหมายจะฝึกว่าหลังจากผู้อ่านอ่านเรื่องจบแล้ว ทราบหรือไม่ว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไร

14. การอ่านเพื่อตีความหมายจากคำชี้แนะความหมายคำชี้แนะความหมายจะช่วยผู้อ่านทราบถึงความหมายของคำศัพท์ยาก บางคำผู้อ่านไม่เข้าใจความหมายหรือช่วยบอกว่าเรื่องราวที่อ่านนั้นส่วนใดมีความสอดคล้องหรือขัดแย้ง ตลอดจนบอกความสัมพันธ์ระหว่างความคิด

2.2.12 การสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

การสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดและทฤษฎีในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่อย่างมาก ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. แนวการสอนอ่านภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศมีพัฒนาการไปในทิศทางเดียวกันกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ซึ่งมีนักการศึกษากล่าวถึงไว้หลายแนว ดังต่อไป

1.1 แนวการสอนแบบจุลทักษะ (Subskill Approach) กูดแมน วัตสันและ

Goodman, Watson and Burke (1987) ได้กล่าวถึง แนวการสอนแบบจุลทักษะว่าเป็นแนวการสอนที่เน้นการออกเสียง นิยมใช้ในการสอนอ่านในระยะเริ่มต้น ซึ่งได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เน้นพฤติกรรม (Behaviorist Theory) เป็นการให้ผู้เรียนเรียนภาษาจากการทำซ้ำ ๆ การเลียนแบบโดยไม่ต้องคิด แนวคิดพื้นฐานของการสอนแบบจุลทักษะ คือ การเรียนอ่านควรเน้นจากจุดย่อยมาสู่จุดใหญ่ ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงพยัญชนะ คำก่อนที่จะสะกดคำและรู้ความหมายของคำ

1.2 แนวการสอนแบบเน้นทักษะ (Skill Approach) กูดแมน วัตสันและเบิร์ก

Goodman, Watson and Burke (1987) กล่าวว่า แนวการสอนแบบเน้นทักษะเป็นแนวการสอนที่เน้นการสอนคำศัพท์อย่างเดียวโดยไม่มีคำประกอบกับตัวอย่างประโยค นิยมใช้บัตรคำในการสอนศัพท์ก่อนที่จะสอนบทอ่านซึ่งเป็นบทอ่านที่มีการดัดแปลงให้ง่ายขึ้นและตรงกับจุดประสงค์ในการสอน แนวการสอนแบบนี้ประกอบด้วยสัดส่วนของทักษะการสอน เสียง คำศัพท์ และความเข้าใจในปริมาณที่เท่า ๆ กัน

1.3 แนวการสอนอ่านแบบฟัง-พูด (Audiolingualism) Baker, Colin and Sylvia (1998) แนวการสอนอ่านแบบฟัง-พูด คล้ายกับแนวการสอนแบบจุลทักษะ ได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีจิตวิทยาที่เน้นพฤติกรรมที่เชื่อว่าแรงกระตุ้น (Stimulus) ทำให้คนเกิดการโต้ตอบ (Response) และถ้ามีการเสริมแรงทางบวก พฤติกรรมนั้นจะเกิดขึ้นบ่อยครั้ง แต่ถ้าเสริมแรงในทางลบ พฤติกรรมจะไม่เกิดขึ้นอีก แนวการสอนนี้มีลักษณะการสอนที่เน้นทักษะพื้นฐานไปสู่ทักษะในระดับสูง

1.4 แนวการสอนอ่านแบบมหภาษา (Whole Language Approach) Goodman (1973) สรุปว่าแนวการสอนแบบมหภาษา เป็นแนวการสอนที่เน้นกระบวนการอ่านในระดับสูง เช่น การอ่านเพื่อจับใจความหรือหาความหมายไปสู่กระบวนการอ่านในระดับพื้นฐาน ผู้อ่านต้องสร้างความหมายจากเรื่องที่อ่าน นอกเหนือไปจากการถอดรหัสทางภาษา (Decoding) อาศัยตัวชี้แนะ (Cue) ที่น้อยที่สุดแต่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ไม่เน้นการสอนทักษะย่อย หนังสือที่ใช้สอนอ่านควรจะเป็นวรรณคดีสำหรับเด็กไม่ใช่แบบเรียนที่แต่งเพื่อสอนอ่านโดยเฉพาะ

1.5 แนวการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) Hallliday (1978) กล่าวว่า ภาษามีหน้าที่แตกต่างตามสถานการณ์ เช่น ใช้ในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ใช้แสดงอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง ใช้เพื่อให้ข้อมูล หรือเพื่อสร้างจินตนาการ ต่อมา Ek and Alexander 1975) ได้นำแนวคิดเกี่ยวกับหน้าที่ของภาษามาประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้หน้าที่ของภาษาเป็นจุดประสงค์ในการสอนหรือเป็นหัวข้อของบทเรียนในแต่ละบทเพื่อสร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence)

1.6 แนวการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Approach) Grabe (2004) กล่าวถึงการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ 2 กรณี คือ

1. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและบทอ่านเป็นการอ่านที่ทำให้ตื่นตัวตลอดเวลา เพราะผู้อ่านไม่เพียงแต่อ่านเพื่อรับรู้ข้อมูลจากบทอ่านเท่านั้น แต่ยังใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่มาตีความและขยายความจากการอ่านอีกด้วย

2. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านในระดับต่าง ๆ เป็นการเน้น ความสำคัญของการสอนทักษะในระดับพื้นฐาน เช่น ทักษะการสะกดคำ การหาความหมายของ ประโยคและข้อความในบทอ่าน ซึ่งมีงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม ทำให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่านเปลี่ยนไป เนื่องจากแนวคิดที่ว่าทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมมีการกระตุ้นข้อมูลจากบนสู่ล่างหรือกระตุ้นข้อมูลจากล่างสู่บน มีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในขณะอ่านทั้งด้านทักษะพื้นฐานและระดับสูง ซึ่งมีความสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านทั้งสิ้น

2.2.13 จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

การสอนอ่านให้เกิดประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนควรนำจิตวิทยาการเรียนการสอนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive)

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความต้องการที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ แม้สิ่งที่ทำนั้นจะยากหรือซับซ้อนเพียงใด เพื่อแก้ปัญหาให้ลุล่วงไปด้วยดี ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีความคาดหวังสูง มีความพยายามในการแก้ปัญหา มีความมั่นใจในตัวเอง ทำงานได้รวดเร็วและทำงานมีคุณภาพดี ส่วนคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักเป็นคนที่ประสบความล้มเหลวในการทำงาน ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ทำงานอย่างไม่มีเป้าหมาย ในการสอนควรชี้แนะให้ผู้เรียนรู้จักการตั้งเป้าหมายในชีวิตตามสภาวะที่เป็นจริง พยายามเปลี่ยนความกลัวความผิดหวังให้เป็นความกล้าที่จะเผชิญความเป็นจริง การมอบหมายงานให้ทำควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการทำงาน ฝึกให้ทำงานเป็นกระบวนการโดยทำงานอย่างมีเป้าหมายและมีแผน (พรรณี ช. เจนจิต, 2538, น. 513–516)

อารีย์ พันธ์มณี (2534, น. 198–200) ได้สรุปถึงหลักในการสร้างแรงจูงใจดังนี้

1. การชมเชยและการตำหนิ ทั้งการชมเชยและการตำหนิ มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กทั้งสองอย่าง โดยทั่วไปแล้ว การชมเชยจะให้ผลดีกว่าการตำหนิบ้างเล็กน้อย เด็กโตชอบการชมเชยมากกว่าการตำหนิ การชมเชยและการตำหนิมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย ส่วนเด็กที่เรียนดีนั้นเมื่อถูกตำหนิจะมีความพยายามมากกว่าที่ได้รับคำชมเชย

2. การทดสอบบ่อยครั้ง คะแนนจากการทดสอบจะเป็นสิ่งจูงใจและมีความหมายต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก การทดสอบแต่ละครั้งจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจเรียนมากขึ้นอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ทำให้ผู้เรียนสนใจเอาใจใส่จริงจังมากขึ้นและส่งผลต่อการเรียนของผู้เรียนอีกด้วย

3. ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ด้วยการเสนอแนะหรือกำหนดหัวข้อน่าสนใจ น่าสงสัย ไม่แน่ใจหรือเกิดความขัดแย้งก็ได้ การกำหนดหัวข้อต้องไม่ยากเกินความสามารถหรือใช้เวลามากเกินไป เพราะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและหมดความสนใจ ทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

4. ครูควรนำวิธีการที่แปลกใหม่มาใช้เพื่อเร้าความสนใจ โดยที่ผู้เรียนไม่คาดคิดหรือมีประสบการณ์มาก่อน จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและมีแรงจูงใจในการเรียน

5. ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมาย ครูควรตั้งรางวัลล่วงหน้าสำหรับงานที่ผู้เรียนทำสำเร็จเพื่อยั่วยุให้ผู้เรียนพยายามมากขึ้น ครูควรพยายามให้ผู้เรียนมีโอกาสได้รับแรงเสริมทั่วถึงกัน

6. ตัวอย่างจากสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคยและคาดไม่ถึง การยกตัวอย่างประกอบการสอน ควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคยอยู่แล้ว เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและชัดเจนยิ่งขึ้น

7. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้มาก่อน จะทำให้เข้าใจง่ายและชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น เพราะคาดหวังไว้ว่าจะได้นำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์และเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อไป

8. เกม การเล่นละคร การสอนที่ให้เด็กได้ปฏิบัติจริง ทั้งในการเล่นเกมและการแสดงละคร ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนและช่วยให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

9. สถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนไม่พึงปรารถนา อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่พอใจ ขัดแย้ง ควนหาทางลดหรือขจัด เพราะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนอ่าน 1) ผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ทั้งนี้ต้องให้เหมาะสมกับเพศ วัยและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน 2) ความพร้อมในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณให้ประสบผลสำเร็จนั้น ควรคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความพร้อมในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังนี้

สมพร มันตะสูตร (2534, น. 42) สรุปถึงความพร้อมในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่า ความพร้อมของเด็กในการอ่านประกอบด้วยความพร้อมทางด้านสมอง อารมณ์ ภาษาและคำพูดรวมทั้งประสบการณ์

ถนอมวงศ์ ล้ำยอดมรรคผล (2535, น. 53) ได้เสนอแนะถึงความพร้อมในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สรุปได้ดังนี้ ความพร้อมทางร่างกายได้แก่ อายุ สมอง สุขภาพทางร่างกายและความสามารถในการจำ ความทางใจได้แก่ความสนใจ ความพยายามและทัศนคติเกี่ยวกับการอ่าน ความพร้อมทางความคิดได้แก่ แนวคิดและเป้าหมายในการอ่าน และสิ่งแวดล้อมได้แก่ การสนับสนุน การฝึกฝน บรรยากาศและอุปกรณ์ในการอ่าน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, น. 56) ได้เสนอแนะถึงความพร้อมในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่า ประกอบด้วย สติปัญญา อายุ เพศ ความถนัดตามธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและโรงเรียน การศึกษาความพร้อมในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สรุปได้ว่า ความพร้อมในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียน ประกอบด้วยความพร้อมภายในตัวของผู้เรียน เช่น พัฒนาการทางร่างกาย ทางสมอง ทางอารมณ์และความพร้อมที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอก เช่น สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว เป็นต้น

2.2.14 การวัดและประเมินผลการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ในเรื่องของความเข้าใจในการอ่าน การวัดและประเมินผลของการอ่านเป็นสิ่งที่สำคัญเพราะทำให้สามารถวัดระดับของความเข้าใจของการอ่านได้ โดยอัจฉรา วงศ์โสธร (2538, น. 154-155) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านว่าสามารถพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อยและเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถรวมในการรับสาร ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความสามารถทางภาษาที่เป็นเกณฑ์แบบย่อยได้แก่

1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในบทอ่าน

1.2 ความรู้ในด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ด้านไวยากรณ์ของตนเองช่วยในการทำความเข้าใจ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญหรือขออนุญาต เป็นต้น

2. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านและสามารถเรียบเรียงถ้อยคำใหม่โดยให้ได้ใจความเดิม หรือสามารถตอบคำถามแบบหลายตัวเลือกและแบบเรียงลำดับข้อความได้

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลรายละเอียด หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องเข้ากับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือเป็นรายละเอียดที่ขัดแย้งกันเพื่อให้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดจนทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่าง ๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถที่จะอ่านแล้วระบุแก่นของเรื่อง หัวเรื่องหรือใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึงความสามารถในการใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่านที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ ประเมินและสรุปบทอ่านได้ว่าเป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาภาษาแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เข้าใจเจตนา ทัศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้ ตลอดจนสามารถประเมินบทอ่านได้ว่ามีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่าง ไม่อ้อมค้อมและใช้ภาษาได้กระชับไม่เยิ่นเย้อ ความสามารถระดับนี้เป็นระดับสูงที่ต้องอาศัย ความรู้ในระดับต้น ๆ เป็นพื้นฐาน การสอนอ่านในปัจจุบัน เน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจต่อเนื้อหาหรือบทอ่านในลักษณะต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของตน ในส่วนนี้จะได้กล่าวถึงวิธีการประเมินความสามารถด้านการอ่านและกิจกรรมในการประเมินผลความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ดังนี้

1. เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่าน อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) กล่าวถึง เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ พิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อยและเกณฑ์ที่กำหนดความสามารถรวมในการรับสาร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ความสามารถทางภาษาที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ได้แก่ ความรู้ในด้านศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจศัพท์และสำนวน

1.2 ความสามารถทางภาษาที่เป็นเกณฑ์รวม ได้แก่ ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจบทอ่านและสามารถตอบคำถามที่ให้เรียบเรียงถ้อยคำใหม่ให้ได้ความเดิมหรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบและแบบเรียงลำดับได้

2. วิธีการประเมินความสามารถด้านการอ่าน การประเมินความสามารถในการอ่านเป็นขั้นตอนที่สำคัญ สามารถทำได้ทั้งในขั้นก่อนอ่าน ขั้นระหว่างอ่าน และขั้นหลังอ่าน ซึ่งการประเมินทักษะการอ่านต้องสอดคล้องกับการสอนอ่าน ซึ่งนักการศึกษาได้เสนอวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินทักษะการอ่าน ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) กล่าวถึงการทดสอบทางภาษาว่า การทดสอบทางภาษาสามารถทำได้ 4 วิธี คือ

1. แบบจุลภาค (Discrete-point Test)

2. แบบวัดความเข้าใจ ได้แก่ การฟังและการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension Test)

3. แบบรวม (Global Test) ได้แก่ แบบโคลซ (Cloze) และเขียนตามคำบอก

4. แบบสื่อภาษา (Production Test) ได้แก่ การพูดและการเขียน เนื่องจากการสอนอ่านเน้นความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเป็นหลัก การประเมินทักษะการอ่าน จึงต้อง สอดคล้องกับการสอน คือ เน้นความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

Valette (1977) ได้เสนอวิธีการประเมินการอ่าน ไว้ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง การทดสอบการอ่านออกเสียง สามารถทำได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนสามารถพูดได้แล้ว สามารถออกเสียงได้ดีและเข้าใจถึงความสอดคล้องระหว่างเสียงและ สัญลักษณ์จะสามารถอ่านได้แม้จะไม่เข้าใจ

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ สามารถทำได้โดยอ่านคำถามเป็นภาษาที่เรียนให้เข้าใจ แต่อาจตอบเป็นภาษาแม่ได้ อ่านเรื่องราวแล้วสามารถบอกได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

3. การทดสอบการรับรู้ข้อมูลทำได้โดยอาจนำเนื้อเรื่องที่อ่านมาจากหนังสือพิมพ์ วารสาร บทความ โฆษณา หรืออื่น ๆ ตามความเหมาะสมแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

4. การอ่านข้อความที่ตัดตอนมาจากหนังสือแล้วให้ตอบคำถาม ส่วนใหญ่จะเป็นแบบเลือกตอบเพื่อทดสอบความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

Weir (1990) ได้เสนอวิธีการประเมินการอ่าน ไว้ดังนี้

1. แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple-choice Items) เป็นแบบทดสอบที่ผู้ตอบต้องเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวจากตัวเลือกที่กำหนดให้ แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่ได้รับความนิยมเพราะเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงในการให้คะแนน การตรวจให้คะแนนทำได้ง่ายและรวดเร็ว

2. แบบทดสอบแบบตอบสั้น (Short-answer Items) เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้สอบตอบคำถามเป็นคำ ๆ เดียวหรือเติมข้อความในส่วนที่หายไป ผู้ตอบมีอิสระในการเขียนคำตอบเพราะไม่มีการกำหนดคำตอบให้ผู้ตอบ

3. แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze) ในการสร้างข้อสอบแบบโคลซ คำต่าง ๆ ในบทอ่านจะถูกลบออกไป หลังจากเริ่มต้นไปไม่กี่ประโยค อัตราการลบคำนั้นเป็นการลบอย่างเป็นระบบมักใช้ระหว่างทุก ๆ คำที่ 5 ถึงคำที่ 11 ผู้สอบต้องเติมแต่ละช่องว่างด้วยคำที่คิดว่าถูกลบออกไป

4. แบบทดสอบเติมคำในช่องว่างที่ลบออกอย่างเลือกสรร (Selective Delete Gap-Filling) เป็นแบบทดสอบที่มีการลบคำออกจากบทอ่านโดยอาศัยเหตุผล การเลือกสิ่งที่จะลบออกโดยยึดหลักความรู้ทางภาษา ความยากง่ายของบทอ่านและการใช้ภาษากับบทอ่านที่เฉพาะ

5. แบบทดสอบซี (C-test) เป็นแบบทดสอบที่พัฒนาจากแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบเติมคำในช่องว่างที่เลือกลบคำ โดยมีการลบคำทุก ๆ 2 คำในบทอ่านและเพื่อแก้ปัญหาความหลากหลายของคำที่จะเติมจึงมีการลบตัวอักษรครึ่งคำหลังของคำออก

6. แบบทดสอบให้ตัดคำออกแบบโคลซ (Cloze Elide) เป็นเทคนิคที่มีการแทรกคำที่ไม่ถูกต้องเข้ามาในอนุเฉท ผู้สอบต้องพิจาณาว่าตรงไหนที่ถูกแทรกเข้ามาและตัดคำนั้นออกไป

7. แบบทดสอบถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer) เป็นการพิจารณาลักษณะของการถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาเป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น การทำแผนผัง การเติมแผนภูมิหรือการให้หมายเลขตามลำดับเหตุการณ์

จากรูปแบบการทดสอบและการประเมินการอ่านเพื่อความเข้าใจแบบต่าง ๆ สามารถสรุปได้ว่าการทดสอบหรือการประเมินทักษะการอ่านนั้นสามารถทำได้หลายวิธีซึ่งผู้สอน จะต้องเลือกสรรวิธีการและเครื่องมือให้ความเหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการวัดและตัวผู้ถูกวัดเอง

3. กิจกรรมในการประเมินความสามารถด้านการอ่าน กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546) ได้เสนอกิจกรรมที่นำมาใช้ในการประเมินผลการอ่าน ซึ่งประกอบไปด้วยกิจกรรมที่เป็นตัวกระตุ้นและกิจกรรมที่เป็นการสนองตอบ ดังนี้

1. กิจกรรมที่เป็นตัวกระตุ้นผู้เข้าสอบให้ใช้ความสามารถทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการใช้ศัพท์ สำนวนและไวยากรณ์ ประกอบกับความสามารถที่ได้จากโครงสร้างความรู้พร้อมกับความสามารถในการสร้างเครือข่ายความหมาย กิจกรรมที่ใช้เป็นตัวกระตุ้นความสามารถด้านการอ่าน มีดังนี้

1.1 ให้ผู้สอบได้อ่านข้อความที่มีความยาวตามความเหมาะสม เช่น จากความยาวตั้งแต่ 50 คำ ถึงความยาว 300 ที่เป็นงานเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น บทความ หนังสือพิมพ์

1.2 ให้ผู้สอบได้อ่านภาพชุดพร้อมกับคำบรรยายภาพหรือภาพเหตุการณ์ พร้อมกับคำบรรยาย

1.3 ให้ผู้สอบได้อ่านกราฟ ตาราง แผนภูมิ แผนภาพ ไดอะแกรมที่มีตัวเลขประกอบคำบรรยายหรือคำอธิบายที่เกี่ยวข้อง

1.4 ให้ผู้สอบได้อ่านแผนที่ที่มีการระบุชื่อสถานที่พร้อมทั้งบทอ่าน

1.5 ให้ผู้สอบได้อ่านบทอ่านที่เป็นข้อความที่มีความยาวจากงานเขียนประเภทต่าง ๆ อ่านภาพชุดพร้อมคำบรรยายภาพหรือภาพเหตุการณ์พร้อมกับคำบรรยาย อ่านกราฟ ตาราง แผนภูมิ แผนภาพ ไดอะแกรมที่มีตัวเลขประกอบคำบรรยายที่เกี่ยวข้อง และอ่านแผนที่ที่มีการระบุชื่อ

สถานที่ พร้อมทั้งบทอ่านดังกล่าวข้างต้น แต่บทอ่านดังกล่าวเป็นบทอ่านที่มีการละข้อความไว้ หรือมีข้อความไม่สมบูรณ์ เพื่อให้ผู้สอบได้เติมข้อความที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์

2. กิจกรรมที่เป็นตัวสนองตอบผู้เข้าสอบ ต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการใช้ศัพท์ สำนวนและไวยากรณ์ ประกอบกับความสามารถที่ได้จากโครงสร้าง ความรู้พร้อมกับความสามารถในการสร้างเครือข่ายความหมาย รวมถึงกลวิธีที่เอื้อต่อความสามารถทางภาษาตลอดจนการนำประสบการณ์ พื้นความรู้เดิมมาใช้ร่วมกับความสามารถในการคาดเดาเกี่ยวกับความหมายของสารที่ได้รับ กิจกรรมที่ใช้ในการประเมินความสามารถด้านการอ่านนี้ ผู้สอบอ่านต้องแสดงถึงความรู้ความเข้าใจ และความสามารถในการอ่านเชิงวิพากษ์ ดังนี้

2.1 ผู้สอบอ่านแบบทดสอบแล้วเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ให้

2.2 ผู้สอบอ่านเนื้อเรื่องแล้วเรียงลำดับข้อความใหม่

2.3 ผู้สอบอ่านเนื้อเรื่องแล้วเลือกคำหรือข้อความมาเติมในแผนภูมิ แผนที่ ไดอะแกรม ตาราง ภาพ หรืออื่น ๆ ให้ถูกต้องเหมาะสมและได้ใจความ

2.4 ผู้สอบอ่านเนื้อเรื่องแล้วโยงลูกศร ลากเส้นวาดภาพ หรือขีดเส้นใต้

2.5 ผู้สอบอ่านเนื้อเรื่องแล้วจับคู่ข้อความให้สมบูรณ์ การประเมินเพื่อวัดหรือประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ ความเข้าใจของนักเรียน เป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้การสอนอ่านบรรลุเป้าหมายและการประเมินทักษะการอ่านนี้ต้องคำนึงถึงความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์และความเหมาะสมของเนื้อหากับเครื่องมือที่จะนำมาใช้ในการประเมินความสามารถในการอ่าน

4. การประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีนักการศึกษาให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, น.154-155) กล่าวถึงเกณฑ์ประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าพิจารณา 2 ลักษณะคือเกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อยและเกณฑ์ที่กำหนดความสามารถรวมดังนี้

1. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย

1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์ของข้อความ โดยพิจารณาคำสรรพนามที่ใช้ในบทอ่าน

1.2 ความรู้ด้านไวยากรณ์หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงเนื้อความ เช่น การใช้คำสรรพนาม คำบุพบท การกำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญหรือขออนุญาต เป็นต้น

2. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวม

2.1 ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจบทอ่านและสามารถตอบคำถาม โดยเรียบเรียงถ้อยคำใหม่ให้ได้ใจความเดิมหรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบและแบบเรียงลำดับข้อความได้

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง ความสามารถในการโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง เข้ากับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือรายละเอียดที่ให้ข้อมูลขัดแย้งกันและเข้าใจระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่าง ๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจ วิเคราะห์ ประเมินและสรุปบทอ่านได้ว่าเป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาภาษาระดับใด เข้าใจเจตคติและเจตนาของผู้เขียนที่แฝงอยู่วิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุผลที่เกิดขึ้นได้ในการประเมินความสามารถในการอ่านนี้สามารถใช้เกณฑ์ความสามารถแบบแยกย่อยหรือแบบรวมได้หรืออาจใช้ทั้งสองเกณฑ์ประยุกต์รวมกันได้

Hughes (1989, pp. 116-117, อ้างถึงใน รัชนี บุญราช, 2555, น. 43) แนะนำเกี่ยวกับสิ่งที่ควรวัดในการประเมินความสามารถในการอ่านดังนี้

1. ข้อมูลสำคัญในข้อความ
2. รายละเอียดสนับสนุนข้อมูลสำคัญ
3. ความสัมพันธ์ของข้อความ โดยพิจารณาจากคำสรรพนามที่ใช้ในบทอ่าน
4. ความหมายของคำศัพท์โดยใช้การเดาจากบริบท
5. การตีความบทอ่านตั้งแต่ต้นเรื่อง การดำเนินเรื่องและการสรุปเรื่อง

Nuttal, C. (1996, p.187-189, อ้างถึงใน รัชนี บุญราช, 2555, น. 43) แบ่งข้อคำถามในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็น 5 ระดับดังนี้

1. คำถามที่วัดความสามารถระดับตัวอักษร (Questions of Literal Comprehension) คือ คำถามที่มีคำตอบระบุชัดเจนในบทอ่าน

2. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับตีความ (Questions Involving Reorganization or Reinterpretation) คือ คำถามที่ต้องการให้นักเรียนตีความข้อมูล

3. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับอ้างอิง (Questions of Inference) คือ คำถามที่คำตอบไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง นักเรียนต้องรวบรวมข้อมูลที่กระจัดกระจายในบทอ่านเพื่อเป็นคำตอบ

4. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับประเมินค่า (Questions of Evaluation) คือ คำถามที่ให้นักเรียนตัดสินบทอ่านว่า ผู้เขียนต้องการอะไรและสื่อสารอะไร

5. คำถามวัดความเข้าใจระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Questions of Personal Response) คือคำถามที่ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกต่อสิ่งที่อ่าน ไม่ใช่ต่อผู้เขียน เหมือนข้อ 4กว่าจะตอบคำถามประเภทนี้ได้จะต้องมีความเข้าใจสิ่งที่อ่านเป็นอย่างดีและสามารถอธิบายได้ว่าทำไมจึงรู้สึกดังที่ตอบไป จากแนวคิดดังกล่าว

สรุปได้ว่า การประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ แบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่การประเมินโดยใช้เกณฑ์แบบย่อย เพื่อประเมินทักษะย่อยและการประเมินโดยใช้เกณฑ์แบบรวม เพื่อประเมินระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจในภาพรวม

2.2.15 คำถามที่ใช้วัดความเข้าใจในการอ่าน

ส่วน Valmont (1977) อ้างถึงในจากจงกลณี ธูปพงษ์, 2536, น. 15) ได้แนะนำการเขียนคำถามต่าง ๆ เพื่อใช้ทดสอบทักษะการอ่าน ซึ่งอาจเป็นคำถามปลายเปิด (Open-nded questions) หรือคำถามแบบมีหลายตัวเลือก (Multiple-choice questions) ไว้ดังนี้

1. คำถามเกี่ยวกับใจความหลัก (Main idea) เป็นคำถามที่ครอบคลุมใจความของเนื้อเรื่อง

2. คำถามเกียวกับรายละเอียด (Detail questions) เป็นคำถามที่มักใช้ถามเกี่ยวกับ เนื้อความที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง คำถามควรง่ายและตรงไปตรงมาและเกี่ยวข้องกับใจความหลักของเนื้อเรื่อง

3. คำถามเกี่ยวกับการสรุปอ้างอิงจากเนื้อเรื่อง (Inferential questions) เป็นคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อความที่ผู้เขียนตั้งใจให้ผู้อ่านตีความได้เองโดยไม่มีข้อความปรากฏในเนื้อเรื่อง ผู้สร้างคำถามควรสร้างคำถามชนิดนี้บ้างเพื่อทดสอบความสามารถในการตีความของผู้อ่านด้วยเพราะการเป็นผู้อ่านที่ดีจะต้องสามารถตัดสินใจและพิจารณาข้อความบางตอนโดยอาศัยเนื้อความตอนใดตอนหนึ่งช่วยได้

4. คำถามที่เกี่ยวกับการสรุปใจความ (Conclusion questions) เป็นคำถามที่สามารถทดสอบความเข้าใจในการอ่านได้ดี เพราะการที่ผู้อ่านจะตอบคำถามประเภทนี้ได้ผู้อ่านจะต้องเก็บเนื้อความที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง หรืออาจอาศัยเนื้อความที่ได้จากการตีความก็ได้

5. คำถามเกี่ยวกับการจัดเรียงเนื้อความ (Organization questions) มี 2 ลักษณะ คือ คำถามเกี่ยวกับการจัดระเบียบข้อความของผู้แต่ง ซึ่งมักใช้กับบทความสั้นและใช้สำนวนไปในแนวทางที่เกี่ยวกับทักษะการเขียนมากกว่าการอ่าน และคำถามที่เกี่ยวกับการจัดลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อเรื่องซึ่งจะต้องอาศัยการอ่านให้เข้าใจโดยตลอด

6. คำถามเกี่ยวกับเหตุ–ผล (Cause and effect questions) เป็นคำถามที่ทดสอบความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับเหตุและผล ผู้อ่านจะต้องรู้ว่าสาเหตุของผลดังกล่าวสืบเนื่องมากจากอะไร เช่น คำถามที่เกี่ยวกับเหตุ (Cause) ผู้อ่านจะต้องหาคำตอบเป็นผลและในทำนองเดียวกันถ้าคำถามเป็นผล (Effect) ผู้อ่านก็จะหาคำตอบเป็นเหตุ เป็นต้น

7. คำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ (Vocabulary questions) เป็นคำถามที่ต้องการทดสอบความรู้ทางคำศัพท์ ซึ่งอาจเป็นความรู้เกี่ยวกับคำจำกัดความของคำหรือวลีที่พบบ่อย ๆ หรือเป็นความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำหรือวลีที่ใช้ในเนื้อเรื่องนั้นว่าผู้อ่านมีความรู้ถูกต้องหรือไม่ รูปแบบของแบบทดสอบที่ใช้ประเมินผลความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่นิยมใช้มี 2 แบบ (Finocchiaro and Sako, 1983, อ้างถึงใน สมชาย อบรม, 2538, น. 16) คือ

7.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective test) ได้แก่แบบทดสอบความเรียงที่ให้ผู้เรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน โดยเขียนคำตอบเป็นประโยคยาว ๆ หรือข้อความยาว ๆ

7.2 แบบทดสอบปรนัย (Objective test) ได้แก่แบบทดสอบแบบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่และแบบเติมคำเป็นต้น ในทางปฏิบัตินิยมใช้แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) เพราะการตรวจให้คะแนนสะดวกรวดเร็ว มีความเที่ยงตรงต่อการคิดค่าคะแนน ใครเป็นผู้ตรวจก็ตรวจได้ คะแนนที่ออกมามีความเที่ยงตรง รวมทั้งเป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นสูง สะดวกในการให้คะแนนและใช้เวลาในการทำแบบทดสอบน้อย นอกจากนั้นยังสามารถถามได้ครอบคลุมเนื้อหาหลาย ๆ ด้านและสามารถใช้วัดกับผู้สอบทุกระดับ (Madsen, Harold, 1983, p. 97) ในขณะเดียวกัน Finocchiars and Sako (1983, p. 131–135, อ้างถึงใน สมชาย อบรม, 2538) ได้เสนอแนวทางในการวัดและประเมินผลความเข้าใจในการอ่านเพิ่มเติมว่าควรครอบคลุมถึงสิ่งต่อไปนี้

1. คำศัพท์ การเดาศัพท์โดยใช้ข้อความบริบทที่อยู่รอบ ๆ เพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้องและเหมาะสมกับคำศัพท์นั้น ๆ

2. ใจความหลักหรือใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

3. รายละเอียดในเรื่องที่อ่าน

4. การสรุปเรื่องและตีใจความที่ปรากฏโดยนัยหรือเรื่องที่ไม่ปรากฏอยู่ในข้อความ

5. อารมณ์ ความรู้สึกและเจตนารมณ์ของผู้เขียน

6. ความสัมพันธ์ของข้อความหรือประโยคที่ปรากฏในเรื่อง

7. โครงสร้างของประโยคโดยการแปลความของประโยค หรือโดยการกำหนดมาให้ 1 ประโยค แล้วเลือกประโยคเทียบเคียงที่มีความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้

Huang, Tengmui (1993, น. 33-34) ได้แบ่งคำถามที่ใช้วัดความเข้าใจในการอ่านในระดับต่าง ๆ 3 แบบ ดังนี้คือ

1. คำถามใช้วัดความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension Questions) มีลักษณะดังนี้ คือ เป็นคำถามที่หาคำตอบได้ง่ายที่สุด เพราะคำตอบมีปรากฏให้เห็นชัดเจนในเนื้อเรื่อง โดยคำที่ใช้ตั้งคำถามอาจพบได้ในเนื้อเรื่อง หรือใช้คำที่มีอยู่ในเนื้อเรื่องตั้งคำถามหรือเป็นคำถามที่ไม่เกี่ยวข้องกับการหาหรือให้เหตุผล สามารถตอบได้ตรงไปตรงมา ตามความจริงหรือข้อมูลที่ปรากฏ

และโดยปกติคำถามระดับนี้ใช้คำว่า who, when, where และ what ในการตั้งคำถาม นอกจากนี้บางครั้งสามารถตอบคำถามได้โดยใช้คำหรือวลี

2. คำถามใช้วัดความเข้าใจระดับสรุปอ้างอิง (Inferential comprehension questions) มีลักษณะดังนี้ คือ เป็นคำถามที่ต้องใช้ความคิดค้นหาคำตอบโดยที่ไม่มีคำตอบปรากฏให้เห็นโดยตรงจากเนื้อเรื่อง หรือเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับการคาดคะเน หรืออ้างอิงโดยใช้ข้อมูลหรือความจริงที่อยู่ในเนื้อเรื่องช่วยตอบคำถามและเป็นคำถามที่มักขึ้นต้นด้วย how,why ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับการใช้เหตุผลหรือการตีความข้อมูลที่มีอยู่ในเนื้อเรื่อง

3. คำถามที่ใช้วัดความเข้าใจระดับประยุกต์ (Applied comprehension Questions) มีลักษณะดังนี้ เป็นคำถามที่ต้องใช้ความคิดค้นหาคำตอบ โดยไม่มีคำตอบปรากฏให้เห็นโดยตรงจากเนื้อเรื่องหรือเป็นคำถามที่ต้องการให้ผู้อ่านคาดการณ์ล่วงหน้าจากความจริง หรือข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่องและเป็นคฎถามที่บางครั้งขึ้นต้นด้วย Should..., in my opinion..., Do you agree...?, It is right? Etc. โดยต้องการให้ผู้อ่านใช้พื้นความรู้เดิมในการตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นพิจารณาและประเมินค่าสิ่งที่อ่าน

2.3 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

2.3.1 ความหมายของการบูรณาการ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีผู้ให้ความหมายของคำว่า บูรณาการ (Integrated) ไว้ต่างกันดังนี้

สุมิตร คุณานุกร (2549, น. 42) กล่าวถึงการบูรณาการว่า เป็นการทำให้เกิดความสมบูรณ์หรือทำให้เต็มหน่วย การบูรณาการจึงหมายถึง หน่วยความรู้ที่เต็มสมบูรณ์ ซึ่งหมายถึงการประมวลรวบรวมความรู้ไว้ในหน่วยเดียวกัน ความรู้เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่กำหนดไว้ในหน่วยนั้น ๆ หน่วยบูรณาการช่วยสะท้อนให้เห็นถึงสภาพความเป็นจริงของการใช้ความรู้ในชีวิตอีกด้วย

อัญชลี สารรัตนะ (2542) ให้ความหมายของบูรณาการว่าเป็นการจัดการศึกษาหรือจัดหลักสูตรและการสอนโดยนำศาสตร์ต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานให้เกิดความสมบูรณ์และทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์และพัฒนาการด้านความคิดที่สมบูรณ์

Good (1973, P. 308) กล่าวว่า การบูรณาการคือความสอดคล้องกันของการเรียนรู้ในองค์ประกอบด้านจิตพิสัย (Affective Domain) และพุทธพิสัย (Cognitive Domain) ของแต่ละบุคคลและกลุ่มคน บางคนเรียกว่าการศึกษาเพื่อความเป็นมนุษยชาติ

Lake (2000, p. 3) กล่าวว่า บูรณาการเป็นการเชื่อมโยงความรู้ความคิดรวบยอดในวิชาต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งอาจเป็นบูรณาการทักษะก็ได้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม ครอบคลุมด้านพุทธพิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัย การเรียนรู้แบบบูรณาการเป็นการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เมื่อพิจารณาโดยรวม จะเห็นว่าประเด็นที่นักวิชาการมักกล่าวถึงการบูรณาการไว้ดังนี้

การบูรณาการเป็นการรวมระหว่างศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดองค์ความรู้แบบองค์รวมที่สมบูรณ์ ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้เชื่อมโยงสะท้อนภาพระหว่างความเป็นจริงและในชุดการสอนได้ ผู้เรียนจึงนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง

2.3.2 การเรียนการสอนแบบบูรณาการ (Integrated Learning)

2.3.2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

นักวิชาการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการไว้ดังต่อไปนี้

ผกา สัตยธรรม (2524, น. 45-54) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนแบบบูรณาการ หมายถึง ลักษณะการสอนที่นำเอาวิชาต่าง ๆ เข้ามาผสมผสานกัน โดยใช้วิชาใดวิชาหนึ่งเป็นแกนหลัก และนำเอาวิชาต่าง ๆ มาเชื่อมโยงสัมพันธ์กันตามความเหมาะสม

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2526, หน้า 32) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบบูรณาการ หมายถึง การสอนเพื่อจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน เพื่อการเรียนรู้ที่มีความหมายให้เข้าใจลักษณะความเป็นไปอันสำคัญของสังคม เพื่อดัดแปลงปรับปรุงพฤติกรรมของผู้เรียนให้เข้ากับสภาพชีวิตได้ดียิ่งขึ้น

ทิศนา แขมมณี (2547) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบบูรณาการ หมายถึง แนวคิดและแนวทางในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการศึกษากับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ทั้งในด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหา การจัดกิจกรรม ตลอดจนการวัดผลประเมินผลโดยมีเป้าหมายสำคัญสูงสุดเพื่อการแก้ปัญหาและพัฒนาคุณภาพชีวิต เนื้อหาวิชาที่จัดต้องให้สัมพันธ์กับประสบการณ์และวิถีชีวิตจริงของผู้เรียนเพื่อให้ความรู้นั้น ๆ ไปใช้ประโยชน์ในสถานการณ์จริงได้ การเรียนรู้แบบบูรณาการเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกัน มีการใช้ประสบการณ์ตรงมาแก้ปัญหาการเรียนรู้ มีการสร้างสถานการณ์ที่เร้าความสนใจ และผู้เรียนจะหาทางสนองความสนใจของตนเอง จากความคิดลงมือปฏิบัติเป็นการสร้างประสบการณ์ใหม่

แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ เกิดจากแนวคิดของ Dewey (1983) กล่าวว่า เราสามารถนำความรู้ต่าง ๆ มาเชื่อมโยงความคิดรวบยอด เนื้อหาวิชาที่มีในหลักสูตรได้หลายวิชา และการเชื่อมโยงจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้ เนื่องจากหลักสูตรส่วนมากยังเป็นหลักสูตรที่แบ่งแยกความรู้ออกเป็นส่วน ๆ

ซึ่งเป็นลักษณะของหลักสูตรที่เน้นไปที่เนื้อหาสาระ (Subject based curriculum) หลักสูตรแบบนี้มีจุดมุ่งหมายเน้นด้านเนื้อหาวิชาและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดย ให้ความสำคัญที่ครูผู้สอน ผลที่เกิดขึ้นทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเกิดการใฝ่รู้การเชื่อมโยงการพัฒนากระบวนการคิดได้ ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจปัญหาของสังคมที่เกิดขึ้นได้ เช่น ปัญหาสภาวะแวดล้อม ซึ่งการเข้าใจและการมองเห็นหนทางในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ได้ จะต้องใช้ความรู้จากหลายสาขามาผสมผสานกัน

นอกจากนี้การปลูกฝังนักเรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านต่าง ๆ จะต้องอาศัยกระบวนการวิธีการที่เหมาะสม ด้วยการบูรณาการทั้งด้านความรู้ความคิดและกิจกรรมต่าง ๆ ที่สำคัญเข้าด้วยกัน จึงจะสร้างวิธีการที่เหมาะสมขึ้นมาได้จากแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรได้เห็นความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาเกิดการเรียนรู้ จึงต้องมีการเชื่อมโยงเนื้อหาสาระของแต่ละสาขาวิชาให้สัมพันธ์กันและต้องสัมพันธ์กับชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการคิด มีการคิดเชื่อมโยงการเรียนรู้ทุกสิ่ง มีความสัมพันธ์กันเกี่ยวข้องกับผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงโดยผสมผสานความรู้เป็นการเพิ่มศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการเรียนรู้ตลอดชีวิตและสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตจริงอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ เน้นการเรียนรู้แบบองค์รวมเพื่อหาประสบการณ์มากกว่าการเรียนรู้แบบแยกส่วน ส่งผลให้ผู้เรียนมองกว้างคิดไกลแบบองค์รวม มองเห็นกระบวนการการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของผู้เรียน ความรู้ ปัญหาและประสบการณ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้ได้ในชีวิตประจำวันอย่างสัมพันธ์กัน หลักสูตรบูรณาการจึงเป็นสิ่งที่ช่วยตอบสนองต่อธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างดี (สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์, 2546, หน้า 27) ดังนี้ (ธีระชัย ปูรณโชติ, 2544, น. 1-2, อ้างถึงใน อรทัย มูลคำและสุวิทย์ มูลคำ, 2544, น. 20)

1. เพื่อให้ผู้เรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้เข้ากับวิถีชีวิตจริงได้ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงเกี่ยวข้องกับศาสตร์ด้านใดด้านหนึ่ง จำเป็นจะต้องใช้ความรู้และทักษะจากหลายสาขาวิชาร่วมกันแก้ปัญหา

2. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างความคิดรวบยอดในศาสตร์ต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย

3. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิชาต่าง ๆ เหล่านี้กับชีวิตจริง

4. ช่วยขจัดความซ้ำซ้อนของการสอนตามเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร

5. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่ใช้เป็นหลักสูตรบูรณาการ

6. เป็นการเรียนรู้ที่มีบรรยากาศเป็นธรรมชาติสอดคล้องกับชีวิตจริง

7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสประยุกต์ใช้ความคิด ประสบการณ์ ความสามารถและทักษะต่าง ๆ หลาย ๆ ในด้านการเรียนรู้ ซึ่งสอดคลองกับชีวิตจริง

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนแบบบูรณาการ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงศาสตร์หรือเนื้อหาสาขาวิชาต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดความรู้ที่มีความหมาย มีความหลากหลายและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน หรือสอดคล้องกับวิชาชีพของตนเอง ความสำคัญและจุดมุ่งหมายในการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ เป็นสิ่งที่ทำให้วิธีการและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เป็นไปตามธรรมชาติ ความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ในชีวิตประจำวันได้อย่างสัมพันธ์กัน ดังนั้น หลักสูตรบูรณาการจึงเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ตามธรรมชาติของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

ข้อดีของการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ธำรง บัวศรี (2542, อ้างถึงใน อรทัย มูลคำ และสุวิทย์ มูลคำ, 2544, นิรมล ศตวุฒิ, 2547, น. 74) ได้สรุปข้อดีของหลักสูตรบูรณาการ ดังนี้

1. ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะนำไปใช้ปฏิบัติจริง เน้นสภาพจริง ปัญหาทักษะต่าง ๆ ที่ลงมือปฏิบัติจริงได้ เป็นการเพิ่มศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการเรียนรู้ไปตลอดชีวิตและนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

2. ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาในลักษณะองค์รวม เป็นเนื้อหาสาระที่ผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างสมดุล ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ในด้านลึกและกว้าง ลดความซ้ำซ้อนเนื้อหาในแต่ละวิชา

3. ช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้เข้ากับวิถีชีวิตจริงได้ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงจำเป็นที่จะต้องใช้ความรู้และทักษะจากหลายสาขาวิชาร่วมกันแก้ปัญหา

4. ส่งเสริมทักษะและความสามารถของผู้เรียนในการแก้ปัญหา ทั้งผู้เรียนและผู้สอนรวมทั้งส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยด้วย

5. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีบรรยากาศธรรมชาติสอดคล้องกับชีวิตจริง

6. ผู้สอนได้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นกระบวนการคิดทักษะแก้ปฏิบัติการเผชิญสถานการณ์และสามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในชีวิต
ประจำวันได้

2.3.2.2 ลักษณะการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

ธีระชัย ปูรณโชติ (2540, น. 82-83) ได้เสนอรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ซึ่งสามารถสรุปได้ 4 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. การสอนแบบบูรณาการแบบสอดแทรก (Infusion) การสอนลักษณะนี้ผู้สอนในวิชาหนึ่ง ๆ จะสอดแทรกเนื้อหาวิชาอื่น ๆ เข้าไปในการสอนของตน เป็นการวางแผนการสอนโดยผู้สอนเพียงคนเดียว

2. การสอนบูรณาการแบบคู่ขนาน (Parallel Instruction) เป็นการสอนที่มีการวางแผนร่วมกันของผู้สอนตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ผู้สอนแต่ละคนจะสอนวิชาที่ต่างกัน ต่างคนต่างสอนแต่มีหัวเรื่อง (Theme) ความคิดรวบยอด (Concept) และปัญหาเดียวกัน (Problem) มีการวางแผน

และมีการตัดสินใจร่วมกันว่าจะจัดการเรียนการสอนในหัวข้อแต่ละวิชาของตนอย่างไร สำหรับงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนทำอาจมีความแตกต่างกันในแต่ละวิชา แต่จะต้องมีหัวเรื่องความคิดรวบยอดและปัญหาร่วมกัน

3. การสอนบูรณาการแบบสหวิทยาการ (Multidisciplinary Instruction) ลักษณะการสอนรูปแบบนี้คล้ายกับการสอนแบบคู่ขนาน คือ มีการวางแผนร่วมกันของผู้สอนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยผู้สอนแต่ละคนจะสอนวิชาที่ต่างกัน แต่มีหัวเรื่องความคิดรวบยอดและปัญหาเดียวกัน โดยมีการวางแผนและตัดสินใจร่วมกันว่าจะจัดการเรียนการสอนในแต่ละหัวข้อของวิชาตนอย่างไร วางแผนสร้างโครงการร่วมกัน (กำหนดงานที่จะมอบให้ผู้เรียนปฏิบัติร่วมกัน) และกำหนดว่าจะแบ่งโครงการนั้นออกเป็นโครงการย่อย ๆ ให้ผู้เรียนปฏิบัติในแต่ละวิชาอย่างไร

4. การสอนบูรณาการแบบข้ามวิชาหรือสอนเป็นคณะ (Transdisciplinary Instruction) การสอนตามลักษณะนี้ผู้สอนวิชาต่าง ๆ จะร่วมมือกันสอนเป็นทีมหรือเป็นคณะ มีการกำหนดหัวเรื่องความคิดรวบยอดและปัญหาร่วมกันและร่วมดำเนินการสอนผู้เรียนกลุ่มเดียวกัน เป็นการบูรณาการระดับสูง สลัดความเป็นวิชาของแต่ละศาสตร์ออกไป เป็นการเรียนโดยมีเค้าโครงหรือโจทย์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แสวงหาแนวทางการแก้ไขโดยผ่านกิจกรรมการค้นคว้าศึกษา แบบหลากหลายร่วมกัน (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2543, น. 50-53)

สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์ (2546, น. 25-31) เสนอแนวทางในการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการดังนี้

1. การบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเชื่อมโยงสัมพันธ์ภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกัน เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงแนวคิด ความคิดรวบยอด และทักษะการบูรณาการลักษณะนี้ใช้มากในการเรียนการสอนด้านภาษาเป็นกระบวนการพัฒนาความคิดจากการสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน ทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนและผู้เรียนอาจช่วยกันกำหนดประเด็นหลัก (Theme) ของการเรียน และร่วมกันพิจารณาหนังสือประกอบการเรียนการสอนซึ่งเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สำคัญ

2. การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นลักษณะสหวิทยาการ เป็นการรวมกันระหว่างศาสตร์หรือองค์ความรู้ที่มากกว่า 1 สาระการเรียนรู้ ภายใต้ประเด็นหลักเดียวกัน เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ครอบคลุมโดยใช้ทักษะความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหา การเรียนในลักษณะนี้ผู้เรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์พื้นฐานเดิมของตนมาใช้เชื่อมโยงสำหรับการสร้างองค์ความรู้ใหม่

ทิศนา แขมมณี (2547) การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ เป็นการเชื่อมโยงวิชาหรือศาสตร์ต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งมีลักษณะใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากขึ้น ได้แก่

1. บูรณาการระหว่างความรู้และกระบวนการเรียนรู้ปัจจุบัน เนื้อหาความรู้มีมากมายที่จะต้องเรียนรู้หากไม่นำวิธีการเรียนรู้ที่ทันสมัยมาใช้ จะทำให้เรียนรู้ไม่ทันตามเวลาที่กำหนดได้ จึงต้องมีการนำวิธีการจัดการเรียนรู้ใหม่ ๆ มาใช้เช่น การสอนโดยวิธีการบอกเล่า การท่องจำ จะทำให้ได้ปริมาณความรู้หรือเนื้อหาสาระไม่เพียงพอกับสิ่งที่ต้องเรียนรู้จึงต้องเลือกใช้กระบวนการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่เหมาะสม

2. บูรณาการระหว่างพัฒนาการความรู้และทางจิตใจ การเรียนรู้ที่ดีนั้นผู้เรียนต้องมีความอยากรู้อยากเรียนด้วย ดังนั้นการให้ความสำคัญแก่เจตคติ ค่านิยม ความสนใจและสุนทรียภาพแก่ผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ก่อให้เกิดความซาบซึ้งก่อนลงมือศึกษา ซึ่งเป็นการจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

3. บูรณาการระหว่างความรู้และการกระทำ การเรียนรู้ที่สามารถนำความรู้สู่การปฏิบัติได้นั้นถือเป็นการดีมาก ดังนั้นการให้ความสำคัญระหว่างองค์ความรู้ที่ศึกษากับการนำไปปฏิบัติจริง โดยนำความรู้ไปแก้ปัญหาในสถานการณ์จริง

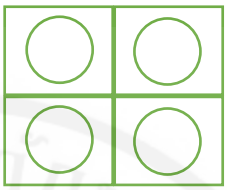
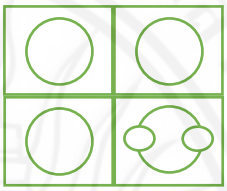
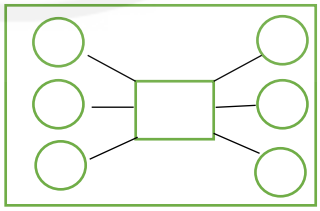
4. บูรณาการระหว่างสิ่งที่เรียนรู้ในโรงเรียนและชีวิตประจำวัน การตระหนักถึงความสำคัญแห่งคุณภาพชีวิต เมื่อผ่านการเรียนรู้แล้วต้องมีความหมายและคุณค่าต่อชีวิตของผู้เรียนอย่างแท้จริง

5. บูรณาการระหว่างวิชาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความรู้ เจตคติและการกระทำที่เหมาะสมกับความต้องการความสนใจของผู้เรียนอย่างแท้จริง ตอบสนองต่อคุณค่าในการดำรงชีวิตของผู้เรียน

2.3.2.3 รูปแบบการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

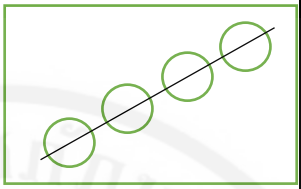
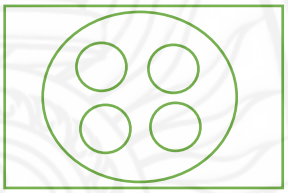
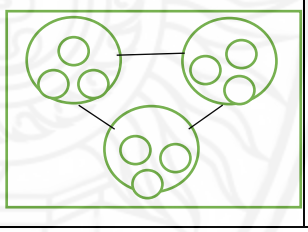
การบูรณาการเพื่อใช้ในการเรียนการสอนมีลักษณะและวิธีการที่แตกต่างกันออกไป ควรมีความเหมาะสมกับระดับชั้นของการบูรณาการ ซึ่งรูปแบบการบูรณาการสามารถสรุปได้ 10 แบบ (Lake, 2004, p. 4, Fogarty, 1991) ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 รูปแบบการบูรณาการเพื่อใช้ในการเรียนการสอน (Lake, 2004, p. 4; Fogarty, 1991)

ลำดับที่	ชื่อรูปแบบ	รูปแบบ	วิธีการบูรณาการ
1	Cellular/ fragmented		การบูรณาการภายในวิชาเดียวกัน มีการเรียงลำดับหัวข้อ เนื้อหาสาระตามความเหมาะสม
2	Connected		เนื้อหาสาระ 2 หัวข้อที่สามารถเชื่อมโยงความถึงกันได้
3	Nested		ในการสอนแต่ละหัวข้อสามารถนำทักษะต่าง ๆ มาบูรณาการร่วมกัน
4	Sequenced		เนื้อหาสาระหรือความคิดรวบยอดของ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กัน นำมาจัดสอนในช่วงเวลาเดียวกัน
5	Shared		เนื้อหาสาระหรือความคิดรวบยอดของ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มีบางส่วนคาบเกี่ยวกัน
6	Webbed		การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้หลายกลุ่ม มีการกำหนดเนื้อหาสาระของกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กัน

(ต่อ)

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อรูปแบบ	รูปแบบ	วิธีการบูรณาการ
7	Threaded		เป็นการบูรณาการโดยมุ่งฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งในหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้
8	Integrated		เนื้อหาสาระหรือความคิดรวบยอดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มีบางส่วนคาบเกี่ยวกัน
9	Immersed		เป็นการนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ มาใช้ร่วมกัน
10	Networked		เป็นการนำความรู้ทั้งที่เรียนรู้และได้มาจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ มาเชื่อมโยงกัน

2.3.2.4 หลักการพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดเชื่อมโยง เกิดกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการมีหลักการพื้นฐานที่สามารถสรุปได้ดังนี้(สำลี รักสุทธิ, 2544)

1. ผู้เรียนมีบทบาทรับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่มการเรียน โดยการเรียนการสอนแบบบูรณาการนั้น ผู้สอนและผู้เรียนต้องมีการพัฒนาบทบาทตนเองในการแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง มีการเรียนรู้ร่วมกัน ยืดหยุ่นและชัดเจนในเรื่องความคิดรวบยอด รวมถึงการกระตุ้นหรือส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายจะทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

2. ผู้เรียนทุกคนมีส่วนเรียนรู้ร่วมกัน เน้นให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยน ทบทวน ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจในความรู้เดิมซึ่งกันและกัน เพื่อให้ได้ความรู้ใหม่ที่เข้าใจถูกต้องมากยิ่งขึ้น

3. เน้นเรื่องการแสดงออกของผู้เรียนมากขึ้น คำตอบในการเรียนรู้มิได้อยู่ที่ผู้สอนเสมอไป ผู้สอนต้องมีความอดทนในการคอยรับฟังและเคารพความคิดเห็นของผู้เรียน

4. มีความยืดหยุ่น สมดุลรูปแบบการเรียนในการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ต้องมีความยืดหยุ่นไม่ตายตัว ความยืดหยุ่นจะทำให้เกิดความเสรีในการเชื่อมโยงความรู้ และความคิดเห็นของผู้เรียน

5. ครูต้องมีความเข้าใจและมีความชัดเจนในเรื่องความคิดรวบยอด ทักษะต่าง ๆ ที่จะพัฒนาให้เกิดขึ้นในผู้เรียน เพราะสิ่งนี้เป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เรียนจะนำไปแสวงหาความรู้ต่อไป

2.3.2.5 ระดับของการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

การบูรณาการในการเรียนการสอน สามารถดำเนินการได้หลายลักษณะดังนี้

สมพงษ์ พละสูรย์ (2521, น. 20-21)

1. ระดับวิชา เป็นการบูรณาการโดยการนำความรู้ต่าง ๆ มารวมกัน ทำให้เกิดเป็นความสมบูรณ์ตามรายวิชาต่าง ๆ เช่น คณิตศาสตร์เกิดจากการบูรณาการเลขคณิต พีชคณิต เรขาคณิต สถิติตรีโกณมิติเข้าด้วยกัน เป็นต้น

2. ระดับกลุ่มประสบการณ์เป็นการบูรณาการประสบการณ์ต่าง ๆ เข้าร่วมกันแล้วเรียกว่ากลุ่มประสบการณ์เช่น หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 มี 4 กลุ่มประสบการณ์ โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแต่ละกลุ่มประสบการณ์มุ่งหวังสร้างคุณลักษณะต่าง ๆ แก่ผู้เรียน

3. ระดับแผนการสอนและสื่อการเรียน เป็นการบูรณาการจุดประสงค์ ความคิดรวบยอดและเนื้อหาจากกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน แล้วจัดลำดับกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอน ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงตามที่หลักสูตรกำหนด

4. ระดับการสอน เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายคล้ายคลึงกับชีวิตจริง ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมที่ทำให้รู้ ทำให้จำ ทำให้ปฏิบัติได้ ทำให้คิดเป็น ทำให้เป็นคนดีในสัดส่วนที่เหมาะสม มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของหลักสูตร

5. ระดับการนำไปใช้เป็นการนำประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ในชีวิตจริงเพื่อให้ชีวิตมีความสุขตามอัตภาพ โดยสามารถนำความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ มารวมกันแล้วทำให้เกิดประโยชน์ขึ้นมาได้เรียกกว่า เป็นการบูรณาการขั้นนำไปใช้

2.3.2.6 ประโยชน์ของการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนผู้สอน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2542, น. 7)

1. ลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ลดเวลาการเรียนรู้ของผู้เรียน

2. ผู้เรียนจะมีวิสัยทัศน์ที่ดีเพราะการเรียนรู้จะไม่ได้ถูกตัดทอนวิชาหรือแบบแยกส่วน แต่เรียนรู้แบบเป็นองค์รวม ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนเกิดมโนทัศน์ในเรื่องที่เรียนมากขึ้น

3. ทำให้การเรียนรู้มีความหมายและสอดคล้องกับชีวิตจริง เนื่องจากศาสตร์ทุกศาสตร์ไม่สามารถแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด เช่นเดียวกับวิถีชีวิตของคนที่ต้องดำรงอยู่อย่างประสานกลมกลืนเป็นองค์รวม ดังนั้นจึงควรจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะและมีการเรียนที่มีเนื้อหาต่าง ๆ เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2544, น. 50-53)

4. การเรียนแบบบูรณาการทำให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ความคิด ประสบการณ์ ความสามารถและทักษะต่าง ๆ อย่างหลากหลายก่อให้เกิดการเรียนรู้ทักษะกระบวนการและเนื้อหาสาระไปพร้อม ๆ กันได้

5. ช่วยให้เกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงความคิดรวบยอดของวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ทำให้ได้ความรู้หลากหลาย เกิดความกระจ่างชัดในหัวข้อที่เรียน

6. สามารถนำความรู้และทักษะที่เรียนไปใช้ในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นแนวทางที่ทำให้ครูทำงานร่วมกัน เพื่อประสานความสัมพันธ์ด้านวิชาการ โดยมีการแลกเปลี่ยนความรู้ในศาสตร์ของตนเอง จะเห็นว่าการเรียนการสอนแบบบูรณาการนั้นก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียนและผู้สอน การเรียนที่มีการเชื่อมโยงระหว่างวิชาเนื้อหาหรือศาสตร์ต่าง ๆ โดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะต่าง ๆ ซึ่งสามารถนำไปใช้กับชีวิตประจำวันหรือในการทำงานตามสายวิชาชีพของตนเองได้

2.3.3 ความหมายของบริบทท้องถิ่น

คำว่า บริบท (Context) หมายถึง สภาพแวดล้อมและเงื่อนไขต่าง ๆ ที่รายล้อมเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง สภาพแวดล้อมโดยทั่วไป ของสิ่ง ๆ หนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เราจัดให้เป็นศูนย์กลาง ส่วนคำว่า “ท้องถิ่น” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546, น. 511) ให้ความหมายไว้ว่า ท้องที่ใดท้องที่หนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งเน้นถึงลักษณะทางสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และทางธรรมชาติ ที่มีความเป็นขอบเขตเฉพาะพื้นที่นั้น ๆ เป็นสำคัญ และยังมีความหมายที่กำหนดขอบเขตของพื้นที่ระดับย่อยตามเขตการปกครอง หรือเป็นหน่วยงานระดับรองไปจากหน่วยงานใหญ่ได้แก่ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด เป็นต้น คำว่า ท้องถิ่น จึงขึ้นอยู่กับการจำกัดขอบเขตทางพื้นที่

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2555, น. 511) ได้อธิบายความหมายของคำว่า ท้องถิ่น หมายถึง ท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง โดยเฉพาะเน้นถึงลักษณะทางสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และทางธรรมชาติที่มีความเป็นขอบเขตเฉพาะพื้นที่นั้น ๆ เป็นสำคัญ และยังมีความหมายที่กำหนดขอบเขตของพื้นที่ระดับย่อยตามเขตการปกครอง หรือเป็นหน่วยงานระดับรองไปจากหน่วยงานใหญ่ ได้แก่ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด เป็นต้น ดังนั้นคำว่า ท้องถิ่น จึงขึ้นอยู่กับการจำกัดขอบเขตทางพื้นที่ดังกล่าวแล้ว และเมื่อนำไปใช้ประกอบกับคำใดจะให้ความหมายเฉพาะเจาะจงในเรื่องนั้น เช่น ประเพณีท้องถิ่น พืชประจำท้องถิ่น เป็นต้น ขณะที่นักวิชาการผู้ทรงความรู้บางท่านได้ให้ความเห็นว่า ท้องถิ่นหมายถึง บริเวณอันเป็นที่ตั้ง ถิ่นฐานและการดำเนินชีวิตของหมู่คนหมู่หนึ่ง ๆ ซึ่งในที่นั้น ๆ นอกจากจะมีตัวคนจำนวนหนึ่งแล้วยังต้องมีสภาพแวดล้อมที่เป็นปัจจัยสำหรับการดำเนินชีวิตของคนอีกด้วย เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น ในทำนองเดียวกัน ถ้ากล่าวถึงท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นขอบเขตชุมชนใดชุมชนหนึ่ง สิ่งที่เราควรพิจารณาก็คือสภาพของท้องถิ่นนั้นเป็นอย่างไร มีความเจริญก้าวหน้าหรือล้าหลังเพียงใด ภาวการณ์ครองชีพของผู้คนในชุมชนเป็นเช่นใดก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบพื้นฐานเฉพาะชุมชนนั้น ๆ โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม สภาพเศรษฐกิจและลักษณะของการเมืองการปกครอง การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม รวมทั้งด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบันมีผลกระทบโดยตรงต่อการดำเนินชีวิตของคนไทยในท้องถิ่นต่าง ๆ โดยเฉพาะทางเศรษฐกิจ มีแนวโน้มจะพัฒนาจากประเทศเกษตรกรรมไปสู่อุตสาหกรรมให้มากขึ้น แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจำเป็นต้องเตรียมประชากรของประเทศและท้องถิ่น พร้อมที่จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนให้ดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุข

พัฒนา กิติอาษา (2546, น. 5) อธิบายว่า ท้องถิ่นมีความหมายหลากหลาย เช่น ชุมชนท้องถิ่น กลุ่มหรือองค์กรทางสังคม ภาพลักษณ์สินค้า อุดมการณ์หรือแม้กระทั่งวาทกรรม และรูปแบบการตั้งถิ่นฐานที่อยู่ติดกับถิ่นที่อยู่ทางกายภาพเป็นเพียงท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง เช่น บางคุ้งน้ำ คุ้มบ้าน หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ฯลฯ ท้องถิ่นเหล่านี้เป็นท้องถิ่นในความหมายดั้งเดิมที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคยและรับรู้อย่างกว้างขวางมาก่อน ซึ่งความหมายของท้องถิ่นนิยามตามรูปแบบเนื้อหาสำคัญของแนวคิดและปฏิบัติ การท้องถิ่นนิยมนั้นสามารถให้นิยามดังนี้ คือแนวคิดและปฏิบัติการทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรมใด ๆ ที่ยึดเอาท้องถิ่นเป็นจุดเริ่มต้นและหน่วยสำคัญในการวิเคราะห์ แต่ในความหมายอย่างกว้าง ท้องถิ่นนิยมนั้นหมายถึง มนุษย์ทุกคนในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคมต่างก็มีพันธะผูกพันความทรงจำจากประสบการณ์และนิยามเกี่ยวกับพื้นที่เฉพาะเป็นของตนเอง มนุษย์ทุกคนมีศักยภาพและความสามารถสื่อสารและนำเสนออัตลักษณ์และความเป็นท้องถิ่นของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเรื่องเล่า การแสดงของท้องถิ่น

โกวิทย์ พวงงาม (2553, น. 27-30) ได้อธิบายคำว่า ท้องถิ่นและชุมชนไว้ว่า ทั้งสองคำมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้เพราะรากฐานการปกครองท้องถิ่นหลาย ๆ ประเทศในไหล่ทวีปยุโรป เช่น ประเทศฝรั่งเศส ประเทศเยอรมันและประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เป็นต้น ประเทศเหล่านี้มีระบบการปกครองท้องถิ่นที่มีพื้นฐานมาจากชุมชน โดยชุมชนดั้งเดิมของประเทศเหล่านี้เป็นชุมชน ปกครองตนเอง (Self Governing Community) เช่น ท้องถิ่นระดับปลายสุดของประเทศฝรั่งเศสใน ปัจจุบันยังคงเรียกว่าชุมชน (Commune) เพราะประเทศฝรั่งเศสยึดถือเอาลักษณะชุมชนดั้งเดิมมาเป็นหน่วยการปกครอง คำว่า บริบทท้องถิ่น หมายถึง สภาพแวดล้อมทางสังคมของท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โครงสร้างและองค์กรทางสังคม สภาพความเป็นอยู่ของคนในสังคม การรวมกลุ่มคนในสังคม การจัดการศึกษา การสาธารณสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ในสังคม บริบทเหล่านี้ต่างมีอิทธิพลและส่งผลกระทบต่อการกำหนดนโยบายและแผนทางการศึกษาการนำนโยบายและแผนการศึกษาไปสู่การปฏิบัติและการประเมินนโยบายและแผนการศึกษาในทุกระดับของประเทศในหลายรูปแบบ

2.3.4 การบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

2.3.4.1 แนวคิดหลักการการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

การเรียนรู้จากบริบทใกล้ตัวในแนวทางการจัดการเรียนการสอน ผู้เรียนต้องได้เรียนจากประสบการณ์จริง จากสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน สิ่งใกล้ตัวและสอดคล้องกับความต้องการด้วย กล่าวคือ ความสำคัญของลักษณะเนื้อเรื่อง (Text Characteristics) ในการสอนภาษาตามแนวคิดทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมนั้น การพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะจะทำให้ผู้เรียนสามารถดึงเอาความรู้พื้นฐานที่สอดคล้องกับเนื้อหาออกมาใช้ ทั้งนี้การสอนควรพิจารณาเลือกเนื้อหาที่ผู้เรียนสนใจ และในการเลือกเนื้อหานั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเลือกด้วย จากการศึกษาลักษณะเนื้อหาของ คราเชน (Krashen, 1981) พบว่าการอ่านแบบเจาะลึกหรือบทความที่มีเนื้อหาขอบเขตเฉพาะ (Narrow Reading) จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้มากกว่าบทเรียนที่มีเนื้อหาหลากหลาย หรือบทความที่มีผู้แต่งหลายคนในลักษณะเดียวกัน การสอนที่ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับบทความสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง รูปแบบของนักเขียนคนใดคนหนึ่งหรือไม่ให้ผู้เรียนอ่านเจาะลึกถึงหมวดคำศัพท์ เรื่องใดเรื่องหนึ่งเฉพาะ ซึ่งผู้สอนไม่สามารถที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความเข้าใจในการเรียนภาษาที่สองได้ดี การอ่านแบบมีขอบเขตเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งจะช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษามากขึ้น เพราะคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาในบทความแต่ละเรื่องมักจะมีการนำเสนอใหม่ในเรื่องทำนองเดียวกันเสมอ ดังนั้นการอ่านที่มีขอบเขตเฉพาะจะทำให้ผู้เรียนพบคำศัพท์และโครงสร้างเดิมในขณะที่อ่านด้วย อีกทั้งยังเป็นการช่วยทำให้การอ่านบทความในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องได้ง่ายขึ้น ถ้าหากผู้สอนนำวิธีการดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับเนื้อหาท้องถิ่นของผู้เรียนที่เป็นความรู้เฉพาะของตนจะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกิดประสิทธิผลได้มากยิ่งขึ้น

บทบาทของผู้สอนจะต้องเปลี่ยนไปโดยจะต้องพยายามสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเอง ซึ่งไม่ใช่แค่การจดจำข้อมูลเท่านั้น หากจะให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว ผู้สอนจะต้องเตรียมการสอนโดยคำนึงถึงสิ่งดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียน ให้ตระหนักในความต้องการในความสามารถของแต่ละคน ต้องคำนึงถึงอายุ ความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์และวิธีเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจะแตกต่างกันออกไป ในการเลือกกิจกรรมการสอนผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างเหล่านี้ด้วย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ต้องคิดเสมอว่าผู้เรียนจะต้องเกิดการเรียนรู้อะไรบ้างและต้องสามารถทำอะไรได้บ้างจึงจะประสบความสำเร็จ ผู้สอนสามารนำเอาความต้องการของผู้เรียนมาผสมผสานเข้ากับหลักสูตร เพื่อกำหนดเป็นหัวเรื่องหลักสูตรบูรณาการต่าง ๆ ในแต่ละหัวเรื่องสามารถนำมาสร้างสรรค์โอกาสการเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแนวทางที่จะสร้างเนื้อหาขึ้นมาใช้ในการสอนการบูรณาการ ผู้สอนที่สอนอยู่ในระดับเดียวกันได้ออกแบบพัฒนาเนื้อหาร่วมกันก็เป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนความสามารถด้านการอ่านจากการทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นเนื้อหาบริบททท้องถิ่น

3. บรรยากาศการสอน ต้องตระหนักว่าจะทำอย่างไรจึงจะใช้ห้องเรียน รวมไปถึงสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกห้องเรียน (ในชุมชน บริบทที่ใกล้ตัว) มาสร้างให้เกิดโอกาสการเรียนรู้ นำเอาสภาพธรรมชาติและสังคมรอบ ๆ ตัวผู้เรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ หัวเรื่องหลักสูตรแบบบูรณาการแบบใดจึงจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถของตนเองได้ภายในบรรยากาศดังกล่าว มีหลายเรื่องที่ครูจะต้องคำนึงถึง เพื่อสร้างบทเรียนต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ต้องการสื่อใดบ้างและมีอะไรอยู่บ้าง

3.2 จำเป็นต้องจัดหรือปรับห้องเรียนในลักษณะใดบ้าง

3.3 จะต้องปรับตารางสอนอย่างไรบ้าง

3.4 หากต้องมีกิจกรรมนอกห้องเรียนต้องจัดการอะไรบ้าง

3.5 ผู้เรียนต้องรับผิดชอบอะไรได้บ้าง ผู้สอนจะต้องดูแลส่วนใด

3.6 ภูมิปัญญาในชุมชน ทรัพยากรด้านบุคคล สิ่งที่สร้างขึ้นและทรัพยากรทางธรรมชาติที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาหรือช่วยในกิจกรรมได้บ้าง

4. ผู้สอนต้องคำนึงถึงบทบาทของตนเองที่เปลี่ยนไปให้นักเรียนร่วมรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง จะทราบได้อย่างไรบ้าง ควรปล่อยให้นักเรียนเรียนเองได้แค่ไหน และผู้สอนจะควบคุมแค่ไหน การสอนในแนวนี้ ผู้สอนจะต้องกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การจัดกิจกรรม จัดเตรียมสื่อและแหล่งข้อมูล สาธิต เทคนิควิธีการใช้ทักษะในการเป็นผู้ประสาน (Facilitator) และหาแนวทางเชิงสร้างสรรค์ในการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน

อุดม เชยกีวงศ์ (2551, น. 26) ได้สรุปเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning) โดยใช้บริบทท้องถิ่น สิ่งใกล้ตัวผู้เรียน ในการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษใหม่ ได้ปรับเปลี่ยนเป็นการเสริมสร้างให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้และปัญญาด้วยตนเอง โดยผู้สอนและผู้เรียนเป็นผู้ร่วมกันวางแผนการเรียนสิ่งที่เรียนจากความต้องการของผู้เรียนเอง การจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวจะทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและตอบสนองชีวิตจริงได้ เป็นลักษณะของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงสิ่งใกล้ตัวผู้เรียน โดยคำนึงถึงชีวิตและองค์ความรู้ของผู้เรียนที่มีหลากหลายรอบ ๆ ตัว ซึ่งสามารถกระทำได้ดังนี้

1. การเรียนโดยปฏิบัติในชีวิตจริงสามารถถ่ายโยงไปสู่สถานการณ์ใหม่ได้ดีกว่าการนำความรู้จากการเรียนรู้ทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่สภาพจริง สิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียน

2. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและการปฏิบัติอย่างมีความหมายต่อตัวผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนได้คิดงานเอง และปฏิบัติตามความคิดของเขา ย่อมทำให้เกิดความมุ่งมั่นและทำให้สำเร็จเพื่อที่จะเห็นผลการคิดนั่นเอง

3. กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากทดลองและปฏิบัติการกำหนดปัญหาที่ท้าทายยั่วยุและเป็นไปได้ในชีวิตจริง นอกจากความหมายต่อตัวผู้เรียนแล้ว ยังทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายและอยากทำให้สำเร็จ

4. เน้นให้ผู้เรียนอยากคิด และปฏิบัติด้วยแนวทางของตนเอง แนวคิดที่เน้นชีวิตจริงมุ่งให้ผู้เรียนแก้ปัญหาด้วยวิธีของตนเอง ปฏิบัติในสิ่งที่ตนเองชอบ ดังนั้นการกำหนดงานควรจะเปิดสร้างให้ผู้เรียนได้มีอิสระทางความคิด ไม่ควรเป็นงานที่ทำตามคำสั่งเพราะจะไม่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

5. ส่งเสริมให้นำความรู้จากหลายเนื้อหาวิชามาประยุกต์ใช้ให้เป็นธรรมชาติของชีวิตจริงสิ่งใกล้ตัวผู้เรียน

6. การเรียนการสอนและการประเมินเกิดขึ้นพร้อมกัน

วรภัทธ์ ภู่เจริญ (2544, น. 111-119) กล่าวว่า ผู้สอนจะต้องรู้จักการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าเป็นไปในลักษณะใด ครูผู้สอนจะต้องจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของจริยา เหนียนเฉลย (2546, น. 17) ที่ว่าสื่อการสอนทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น ประหยัดเวลาและช่วยสร้างความเข้าใจในเรื่องราวที่ครูสอนได้เร็วและจำได้ถาวร เพราะฉะนั้นครูควรใช้สื่อกิจกรรมการสอนที่หลากหลายสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มอย่างเต็มที่ ทำให้การเรียนการสอนดำเนินได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดกิจกรรมการเรียนจัดให้มีความหลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนทุกคน ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมให้มากขึ้น

กล่าวได้ว่า บทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย มีความกระตือรือร้นและสนใจในเรื่องที่จะเรียน เพราะนักเรียนได้เรียนรู้จากสื่อและเรื่องราวที่ใกล้ตัวนักเรียน สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ประกอบกับการใช้ประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.3.4.2 แนวทางการสร้างบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่น

ในการจัดทำบทเรียนการอ่าน เพื่อส่งเสริมและจูงใจให้ผู้เรียนรักการอ่านนั้น ผู้สอนต้องทราบแนวทางในการสร้างบทเรียน การอ่านสำหรับผู้เรียนที่ต้องการพัฒนาทักษะการอ่านและแรงจูงใจให้รักการอ่าน เพื่อจะได้สร้างบทเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนวทางในการสร้างบทเรียนการอ่านดังนี้

ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2540, น. 20-22) กล่าวว่า ลักษณะของบทเรียนที่ดีที่ควรเลือกอ่านควรมีลักษณะดังนี้

1. เนื้อหาดี

1.1 มีแง่มุมที่แปลกใหม่ ที่ประทับใจ ตรึงใจและปลุกเร้าโมโนคติ

1.2 มีความเหมาะสมกับยุคสมัย หรือไม่จำกัดเวลา

1.3 มีความถูกต้องในด้านข้อมูลเนื้อหา

1.4 มีสาระประโยชน์ควรค่าแก่การรับรู้ศึกษา

1.5 มีความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

1.6 มีการเรียบเรียงหมวดหมู่และลำดับความสำคัญของเนื้อหาดี

1.7 มีเอกภาพ คือ ความเป็นหนึ่งเดียวกันของเนื้อหา มีสัมพันธภาพ คือความเกี่ยวเนื่องสอดรับกันของเนื้อหา และมีสารัตถภาพ คือ ความมีสาระประเด็นสนับสนุนเนื้อหาหลักอย่างมีน้ำหนัก

2. ความคิดดี

2.1 มีแง่มุมความคิดที่แหลมคม แปลกใหม่และมีความประทับใจให้คิด

2.2 สร้างสรรค์ ความคิด ความรู้สึกที่ดีต่อผู้อ่าน

2.3 มีพลังปลุกมโนคติ อุดมคติและอุดมการณ์

2.4 มีทางเลือกเป็นทางออกใหม่ๆและเป็นไปได้

2.5 มีเหตุผลละเอียดอ่อน รอบคอบและสอดรับกันตลอดสายความคิดนั้น

2.6 ไม่ลอกเลียนแนวคิดผู้อื่น

2.7 ไม่ซ้ำซากจำเจ

2.8 ไม่วกวน สับสน

2.9 ไม่จำกัด คับแคบ

2.10 ปราศจากอคติ

3. ภาษาดี

3.1 ภาษามีความแปลกใหม่ในกระบวนการเขียนหรือการเรียบเรียง โดยไม่ทำให้หลักนิยมสำคัญทางภาษาเสื่อมเสีย

3.2 มีความเกลี้ยงเกลาเพราะพริ้ง มีชีวิตชีวา ไม่จืดชืด ไม่แข็งกระด้างและไร้ชีวิต

3.3 มีพลังเร้าใจ โน้มน้าวใจและชวนให้ติดตาม

3.4 ใช้คำเหมาะสมมีความหมาย

3.5 ผูกคำเข้าประโยคสละสลวยและเหมาะสมกับหลักนิยมทางภาษา

3.6 ใช้สำนวนโวหารเหมาะสมประโยคและความหมาย

3.7 ใช้ภาษาเหมาะกับเรื่องและกลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย

3.8 มีความลงตัวกับรูปแบบ เนื้อหาและความคิด

3.9 มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร

4. รูปแบบและการนำเสนอดี

4.1 มีกลวิธีนำเสนอที่แปลกใหม่และงดงาม

4.2 การใช้รูปแบบที่มีลักษณะนิยมอยู่เดิม สามารถใช้ได้อย่างถูกต้องและลงตัว การใช้รูปแบบใหม่หรือรูปแบบประยุกต์หรือรูปแบบที่สร้างขึ้นใหม่ก็ตาม สามารถใช้ได้อย่างลงตัวและกลมกลืนกับเนื้อหา ความคิดและกลวิธีทางภาษามีความเหมาะสมกับกาลสมัยและกลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย มีความแนบเนียนเป็นธรรมชาติทั้งรูปแบบและการนำเสนอ

5. การจัดพิมพ์ดี

5.1 การจัดรูปเล่มเหมาะสมน่าอ่าน

5.2 กระดาษและกระบวนการจัดพิมพ์มีคุณภาพ

5.3 การพิสูจน์อักษรและความถูกต้องต่าง ๆ มีความถูกต้องสมบูรณ์

5.4 ภาพปกและภาพประกอบเหมาะสม

5.5 กำหนดราคาได้เหมาะสมกับคุณภาพโดยรวม

จากความคิดนักการศึกษาไทยสามารถประมวลได้เป็นสังเขปดังนี้ บทเรียนการอ่านเป็นเรื่องสั้น ๆ น่าสนใจมีสาระ มีความคิดดี แปลกใหม่ง่าย ๆ ใช้ภาษาที่ไม่ซับซ้อน มีภาพประกอบที่เหมาะสม เนื้อหาดีเหมาะสมตามความสนใจของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ วิสาข์ จัติวัตร์ (2543, น. 257) กล่าวว่า การคัดเลือกบทอ่านควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. บทอ่านบอกนักเรียนถึงสิ่งที่เขาไม่รู้มาก่อน

2. แนะนำให้นักเรียนคิดสิ่งแปลกใหม่ ๆ ที่ไม่เคยได้คิดมาก่อน

3. ช่วยให้เข้าใจว่าคนอื่น ๆ คิดและสึกอย่างไร

4. ทำให้อยากอ่านบทเรียนนั้นต่อไป

5. บทเรียนอ่านนั้นท้าทายสติปัญญาของนักเรียน

6. ถ้ามีศัพท์ใหม่ ๆ ในบทเรียนอ่านนั้น ศัพท์เหล่านั้นมีค่าต่อการเรียนรู้หรือไม่อย่างไร

กล่าวโดยสรุป หากพิจารณาตามความคิดเห็นของนักการศึกษาแล้ว อาจกล่าวได้ว่าความคิดเห็นของนักการศึกษาทุกคนเพื่อการกระตุ้นให้นักเรียนต้องการอ่านหนังสือด้วยความสนุกสนาน จนกระทั่งเกิดทักษะในการอ่านและเป็นนิสัยรักการอ่านต่อไป

2.3.4.3 หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกเนื้อหา

ในการพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาจะต้องพิจารณาวิเคราะห์จุดประสงค์ว่าควรประกอบด้วยเนื้อหาอะไร ซึ่งเนื้อหาดังกล่าวควรจะให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จะพัฒนาระบบความคิดและเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์ สำหรับเกณฑ์การเลือกเนื้อหา ได้มีนักการศึกษาเสนอแนวทางไว้หลายท่านดังนี้

ธำรง บัวศรี (2532) ได้เสนอแนะหลักเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมไว้ดังนี้

1. ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

2. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

3. สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน

4. สอดคล้องกับวุฒิภาวะและประสบการณ์ของผู้เรียน

5. เชื่อถือได้และเป็นแก่นสารของความรู้ในวิชานั้น ๆ

6. มีประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) ได้เสนอหลักเกณฑ์สำคัญดังนี้

1. มีความสำคัญต่อการเรียน (Significance) เนื้อหาย่อมมีความสำคัญหรือจำเป็นต่อการเรียนรู้วิชานั้น ๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนวิชานั้นหรือวิชาอื่นในระดับขั้นสูงขึ้นไปหรือประกอบอาชีพได้ ตลอดจนส่งเสริมผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ทักษะพื้นฐานที่จำเป็นและมีเจคติที่ดีด้วย

2. มีความถูกต้องทันสมัย (Validty) เนื้อหาจะต้องมีความถูกต้องและทันสมัยตลอดเวลา เนื่องจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ฉะนั้นเนื้อหาวิชาต้องมีการปรับให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน

3. มีความน่าสนใจ (Interest) เนื้อหาจะต้องมีความรู้ที่หลากหลายและสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้และสร้างความเข้าใจในการเรียนมากขึ้น และเนื้อหาควรมีความหมายต่อผู้เรียน

กล่าวคือควรให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์และความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้น

4. เป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ (Learn ability) เนื้อหาควรมีความยากง่ายและสอดคล้องเหมาะสมกับวัยหรือลำดับขั้นของการพัฒนาทั้งร่างกาย สมองและจิตใจ รวมทั้งประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

5. มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ (Appropriateness to Objectives) เนื้อหาต้องสอดคล้องและตอบสนองจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชานั้น ๆ

6. มีประโยชน์ต่อผู้เรียน (Usefulness) เนื้อหาควรมีประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และพัฒนาสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต

7. เป็นสิ่งที่สามารถจัดให้ผู้เรียนได้ (Feasibility) เนื้อหาต้องสามารถจัดให้ผู้เรียนได้เพื่อพัฒนาในแง่ของความพร้อม เวลา บุคลากร วัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

ได้ให้ข้อสรุปในทำนองเดียวกันของการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้หรือเนื้อหาวิชา ซึ่งมีหลักเกณฑ์สำคัญดังนี้

1. ควรสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการสอน
2. ควรสนองความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียน
3. ควรเหมาะสมกับวุฒิภาวะหรือความสามารถของผู้เรียนที่จะปฏิบัติได้
4. ควรสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล
5. ควรมีความต่อเนื่องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
6. สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วและมีคุณภาพ
7. สามารถจัดให้ผู้เรียนได้
8. ควรเรียงลำดับให้เหมาะสมโดยเริ่มจากสิ่งที่ง่ายไปหายาก

2.3.4.4 การพิจารณาจัดลำดับเนื้อหา (Organization of Content)

ในการจัดเนื้อหา สิ่งสำคัญที่ต้องดำเนินการคือ การลำดับเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีคุณภาพนั้น มีแนวทางในการพิจารณาดังนี้

1. การจัดลำดับเนื้อหาจากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยาก (The simple–to–Complex Approach) ควรจัดเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่ายและมีลักษณะที่เป็นพื้นฐานก่อนแล้วจึงให้ผู้เรียนเรียนเนื้อหาที่ยากขึ้น

2. การจัดตามความจำเป็นก่อนหลัง (The Pre–requisite Learning Approach) ควรสำรวจก่อนว่า ถ้าต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจถึงเรื่องที่กำหนดให้ ผู้เรียนควรรู้อะไรมาก่อนบ้าง จะได้นำสิ่งที่ผู้เรียนยังไม่ได้เรียนมาสอนก่อนเพื่อเป็นการปูพื้นฐาน

3. การจัดลำดับของการเวลา (The Chronological Approach) เนื้อหาจะถูกจัดลำดับโดยใช้เวลาเป็นเกณฑ์ เช่น การจัดเนื้อหาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน หรือจากปัจจุบันจนถึงอดีต การจัดเนื้อหาเช่นนี้เหมาะสำหรับเนื้อหาที่เรียงลำดับเหตุการณ์หรือกาลเวลา เช่น เหตุการณ์ทาง ประวัติศาสตร์ เป็นต้น

4. การจัดลำดับตามหัวเรื่อง (The Thematic Approach) การจัดเนื้อหาแบบนี้จะต้องจัดเนื้อหาย่อย (Content Elements) ให้อยู่ในหัวเรื่องหนึ่ง ๆ ซึ่งหัวข้อแต่ละหัวข้อจะเป็นอิสระไม่จำเป็นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานของหัวข้ออื่น

5. การจัดลำดับจากส่วนย่อยไปสู่ส่วนรวม (The Part–to–Whole Approach) จัดเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจส่วนย่อยก่อน แล้วพัฒนาความรู้ความเข้าใจไปยังส่วนรวม เช่น การสอนเรื่องการเดินทางและการสะท้อนของแสงก่อนที่จะนำไปสู่ความรู้เรื่องรุ้งกินน้ำ เป็นต้น

6. การจัดลำดับจากส่วนรวมไปสู่ส่วนย่อย (The Whole–to–Part Approach) ในการจัดเนื้อหาในลักษณะนี้จะตรงกันข้ามกับการจัดลำดับจากส่วนย่อยไปสู่ส่วนรวม กล่าวคือ เป็นการจัดเพื่อให้ผู้เรียนเรียนสิ่งที่เป็นภาพรวมก่อน แล้วจึงเรียนส่วนที่ย่อยลงมาหรือแคบลงการลำดับเนื้อหามีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นสิ่งจำเป็นที่ครูผู้สอนควรคำนึงจัดให้เหมาะสมต่อสภาพบริบทของแต่ละท้องถิ่นและต้องเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นได้จัดลำดับโดยการเรียงเนื้อหาที่ตรงกับเหตุการณ์ เวลา สถานที่และสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนได้พบเห็น เพื่อใช้ประสบการณ์มาพัฒนาทักษะการอ่านของตนและให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย

2.3.4.5 การหาประสิทธิภาพของบทเรียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพไว้ดังนี้

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (2528, น. 259) กล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกว่า นิยมตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 สำหรับเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำและเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติไม่ต่ำกว่า 80/80

ฉลองชัย สุรวัฒนบูรณ์ (2528, น. 215) กล่าวถึงการยอมรับประสิทธิภาพของชุดการสอนมี 3 ระดับดังนี้คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกิน 2.5 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป

2. เท่ากับเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนเท่ากับเกณฑ์หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่เกิน 2.5 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป

3. ต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5 เปอร์เซ็นต์ ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, น. 2532, น. 494–495, อ้างถึงใน ชัยยงค์ พรหมวงศ์, ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอนหรือแบบฝึก หลายประการดังนี้ คือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึก เป็นการประกันคุณภาพของแบบฝึกว่า อยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมาจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อนแล้วผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ดีก็ต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและเงินทอง

2. สำหรับผู้ใช้แบบฝึก แบบฝึกจะทำหน้าที่สอน โดยช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหมาย ดังนั้นก่อนนำแบบฝึกมาใช้ จึงควรมั่นใจว่าแบบฝึกนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. สำหรับผู้ผลิตแบบฝึก การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุในชุดแบบฝึกง่ายต่อการเข้าใจอันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้นการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ E_1 เป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 เป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยคะแนนทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั่นคือ E_1/E_2 ใช้เกณฑ์เนื้อหาทักษะไว้ 80 /80 โดยใช้วิธีคำนวณดังนี้

E_1 ได้จากการนำคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) เทียบส่วนร้อยละ

E_2 ได้จากการนำคะแนนผลการสอบหลังการทดลองของผู้เรียนทั้งหมดมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) เทียบส่วนเป็นร้อยละ

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึกและการยอมรับประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกมีผู้ให้เกณฑ์ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ วงศ์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532, น.495, อ้างถึงใน ชัยยงค์ พรหมวงศ์, ม.ป.ป.) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้เช่น 75/75 เป็นต้น เมื่อกำหนดเกณฑ์แล้วนำไปทดลองจริงอาจได้ผลไม่ตรงตามเกณฑ์แต่ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 5 เช่นถ้ากำหนดไว้ 90/90 ก็ไม่ควรต่ำกว่า 85.5/85.5

ส่วนขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ เมื่อผลิตแบบฝึกเพื่อเป็นต้นแบบแล้ว ต้องนำแบบฝึกไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นหาประสิทธิภาพ 1: 1 แบบเดี่ยว (Individual Tryout 1: 1) เป็นการทดลองกับผู้เรียนกลุ่มละ 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลางและเด็กเก่ง เพื่อค้นหาข้อบกพร่องต่าง ๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึก จำนวนแบบฝึก ความสนใจของนักเรียนและความเหมาะสมในด้านเวลา เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้นหาประสิทธิภาพ 1: 10 แบบกลุ่ม (Small group Tryout 1: 10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน (คละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต ตรวจผลงาน สัมภาษณ์เพื่อค้นหาข้อบกพร่องแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและปรับปรุงจนได้ตามเกณฑ์

ขั้นหาประสิทธิภาพ 1: 100 ภาคสนาม (Field Tryout 1: 100) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 40-100 คน ให้นักเรียนคละกันทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพของแบบฝึกผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับที่ตั้งไว้จากเกณฑ์พิจารณาประสิทธิภาพของแบบฝึกดังกล่าว

สรุปแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น คือการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการศึกษากับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ โดยมีการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงการวัดผลและประเมินผล โดยที่มีเป้าหมายสำคัญสูงสุดเพื่อการแก้ปัญหาและพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยเนื้อหาวิชาที่จัดควรให้มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และวิถีชีวิตประจำวันจริงของผู้เรียนเพื่อให้ความรู้ที่ได้นั้นนำไปใช้ประโยชน์ในสถานการณ์จริงได้อย่างแท้จริง การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นของจังหวัดร้อยเอ็ด สู่การพัฒนาโปรแกรม ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาที่สำคัญ ๆ เกี่ยวกับวัด สถานที่ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี ได้แก่ 1) BURAPHA PHIRAM TEMPLE 2) THE PHRA MAHA CHEDI CHAIMONGKOL 3) PA KUNG TEMPLE 4) PALANCHAI CENTRAL PARK 5) SOO DA CAVE WATERFALL 6) PHA MOK MI WAI 7) THUNG KULA RONG HAI 8) KU KA SING 9) SA-KET FABRIC 10. ROI ET TOWER 11) KU PHRA KONA 12) MAHA THAN BARAMEE PRAPENEE BOON PHA SAWAD ROI ET TRADITION 13) SOMMA NAM KUEN PENG SENG PRATEEP 14) BOON KHAO JEE TRADITION OF MUEANG PHO CHAI

2.4 จิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

2.4.1 หลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

ตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 70 ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มีกรอบคิดที่นักวิชาการและผู้จัดฝึกอบรมนำมาศึกษาและใช้อย่างกว้างขวาง

Lorge (1947) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ว่า “การที่เราจะจัดการศึกษาให้ผู้ใหญ่ได้ดีนั้นเราต้องเข้าใจก่อนว่าเขาต้องการอะไร” Lorge ยังได้ระบุความต้องการของผู้ใหญ่ในการเรียนรู้ไว้ 4 ด้าน คือ

1. เพื่อที่จะได้เพิ่มพูนบางอย่าง (To gain something)
2. เพื่อที่จะได้เป็นบางสิ่ง (To be something)
3. เพื่อที่จะได้ทำบางสิ่ง (To do something)
4. เพื่อที่จะประหยัดบางอย่าง (To save something)

Knowles (1973) ตั้งสมมติฐานในเรื่องลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ไว้ 6 ข้อคือ

1. เมื่อคนเราเติบโตขึ้น ผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะชอบการชี้นำด้วยตัวเอง (Self-Direction)

2. ประสบการณ์ของผู้ใหญ่เป็นทรัพยากรการเรียนรู้ที่ทรงคุณค่า ดังนั้นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Active Participation) จากประสบการณ์ของผู้ใหญ่ควรจะนำมาใช้เป็นวิธีการจัดการฝึกอบรม

3. ผู้ใหญ่มักจะตระหนักรู้ถึงเรื่องราวเฉพาะที่มาจากชีวิตจริง ดังนั้นการจัดฝึกอบรมควรจะใช้เรื่องในชีวิตจริงมาเป็นแนวทางการจัดการฝึกอบรม

4. ผู้ใหญ่ต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะและใฝ่หาความรู้ที่จำเป็นในการเพิ่มขีดความสามารถของตน ในการทำงานและนำทักษะที่ได้เรียนรู้มาใช้งานได้ทันที

Pike (1989) เขียนหลักการในการจัดการฝึกอบรมให้กับผู้ใหญ่ชื่อว่า “Pike Laws of Adult” โดยมีกฎสำคัญ 4 ข้อคือ กฎข้อที่ 1 ผู้ใหญ่เป็นเด็กเล็ก ๆ ในร่างกายที่ใหญ่ กฎข้อที่ 2 คนเรามักจะไม่ขัดแย้งกับข้อมูลที่เรามีอยู่ กฎข้อที่ 3 ถ้าคุณรู้สึกสนุกมากเท่าไร การเรียนรู้ก็มีมากขึ้นเท่านั้น กฎข้อที่ 4 การเรียนรู้จะยังไม่เกิดขึ้น หากพฤติกรรมไม่ได้เปลี่ยนแปลง

Sullivan, Wircenski, Arnold และ Sarkees (1990) ให้ความคิดเห็นว่าการที่จะทำให้บรรยากาศน่าเรียนนั้น เราต้องมีความเข้าใจถึงลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ของผู้ใหญ่นั้นมีหลัก 5 ประการคือ

หลักการที่ 1 มีภาวะผู้นำ: ผู้ใหญ่ทีจะเข้ารับการเรียนรู้ฝึกอบรมนั้นจะต้องมีภาวะผู้นำในการที่จะกำหนดทิศทางการเรียนรู้ที่ตนเองจะได้รับ

หลักการที่ 2 ประสบการณ์: ประสบการณ์จะถูกนำไปใช้ในระหว่างการทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดให้ เช่นการอภิปราย กรณีศึกษาหรือการแก้ปัญหา การจดจำนั้นจะเกิดขึ้นได้ดีหากผู้เรียนได้พัฒนาความจำ โดยนำสิ่งที่เรียนและฝึกเหล่านั้นมาใช้ปฏิบัติทันที และตามด้วยกิจกรรมที่มีการทบทวนหรือการเขียนสรุปความรู้ จากการศึกษาเรื่องการเรียนรู้ในช่วงระยะเวลา 3 วันนั้นพบว่าระดับความสามารถในการจดจำของคนเราต่อวิธีการเรียนที่แตกต่างกันจะให้ผลแตกต่างกันกิจกรรมร้อยละในการจดจำการอ่าน 10% การฟัง 20% การเห็น 30% การเห็นร่วมกับการฟัง 50% การที่ผู้เรียนพูดออกมา 70% การลงมือทำ 90% ที่มา: Pike, 1989

หลักการที 3 การเรียกร้องความสนใจ: การเรียกร้องความสนใจมีพลังในการที่จะกระตุ้นให้เกิดความสนใจ ผู้ใหญ่จะเกิดการจูงใจให้เรียนรู้เมื่อเขามีความต้องการที่จะรู้อะไรบางอย่าง ดังนั้นผู้สอนควรที่จะกระตุ้นอารมณ์ความอยากเรียนรู้ให้เกิดขึ้น

หลักการที 4 ให้ความนับถือ: การสอนผู้ใหญ่นั้นผู้สอนต้องทำให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างและขีดความสามารถที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้มากขึ้น ผู้เรียนนั้นมักจะเปิดใจในการเรียนรู้ถ้ามีความรู้สึกยอมรับนับถือ

หลักการที 5 การเรียนรู้ที่มีลักษณะเป็น Novel: ลักษณะการเรียนรู้แบบ Novel styles คือมีความ แตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ เพราะผู้ใหญ่แต่ละคนมีการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไปถึงแม้คุณลักษณะ ดังกล่าวจะแฝงอยู่ในความอยากเรียนรู้เหมือน ๆ กัน

2.4.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ที่พัฒนาขึ้นและใช้กันอย่างแพร่หลาย เช่น

2.4.2.1 ทฤษฎีประสาทสัมผัส คือการจัดการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญกับ “ประสาทสัมผัส” โดยแบ่งคนออกเป็น 3 กลุ่มการเรียนรู้ของคนทั้ง 3 กลุ่มนี้ มีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความถนัด ระดับความสามารถ หรือประสบการณ์ของแต่ละคน กลุ่มผู้เรียนแบบ Visual กลุ่มนี้มักจะชอบความสนุกหรือชอบที่จะเรียนในรูปแบบที่เน้นการใช้สื่อด้วยภาพ สี แผนภูมิ กลุ่มผู้เรียนแบบ Audio กลุ่มนี้มักจะชอบความสนุกหรือชอบที่จะเรียนในรูปแบบการพูด หรือฟังมุมมองที่แตกต่าง กลุ่มผู้เรียนแบบ Kinesthetic กลุ่มนี้มักจะชอบความสนุกหรือชอบที่จะเรียนในรูปแบบที่มีการเคลื่อนไหว

2.4.2.2 ทฤษฎีของความฉลาด ความฉลาดนั้นในยุคแรกมีตัววัดคือ IQ (Intelligence Quotient) ซึ่งเป็นการวัดจากทั้งการสื่อสาร โดยวัจนภาษา (Verbal) และ อวัจนะภาษา (Nonverbal) ต่อมาก็ขยายออกไปสู่เรื่องความฉลาดทางอารมณ์ หรือ EQ (Emotional Quotient) โดย EQ ตรวจวัดได้จากความเติบโตทางอารมณ์ และความให้ความสำคัญต่อความสำเร็จ อีกแนวคิดคือความฉลาดที่หลากหลาย Multiple Intelligences ซึ่งนำเสนอ โดย Howard Gardner (1982) โดยกำหนดมิติของความฉลาดไว้ 7 มิติดังนี้

1) การพูดและภาษา (Verbal and Linguistic)

2) ตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical and Mathematical)

3) ดนตรี (Musical)

4) การเคลื่อนไหว (Kinesthetic)

5) การเห็นและสร้างภาพ (Visual and Spatial)

6) ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal)

7) การเข้าใจตัวเอง (Intrapersonal)

2.4.2.3 เงื่อนไขทางสภาพแวดล้อม ผู้ใหญ่มีการเรียนรู้และตอบสนองที่แตกต่างกันในแต่ละสภาพแวดล้อม ดังนั้นการจัดเตรียมสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมก็จะเป็นการเอื้อต่อการเรียนรู้ Sharon Fisher (1989) สรุปของปัจจัยสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ไว้ดังนี้

ปัจจัยทางกายภาพ การจัดสภาพการเรียนรู้

- ระดับของเสียง
- แสง
- อุณหภูมิ
- โครงสร้าง
- ช่วงเวลาในหนึ่งวัน

ปัจจัยทางอารมณ์ ความต้องการทางสังคม

- การเรียนรู้ด้วยตัวเอง
- การเรียนรู้กับผู้อื่น

แรงจูงใจ - แรงจูงใจภายนอก

- แรงจูงใจภายใน

ปัจจัยทางการเรียนรู้ การจัดสภาพการเรียนรู้

- การใช้เสียง
- ภาพ
- การเคลื่อนไหว

2.4.3 ลักษณะกิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

Kidd (1976, p. 16, อ้างถึงใน เพ็ญศรี ทวิสุวรรณ, 2544, น. 97-98) พบว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่นั้นมักจะเกี่ยวพันกับการงาน ความเป็นอยู่ บทบาทและภารกิจของบุคคลนั้น ฉะนั้นลักษณะของกิจกรรมที่เหมาะสม สนองตอบต่อความต้องการของผู้ใหญ่และสามารถเรียนรู้ได้ดี ได้แก่

1. กิจกรรมการเรียนรู้ที่สนองความต้องการของผู้ใหญ่โดยตรง เช่น การเรียนรู้ที่เกี่ยวกับงานอาชีพ ซึ่งหมายรวมถึงทักษะ ความรู้และเจตคติที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในอาชีพ

2. กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ชัดเจน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกได้ว่าตนเองประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว

3. กิจกรรมที่ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา เพราะการเร่งในเรื่องของเวลาทำให้ประสิทธิภาพของการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ลดน้อยลงตามอายุที่มากขึ้น

4. กิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตประจำวันที่ผู้ใหญ่เห็นว่าจำเป็นสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น การซ่อมแซมบ้าน การดูแลรักษาเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ

5. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้เหตุผล ผู้ใหญ่มีประสบการณ์มากสามารถวิเคราะห์ให้เหตุผลได้ดีกว่าการให้จดจำ

6. กิจกรรมการเรียนที่ไม่ต้องใช้พละกำลังมาก

7. เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับปัญหาและการเปลี่ยนแปลงของชีวิตในแต่ละช่วงวัยเพื่อการปรับตัวต่อบทบาทใหม่

2.4.4 ความพร้อมที่จะเรียนรู้ของผู้ใหญ่

2.4.4.1 การกำหนดเวลาและกิจกรรมการเรียนรู้ ควรสอดคล้องกับบทบาทภารกิจของบุคคลในวัยหรือเวลานั้น

2.4.4.2 การกำหนดกลุ่มผู้เรียนและกิจกรรมการเรียนรู้ ควรกำหนดให้แก่กลุ่มเป้าหมายเฉพาะที่มี บทบาทภารกิจทางสังคมเหมือนกันจะเกิดประสิทธิภาพสูง เพราะผู้เรียนมีความสนใจ ความต้องการที่จะเรียนรู้ในสิ่งเดียวกัน

2.4.4.3 การให้การเสริมแรง ในระหว่างที่การเรียนการสอนดำเนินอยู่ การเสริมแรงจะก่อให้เกิดความพึงพอใจ ซึ่งจะมีผลต่อการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น วิธีเสริมแรงที่เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่ ได้แก่ การสนับสนุน การแสดงความยอมรับ การย้ำ การสรุป การช่วยให้คำติชม หรือช่วยสรุปตอนท้าย ว่าชั่วโมงที่ผ่านมานั้นได้เรียนรู้อะไรไปแล้วบ้าง

2.4.4.4 การกำหนดเวลาพัก ในการสอนผู้ใหญ่ความเหนื่อยล้าและผลกระทบของความเหนื่อยล้ามีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ การพัก 10 ถึง 15 นาที ช่วยให้ผู้เรียนได้ออกไปยืดเส้นยืดสาย ดื่มน้ำ ดื่มกาแฟ สูดอากาศ สูบบุหรี่ หรือคุยกับเพื่อน เป็นการผ่อนคลายความล้า การบังคับหรือฝืนผู้เรียนมากมักพบว่าจะมีการขาดเรียนและอาจจะออกกลางคันไปได้ เพราะเมื่อร่างกายไม่พร้อมที่จะรับ ผู้เรียนจะไม่เข้าใจ ความท้อแท้เบื่อหน่ายจะตามมา และในที่สุดก็อาจจะหายหน้าไป

2.4.5 อุปสรรคของการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

2.4.5.1 ประสบการณ์เดิมของผู้ใหญ่

2.4.5.2 การขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

2.4.5.3 การขาดแรงจูงใจในการเรียน

2.4.5.4 ความกลัวต่อการเปลี่ยนแปลง

2.4.5.5 ความกลัวต่อการล้มเหลว

2.4.5.6 ความเชื่อว่าผู้ใหญ่ไม่สามารถเรียนได้

2.4.5.7 การขาดความสนใจ

2.4.6 แนวปฏิบัติสำหรับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

หลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ตามความเชื่อพื้นฐานของแอนดราโกจี สามารถนำมาสู่การปฏิบัติได้โดยการพิจารณาจากมโนทัศน์ ประสบการณ์ ความพร้อมที่จะเรียนรู้และแนวทางในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ข้อพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับมโนทัศน์ของผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่มีดังต่อไปนี้

2.4.6.1 การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ นอกจากการประชาสัมพันธ์ชักชวนให้สนใจมาร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว การจัดสภาพศูนย์การเรียนให้ดึงดูดใจ

2.4.6.2 อำนวยความสะดวกสบาย มีวัสดุอุปกรณ์ อุณหภูมิและแสงสว่างที่เหมาะสมกับสภาพความต้องการด้านร่างกายของผู้ใหญ่ รวมทั้งบริการที่จำเป็นทั่วไป เช่น เครื่องดื่ม ที่นั่งพักผ่อน การสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง ที่สำคัญคือควรสร้างบรรยากาศที่ไม่ทำให้ผู้ใหญ่รู้สึกว่าเขาด้อยความสามารถและสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง

2.4.6.3 การวิเคราะห์ความต้องการการเรียนรู้ ปกติการเรียนรู้ของเด็ก ครูมักจะเป็นผู้บอกว่าเขาควรจะต้องเรียนรู้เรื่องอะไร แต่ในผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่จะสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ในสิ่งที่เขาเห็นว่ามีประโยชน์และมีความจำเป็นสำหรับเขาเท่านั้น การเรียนการสอนผู้ใหญ่จึงต้องเน้นการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายเป็นสำคัญ

2.4.6.4 การวางแผนการเรียน ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่สามารถวางแผนการเรียนร่วมกับผู้สอนและผู้ร่วมเรียนคนอื่น ๆ เพื่อบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

2.4.6.5 การดำเนินการเรียนการสอน ผู้สอนและผู้เรียนจะรับผิดชอบร่วมกัน โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้ที่คอยช่วยให้ผู้ใหญ่เรียน คอยแนะนำเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนและวัสดุอุปกรณ์

2.4.6.5 การประเมินผลการเรียน ผู้ใหญ่ไม่ชอบให้ผู้อื่นมาตัดสินว่าเขาเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ หรือเขารู้-ยังไม่รู้สิ่งนั้นสิ่งนี้ ฉะนั้นงานในขั้นนี้ของผู้สอนผู้ใหญ่คือการช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความต้องการการเรียนรู้ของตนอีกครั้ง (Rediagnosis of Learning Needs) เพื่อเปรียบเทียบกับความสามารถของตนเองก่อนเข้าโปรแกรมเรียน เป็นการวัดความเจริญก้าวหน้าและประสิทธิภาพของการเรียนและหากพบว่าตนยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้ใหญ่จะยอมรับและเต็มใจที่จะปรับปรุงแก้ไขมากกว่าการที่ตนถูกประเมินและบอกให้แก้ไข

2.5 ข้อมูลพื้นฐาน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด

2.5.1 ที่ตั้ง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด เลขที่ 252 หมู่ที่ 4 บ้านท่าเยี่ยม ตำบลนิเวศน์ อำเภอธวัชบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด 45170 โทร: 043-569517 แฟกซ์: 043-569517

2.5.2 ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์และพันธกิจ

2.5.2.1 ปรัชญา: จัดการศึกษาพระพุทธศาสนา บูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่ พัฒนาจิตใจและสังคม

2.5.2.2 ปณิธาน: ศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูง สำหรับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์

2.5.2.3 วิสัยทัศน์: จัดการศึกษาและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ โดยบูรณาการวิชาการด้านพระพุทธศาสนาเข้ากับศาสตร์สมัยใหม่ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ผ่านกระบวนการศึกษา ค้นคว้าวิจัย และการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อก้าวไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ และเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ในการพัฒนา มนุษย์ สังคม และสิ่งแวดล้อม ให้อยู่ร่วมกันได้อย่างสมดุล และสันติสุข

2.5.2.4 พันธกิจ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด มุ่งปฏิบัติภารกิจหลักสำคัญ ในฐานะสถาบันอุดมศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานการศึกษา โดยจัดการเรียนการสอนในลักษณะของการนาความรู้ทางด้านพระพุทธศาสนา บูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่ ให้เกิดเป็นองค์ความรู้ที่นำไปสู่การพัฒนาจิตใจและสังคมของคนในชาติอย่างทั่วถึง ซึ่งมีพันธกิจที่สำคัญ ๕ ด้าน ดังนี้

1) ผลิตบัณฑิต มุ่งเน้นการสร้างบัณฑิตและบุคลากร ที่ผ่านการศึกษาอบรมเป็นผู้มีคุณธรรมนำความรู้ มีปฏิปทาน่าเลื่อมใส ใฝ่รู้ ใฝ่คิด เป็นผู้นาทางจิตใจและปัญญา มีโลกทัศน์กว้างไกล มีความสามารถและทักษะในการแก้ปัญหา มีศรัทธาอุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนาและพัฒนาสังคม

2) วิจัยและพัฒนา มุ่งส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้าวิจัยให้ก้าวไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านพระพุทธ ศาสนา เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ในการพัฒนามนุษย์ สังคมและสิ่งแวดล้อมให้อยู่ร่วมกันได้อย่างสมดุลและสันติสุข ร่วมทั้งการสร้างเครือข่ายกับสถาบันที่มีชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อพัฒนาคุณภาพของนักวิจัยให้นาไปสู่ความเป็นสากล

3) ส่งเสริมพระพุทธศาสนาและบริการวิชาการแก่สังคม มุ่งเน้นการให้บริการทางวิชาการในรูปแบบที่หลากหลาย มีการบริการหรือบริหารเพื่อ ให้พัฒนาพระพุทธศาสนา พัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชน มีความมุ่งมั่นในการให้การบริการวิชาการด้านพระพุทธศาสนาแก่คณะสงฆ์และสังคม รวมทั้งส่งเสริมการเรียนรู้และความร่วมมืออันดีระหว่างพระพุทธศาสนิกชนในระดับชาติและนานาชาติ

4) ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มุ่งส่งเสริมการศึกษาผสมผสานทางวัฒนธรรมและการมีส่วนร่วมในประชาคมโลกด้านพระพุทธศาสนา โดยการทะนุบำรุงและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของสังคมไทยเป็นรากฐานของการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ เพื่อนำไปสู่การรักษาความแตกต่างทางวัฒนธรรมและการอยู่ร่วมกันใน ประชาคมโลกอย่างมีเอกลักษณ์และศักดิ์ศรี เพื่อเป็นการสร้างวัฒนธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ให้เกิดขึ้นกับบุคคล องค์กรและสังคม

5) พัฒนาระบบการบริหารจัดการตามหลักธรรมมาภิบาล ปรับปรุงโครงสร้างองค์กรกฎระเบียบ การบริหารและพัฒนาบุคลากรให้เกิดการบริหารการเปลี่ยนแปลง โดยยึดหลักการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพตามหลักธรรมาภิบาล

2.5.3 เอกลักษณ์มหาวิทยาลัย อัตลักษณ์มหาวิทยาลัยและอัตลักษณ์บัณฑิต

2.5.3.1 เอกลักษณ์มหาวิทยาลัย คือ “บริการวิชาการด้านพระพุทธศาสนา”

2.5.3.2 อัตลักษณ์มหาวิทยาลัย คือ “ประยุกต์พระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาจิตใจและสังคม”

2.5.3.3 อัตลักษณ์บัณฑิต คือ “มีศรัทธาอุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนา”

2.5.4 หลักสูตร

หลักสูตรในปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ได้จัดการศึกษาตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต ระดับปริญญาตรี และพุทธศาสตรมหาบัณฑิต ระดับปริญญาโท ดังนี้

2.5.4.1 ระดับปริญญาตรี

1) สาขาวิชาพระพุทธศาสนา วิชาเอกพระพุทธศาสนา

2) สาขาวิชารัฐศาสตร์

3) สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

2.5.4.2 ระดับปริญญาโท

1) หลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา

2.5.5 รายละเอียดของรายวิชา (มคอ.3)

รายวิชา 000 116 ภาษาอังกฤษเบื้องต้น

ชื่อสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คณะ/ภาควิชา คณะพุทธศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์

หมวดที่ 1 ข้อมูลโดยทั่วไป

1. **รหัสและชื่อรายวิชา**

000 116 ภาษาอังกฤษเบื้องต้น (Basic English)

2. **จำนวนหน่วยกิต**

2 หน่วยกิต (2-0-4)

3. **หลักสูตรและประเภทของรายวิชา**

พุทธศาสตรบัณฑิต หมวดวิชาศึกษาทั่วไป

4. **อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาและอาจารย์ผู้สอน**

5. **ภาคการศึกษา / ชั้นปีที่เรียน**

ภาคการศึกษาที่ 1 / ชั้นปีที่ 1

6. **รายวิชาที่ต้องเรียนมาก่อน (Pre-requisite) (ถ้ามี)**

-ไม่มี-

7. **รายวิชาที่ต้องเรียนพร้อมกัน (Co-requisites) (ถ้ามี)**

-ไม่มี-

8. **สถานที่เรียน**

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

9. **วันที่จัดทำหรือปรับปรุงรายละเอียดของรายวิชาครั้งล่าสุด**

พ.ศ.2554

หมวดที่ 2 จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์

1. จุดมุ่งหมายของรายวิชา

นิสิตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์และการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม (Article) การใช้กาล (Tense) การสร้างประโยค (Sentence) การใช้บุรพบท (Preposition) สันธาน (Conjunction) ฝึกทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่านและเขียนในลักษณะที่สัมพันธ์กัน เน้นด้านการอ่านและความเข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรูปประโยคและคำศัพท์ต่าง ๆ

2. วัตถุประสงค์ในการพัฒนา/ปรับปรุงรายวิชา

เพื่อพัฒนาและปรับปรุงเนื้อหาของรายวิชาให้ชัดเจน และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของรายวิชา สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจกฎเกณฑ์และการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม (Article) การใช้กาล (Tense) การสร้างประโยค (Sentence) การใช้บุรพบท (Preposition) สันธาน (Conjunction) ฝึกทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่านและเขียนในลักษณะที่สัมพันธ์กัน เน้นด้านการอ่านและความเข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรูปประโยคและคำศัพท์ต่าง ๆ และเพื่อพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้เป็นไปตามมาตรฐาน สกอ.

หมวดที่ 3 ลักษณะและการดำเนินการ

1. คำอธิบายรายวิชา

ศึกษากฎเกณฑ์และการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม (Article) การใช้กาล (Tense) การสร้างประโยค (Sentence) การใช้บุรพบท (Preposition) สันธาน (Conjunction) ฝึกทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่านและเขียนในลักษณะที่สัมพันธ์กัน เน้นด้านการอ่านและความเข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรูปประโยคและคำศัพท์ต่าง ๆ

2. จำนวนชั่วโมงที่ใช้ต่อภาคการศึกษา

บรรยาย	สอนเสริม	การฝึกปฏิบัติ/งานภาคสนาม/การฝึกงาน	การศึกษาด้วยตนเอง
บรรยาย 30 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษา	สอนเสริมตามความต้องการของนิสิตเฉพาะราย	ไม่มีการฝึกปฏิบัติงานภาคสนาม	การศึกษาด้วยตนเอง 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

3. จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่อาจารย์ให้คำปรึกษาและแนะนำทางวิชาการแก่นิสิตเป็นรายบุคคล

- อาจารย์ประจำรายวิชา ประกาศเวลาให้คำปรึกษาผ่านเว็บไซต์คณะ หรือ ส่วนงาน
- อาจารย์จัดเวลาให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หรือ รายกลุ่มตามความต้องการ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (เฉพาะรายที่ต้องการ)

หมวดที่ 4 **การพัฒนาการเรียนรู้ของนิสิต**

1. คุณธรรม จริยธรรม

1.1 คุณธรรม จริยธรรมที่ต้องพัฒนา

พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรมเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างราบรื่นและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยผู้สอนต้องพยายามชี้ให้เห็นคุณธรรมและจริยธรรมที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาวิชา เพื่อให้นิสิตสามารถพัฒนาและบูรณาการคุณธรรมจริยธรรมกับความรู้ในรายวิชา โดยมีคุณธรรมจริยธรรมตามคุณสมบัติหลักสูตร ดังนี้

(1) ตระหนักในคุณค่าและคุณธรรมจริยธรรมเกี่ยวกับความเสียสละและซื่อสัตย์สุจริต

(2) ความมีวินัย ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบต่อตนเอง วิชาชีพและสังคม

(3) มีภาวะความเป็นผู้นำและผู้ตาม สามารถทำงานเป็นทีมและสามารถแก้ไขข้อขัดแย้งและลำดับความสำคัญ

(4) เคารพสิทธิและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมทั้งเคารพในคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

(5) เคารพกฎระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ขององค์กรและสังคม

1.2 วิธีการสอน

- บรรยายบทเรียนพร้อมยกตัวอย่างประกอบ
- มอบหมายงานให้นิสิตไปศึกษากฎเกณฑ์และการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม (Article) การใช้กาล (Tense) การสร้างประโยค (Sentence) การใช้บุรพบท (Preposition) สันธาน (Conjunction) แล้วนำมาเสนอในชั้นเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนิสิตด้วยกันและอาจารย์ผู้สอน
- ให้นิสิตฝึกทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่านและเขียนในลักษณะที่สัมพันธ์กัน เน้นด้านการอ่านและความเข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรูปประโยคและคำศัพท์ต่าง ๆ พร้อมทั้งชี้ให้เห็นประเด็นทางจริยธรรมที่ปรากฏในวรรณกรรม
- เน้นนิสิตเป็นศูนย์กลางการเรียน โดยให้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในบทเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน
-กระตุ้น ชักจูงให้นิสิตเข้าเรียนสม่ำเสมอ มีระเบียบวินัย และมีความกล้าหาญในการแสดงออกและมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

1.3 วิธีการประเมินผล

- ประเมินผลพฤติกรรมการเข้าเรียน การให้ความร่วมมือในชั้นเรียน และส่งงานมอบหมายให้ตรงเวลา

- ประเมินผลก่อนเข้าสู่บทเรียนเพื่อทราบพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา
- ประเมินผลระหว่างภาคเรียน เพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ของวัตถุประสงค์การเรียน
- ประเมินผลด้วยการใช้แบบฝึกหัดในบทเรียน

1. คุณธรรม จริยธรรม

1.3 วิธีการประเมินผล

- ประเมินวัตถุประสงค์การเรียนโดยใช้ใบงาน (Work Sheet)
- ประเมินผลปลายภาคเรียน เพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนในภาพรวม

2. ความรู้

2.1 ความรู้ที่ต้องได้รับ

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์และการใช้ภาษาอังกฤษเบื้องต้น ประกอบด้วย

- มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม (Article) การใช้กาล (Tense) การสร้างประโยค (Sentence) การใช้บุรพบท (Preposition) สันธาน (Conjunction)
- มีความสามารถใช้ทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่านและเขียนในลักษณะที่สัมพันธ์กัน
- มีทักษะการอ่านและความเข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรูปประโยคและคำศัพท์ต่าง ๆ
- มีเจตคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเบื้องต้น
- มีความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต้น

2.2 วิธีการสอน

บรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบใช้สื่อประกอบ และเทคโนโลยีประกอบ มอบหมายงาน ใบงานทดสอบวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ใช้แบบฝึกหัดเกี่ยวกับบทเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน การเปิดโอกาสให้ซักถามภายในชั้นเรียน และเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student Center)

2.3 วิธีการประเมินผล

1. ทดสอบก่อนเข้าสู่บทเรียน
2. ทดสอบวัตถุประสงค์การเรียนโดยใช้ใบงาน
3. ทดสอบบทเรียนโดยใช้แบบฝึกหัด
4. ทดสอบระหว่างภาค และสอบปลายภาค
5. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน
6. การแก้ไขข้อบกพร่องส่วนตัว (Personal Problems Solving)

3. ทักษะทางปัญญา

3.1 ทักษะทางปัญญาที่ต้องพัฒนา

พัฒนาความสามารถในการคิดและการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาอย่างเป็นระบบ ความสามารถในการนำเอาความรู้ไประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์ มีความรู้ความเข้าใจในแนวคิด หลักการ ทฤษฎี และกระบวนการมาใช้ในการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาได้อย่างสร้างสรรค์เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆ ที่ไม่คาดคิดมาก่อน สามารถสืบค้น ค้นหา ข้อเท็จจริง สรุป ทำความเข้าใจได้ รวมถึงการวิเคราะห์ สังเคราะห์ปัญหา และสรุปประเด็นปัญหา พร้อมทั้งสามารถบูรณาการความรู้ในรายวิชาเข้ากับหลักพุทธธรรมได้

3.2 วิธีการสอน

- บรรยายพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบเนื้อหาวิชา
- บรรยายเชิงวิเคราะห์ให้เห็นความสัมพันธ์และบูรณาการของเนื้อหาวิชา
- เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น และแก้ไขข้อผิดพลาดเป็นรายบุคคล
- เปิดโอกาสให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง แล้วนำมาแลกเปลี่ยนภายในชั้นเรียน

3.3 วิธีการประเมินผล

ทดสอบระหว่างภาคและปลายภาค โดยเน้นการวิเคราะห์ การประยุกต์ใช้และการบูรณาการเนื้อหาวิชา การใช้ซักถาม ทดสอบด้วยใบงานและแบบฝึกหัด

4. ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

4.1 ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบที่ต้องพัฒนา

- พัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนด้วยกัน
- พัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนและผู้สอน
- พัฒนาความเป็นผู้นำและผู้ตามในการทำงานเป็นทีม
- พัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง ความมีวินัย ความรับผิดชอบในการทำงานเป็นทีม และความตรงต่อเวลา

4.2 วิธีการสอน

- จัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการเรียนรู้
- จัดกลุ่มการเรียนรู้
- ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม

4.3 วิธีการประเมินผล

- ประเมินตนเองด้วยแบบที่กำหนด
- ประเมินผลพฤติกรรมการทำงานเป็นทีม

- ประเมินผลจากรายงานการศึกษาด้วยตนเอง

5. ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

5.1 ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ต้องพัฒนา

- พัฒนาทักษะในการสื่อสารทั้งการพูด การฟัง การแปล การเขียน และนำเสนอในชั้นเรียน
- พัฒนาทักษะในการวิเคราะห์ข้อมูลจากกรณีศึกษา
- พัฒนาทักษะในการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต
- ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสื่อสาร เช่น การส่งงานทางอีเมล์ การสร้างห้องแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ
- ทักษะในการนำเสนอรายงานโดยใช้รูปแบบ เครื่องมือ และเทคโนโลยีที่เหมาะสม

5.2 วิธีการสอน

- มอบหมายงานให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจาก website สื่อการสอน e-learning และทำรายงาน โดยเน้นการนำตัวเลข หรือมีสถิติอ้างอิง จากแหล่งที่มาข้อมูลที่น่าเชื่อถือ
- นำเสนอโดยใช้รูปแบบและเทคโนโลยีที่เหมาะสม

5.3 วิธีการประเมินผล

- ประเมินจากรายงาน ใบงาน แบบฝึกหัด และนำเสนอด้วยสื่อเทคโนโลยี
- ประเมินจากการมีส่วนร่วมในการเรียนในชั้นเรียนด้วยการโต้ตอบซักถาม

หมวดที่ 5 แผนการสอนและการประเมินผล

1. แผนการสอน

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียน การสอน สื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	ผู้สอน
1	1.ทดสอบก่อนเข้าบทเรียน 2.แนะนำแผนการสอน 2.1 คำอธิบายรายวิชา 2.2 วัตถุประสงค์รายวิชา 2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน 2.4 วิธีการประเมินผล 2.5 งานมอบหมาย 2.6 จิตพิสัย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่างประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียน การสอน สื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	ผู้สอน
2	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
3	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
4	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
5	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
6	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียน การสอน สื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	ผู้สอน
7	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
8	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
9	สอบระหว่างภาค	2		
10	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
11	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
12	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวนชั่วโมง	กิจกรรมการเรียน การสอน สื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	ผู้สอน
13	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
14	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
15	1. กิจกรรมการเรียนการสอน 2. วิธีการประเมินผล 3. งานมอบหมาย	2	การอธิบาย การยกตัวอย่าง ประกอบ Power Point Projector	คณาจารย์ มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย
16	สอบปลายภาค	2	สอบปลายภาค	

2. แผนการประเมินผลการเรียนรู้

ที่	วิธีการประเมิน	สัปดาห์ที่ประเมิน	สัดส่วนของการประเมินผล
1	สอบระหว่างภาค สอบปลายภาค	9 16	20% 50%
2	วิเคราะห์ ค้นคว้า การนำเสนอรายงาน การทำใบงาน การฝึกทักษะทั้ง 4 ในเบื้องต้น การส่งงานตามที่มอบหมาย	ตลอดภาคการศึกษา	20%
3	การเข้าชั้นเรียน การมีส่วนร่วม	ตลอดภาคการศึกษา	10%

หมวดที่ 6 ทรัพยากรประกอบการเรียนการสอน

1. **เอกสารและตำราหลัก**

วิทยา ศรีเครือวัลย์. **The Standard English Grammar**. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แพร่วิทยา, 2532.

Betty Schramfer Azar. **Understanding and Using English Grammar**. New Jersey: Prentice Hall Regents Englewood Liffs, 1989.

2. เอกสารและข้อมูลสำคัญ

ฝ่ายวิชาการภาคภาษาอังกฤษ สถาบัน Opinion. (2567). *Basic English Grammar.* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ สยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด.

มงคล กุลประเสริฐ. (2535). *An Applied English Grammar*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช.

มงคล กุลประเสริฐ. (2533). *Foundation English (Revised Edition).* นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

3. เอกสารและข้อมูลแนะนำ

กมล ชูทรัพย์. (2533). *Progressive English Grammar*. กรุงเทพมหานคร: สมเจตน์การพิมพ์.

โครงการส่งเสริมการสร้างตำรา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2536). Practical English Structure. กรุงเทพมหานคร: สำนักมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จรรยา อินทร์อ๋อง. (2544). *Modern English Grammar Part I.* กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ภาษา I.O.U.

จรรยา อินทร์อ๋อง. (2544). *Modern English Grammar Part II.* กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ภาษา I.O.U.,

จรรยา อินทร์อ๋อง. (2542). *Modern English Grammar Part III*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2542.

จรรยา อินทร์อ๋อง. (2542). *Modern English Grammar Part IV.* กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

เชาวน์ เชวงเดช. (2538). *English Grammar Section II.* พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เอดิสันเพรสโปรดักส์ จำกัด.

ลินดา เจน. (2533). *Propositions.* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮาส์.

อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์,ศ.ดร. และคณะ. (2533). *Fundamental English II.* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Domalin, A. Leuschel and et al.. (2533). *Reading English II.* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Preechar Svivalai. (2537). *English Essentials.* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์.

หมวดที่ 7 การประเมินและปรับปรุงการดำเนินการของรายวิชา

1. กลยุทธ์การประเมินประสิทธิผลของรายวิชาโดยนิสิต

การประเมินประสิทธิผลในรายวิชานี้ ที่จัดทำโดยนิสิต ได้จัดกิจกรรมในการนำแนวคิดและความเห็นจากนิสิตได้ดังนี้

- แบบประเมินผู้สอน และแบบประเมินรายวิชา
- ใบงานประเมินประสิทธิผลวัตถุประสงค์รายวิชา
- การสนทนากลุ่มระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
- การสังเกตการณ์จากพฤติกรรมของผู้เรียน
- ขอเสนอแนะผ่านเว็บบอร์ด ที่อาจารย์ผู้สอนได้จัดทำเป็นช่องทางการสื่อสารกับนิสิต

2. กลยุทธ์การประเมินการสอน

ในการเก็บข้อมูลเพื่อประเมินการสอน ได้มีกลยุทธ์ ดังนี้

- แบบสอบถามประเมินผลสัมฤทธิ์การสอนโดยนิสิต
- การสังเกตการสอนจากผู้ร่วมทีมการสอน
- ผลการสอบ
- การทวนสอบผลประเมินการเรียนรู้

3. การปรับปรุงการสอน

หลังจากผลการประเมินการสอนในข้อ 2 ได้นำผลการประเมินไปปรับปรุงการสอน ดังนี้

- แจ้งผลการประเมินการสอนโดยนิสิตให้ผู้สอนทราบเพื่อนำไปปรับปรุงการสอน
- สัมมนาการจัดการเรียนการสอน
- การวิจัยในและนอกชั้นเรียน

4. การทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ของนิสิตในรายวิชา

ในระหว่างกระบวนการสอนรายวิชา มีการทวนสอบผลสัมฤทธิ์ในรายหัวข้อ ตามที่คาดหวังจากการเรียนรู้ในวิชา ได้จากใบงาน แบบฝึกหัด การสอบถามนิสิต การตรวจงานมอบหมายของนิสิต และพิจารณาจากผลการทดสอบย่อย และหลังการออกผลการเรียนรายวิชา มีการทวนสอบผลสัมฤทธิ์โดยรวมในวิชาได้ดังนี้

- การทวนสอบการให้คะแนนจากการสุ่มตรวจผลงานของนิสิตโดยอาจารย์อื่น หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่ใช่อาจารย์ประจำหลักสูตร
- มีการตั้งคณะกรรมการในสาขาวิชา ตรวจสอบผลการประเมินการเรียนรู้ของนิสิต โดยตรวจสอบข้อสอบ ใบงาน รายงาน วิธีการให้คะแนนสอบ และการให้คะแนนพฤติกรรม

5. การดำเนินการทบทวนและการวางแผนปรับปรุงประสิทธิผลของรายวิชา

จากผลการประเมิน และทวนสอบผลสัมฤทธิ์ประสิทธิผลรายวิชา ได้มีการวางแผนการปรับปรุงการสอน และรายละเอียดวิชา เพื่อให้เกิดคุณภาพมากขึ้น ดังนี้

- ปรับปรุงรายวิชาทุก 3 ปี หรือตามข้อเสนอแนะและผลการทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ตามข้อ 4
- เปลี่ยนหรือสลับอาจารย์ผู้สอน เพื่อให้นิสิตมีมุมมองในเรื่องการประยุกต์ความรู้นี้กับปัญหาที่มาจากงานวิจัยของอาจารย์
- จัดประชุมเชิงปฏิบัติการแลกเปลี่ยนและระดมสมองพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สรุปการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เพื่อเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น ซึ่งได้จัดการศึกษาตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น สรุปได้ดังนี้

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

สิริธร พรเสนา (2550, น. 71-72) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมโครงสร้างระดับยอดเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 31 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมโครงสร้างระดับยอด จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบปรนัยชนิดแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 3) แบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมโครงสร้างระดับยอด มีผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกับผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

พรพนา แสนการุณ (2550, น. 93-98) ได้พัฒนาหลักสูตรบูรณาการระดับรายวิชาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในกลุ่มที่ 9 มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการระดับรายวิชาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในกลุ่มที่ 9 2) เพื่อศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรบูรณาการระดับรายวิชาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในกลุ่มที่ 9 โดยจัดดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน กล่าวคือ 1) ยกร่างการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการระดับรายวิชา 2) การประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ 3) ทดลองใช้หลักสูตรบูรณาการระดับรายวิชา 4) สรุปผลการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการระดับรายวิชา กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริหาร ครูผู้สอนในสังกัดโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ 9 ซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ครูผู้สอนวิชาภาษาบาลี ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา รวมจำนวน 140 รูป/คน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่มและใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการระดับรายวิชาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในกลุ่มที่ 9 ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า หลักสูตรบูรณาการที่ค้นพบในการวิจัยมีความถูกต้องเป็นไปได้และใช้ประโยชน์ได้ดี 2) ผลการทดลองใช้หลักสูตรบูรณาการพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาไทย วิชาภาษาบาลี และวิชาพระพุทธศาสนาสูงขึ้น

ยุวดี แปงสนิท (2550, น. 54) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจและความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธี อีทีอาร์ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 58 คน เป็นนักเรียนชาย 35 คน และนักเรียนหญิง 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 7 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลมี 2 ชนิด ได้แก่ 1) แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 2) แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนจำนวน 1 ฉบับ ผลการวิจัย พบว่า วิธีการสอนแบอีทีอาร์ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านอย่างเป็นระบบ ตามหลักการของทฤษฎีอภิปัญญาและทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม เมื่อนำมาปรับสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน จึงทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน

พอเจตน์ ธรรมศิริขวัญ (2553, น. 157-158) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนดาราสมุทร ศรีราชา ชลบุรี จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 2 มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก หลักสูตรมีองค์ประกอบครบถ้วนและมีความสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาจริยธรรมของนักเรียน และผลการเปรียบเทียบด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านพฤติกรรมเชิงจริยธรรมหลังการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านเจตคติเชิงจริยธรรมหลังการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิรพรรณ นาคแย้ม (2555, น. 149-150) ได้วิจัยการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของมาร์ซาโน โดยใช้รูปแบบการวิจัยและพัฒนา 4 ระยะ ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของมาร์ซาโนได้องค์ประกอบของหลักสูตร 6 องค์ ประกอบ คือ แนวคิดหลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้และการวัดและประเมินผล ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด และมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรตั้งแต่ 0.86 ถึง 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 2) ผลการศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตร พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีคะแนนหลังเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้เรียนมีคุณลักษณะการรู้คิด

และมีคุณลักษณะด้านระบบตนเองตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของมาร์ซาโน ผ่านเกณฑ์การประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรมีค่าเท่ากับ 82.00/81.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมาก หลังการทดลองผู้วิจัยได้ปรับปรุงหนังสือเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ในด้านภาษาและเนื้อหาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ส่วนการวัดและประเมินผลในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ได้ปรับปรุงประเด็นการวัดและประเมินผลด้านความรู้ ทักษะทางภาษา รวมทั้งคุณลักษณะด้านการรู้คิดและระบบตนเองโดยจำแนกประเด็นให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

มณีวรรณ ฤทธิ์น้ำดำ (2556, น. 233-234) ได้วิจัยการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้หลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ มีความเหมาะสมในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 มีมิติด้านการคิด 4 มิติคือ ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม และความคิดละเอียดลออ องค์ประกอบของหลักสูตร มี 6 องค์ประกอบ เนื้อหา 3 หน่วยการเรียนรู้ เวลาเรียน 40 ชั่วโมง 2) ผลการศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตร ได้แก่ จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การคิดเชิงสร้างสรรค์ ร้อยละ 70 พบว่า นักเรียนผ่านเกณฑ์การคิดสร้างสรรค์ร้อยละ 70 ทุกคน ค่าดัชนีประสิทธิผลของหลักสูตร พบว่า คะแนนความคิดสร้างสรรค์หลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อหลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และ 3) ผลการยืนยันประสิทธิผลของการขยายผลการใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนจำนวน 125 คน จากโรงเรียน 5 แห่ง ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ทุกคน ค่าดัชนีประสิทธิผลของหลักสูตร คะแนนความคิดสร้างสรรค์หลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนจำนวน 125 คน จากโรงเรียน 5 โรง ที่มีต่อหลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

อาภาภรณ์ อินเสมียน (2556, น. 165-169) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เพื่อเสริมสร้างการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนระดับประถมศึกษา การดำเนินการวิจัยมี 3 ระยะ ผลการวิจัย พบว่า 1) ครูผู้สอนวิทยาศาสตร์มีความต้องการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างการคิดวิเคราะห์ เนื่องจากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ที่ใช้ในปัจจุบันไม่ตอบสนองความต้องการของนักเรียนและชุมชน ครูไม่เน้นการปฏิบัติจริงในการจัดการเรียนการสอน ขาดสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่น่าสนใจ มีเนื้อหาที่ยากและมากเกินไป ครูยึดเนื้อหาในหนังสือแบบเรียน ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีการค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดกระบวนการวัดผลประเมินผลที่หลากหลายตามสภาพจริง ยึดการทดสอบ โดยเฉพาะการสอบวัดผลระดับชาติมากกว่าการวัดผลประเมินผลตามตัวชี้วัดในหลักสูตร และไม่ส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ 2) การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ พบว่า การกำหนดความนำ วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การวัดผล

และประเมินผลการเรียนรู้ ต้องให้เป็นไปตามนโยบายการศึกษาของชาติ สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และทักษะการคิดวิเคราะห์

อานนท์ หินแก้ว (2557, น. 227-229) ได้วิจัยและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสร้างหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับครูมัธยมศึกษา กรณีศึกษาโรงเรียนเทศบาล 3 (ชาญวิทยา) จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีขั้นตอนการศึกษาและพัฒนา 3 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตรและขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้และการประเมินประสิทธิผลของหลักสูตร กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครูมัธยมศึกษาโรงเรียนเทศบาล 3 (ชาญวิทยา) จังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2556 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และมีความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตร ผลการประเมินความเหมาะสมการใช้หลักสูตรของผู้เข้ารับการฝึกอบรม อยู่ในระดับมาก สูงกว่าเกณฑ์

ปัญญา แร่เพชร และอัญญารัตน์ นาถธีระพงษ์ (2559, น. 53-68) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจากข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดบุรีรัมย์เพื่อส่งเสริม ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการอ่าน ให้ได้ตามเกณฑ์ 75/75 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน และเพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 หมู่ที่2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 33 คน ได้มาจากการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แบบฝึกทักษะการอ่าน จำนวน 8 บท แผนการสอนจำนวน 8 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังเรียนและแบบวัดเจตคติของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วยแบบวัดเจตคติโดยสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า และแบบสัมภาษณ์ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยใช้การวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.81/81.52 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมาก 2) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักศึกษามีเจตคติต่อแบบฝึกทักษะการอ่านอยู่ในระดับสูงทุกบทเรียน

สุวีรยา ทองประดิษฐ์ และ นิสากร จารุมณี (2561, น. 77-96) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เนื้อหาบริบทท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน และพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทดลองใช้บทเรียนเนื้อหาท้องถิ่นภาคใต้เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ การพัฒนาคำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียน โดยเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านระหว่างนักเรียนที่ใช้บทเรียนเนื้อหาท้องถิ่นภาคใต้ (Southern Local Context Texts) และนักเรียนที่เรียนบทเรียนอ่านทั่วไป (General Reading Texts) และศึกษาการพัฒนาด้าน

คำศัพท์ ตลอดจนความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้บริบทท้องถิ่นภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (p=0.01) แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม (t=-1.965) กลุ่มทดลองสามารถพัฒนาคำศัพท์ได้ร้อยละ 50.5 แต่ไม่สามารถรักษาระดับคำศัพท์ได้ นักเรียนกลุ่มทดลองเห็นด้วยกับการใช้ เนื้อหาท้องถิ่นภาคใต้ พอใจวิธีการสอน และกิจกรรมการฝึกทักษะการอ่าน

สุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล (2561, น. 195-206) ได้วิจัย รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้ จากสถานการณ์เสมือนจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถ ทางภาษาอังกฤษและการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษและการรับรู้ความ สามารถของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และ 2) ประเมินผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษา อังกฤษที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์จำนวน 45 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบทีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบทางเดียว และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้จากสถานการณ์ เสมือนจริงเกิดจากการผสานแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง การช่วยเสริมต่อการเรียนรู้และ การปล่อยความรับผิดชอบทีละน้อยประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) หลักการ (2) วัตถุประสงค์ (3) ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน 6 ขั้น คือ ขั้นเข้าใจจุดประสงค์การเรียนรู้ ขั้นทบทวนตรวจสอบ ความรู้เดิม ขั้นเผชิญสถานการณ์เสมือนจริง ขั้นทำงานร่วมกัน ขั้นนำเสนอผลงานกลุ่ม และขั้นเรียนรู้ด้วย ตนเอง และ (4) การวัดและประเมินผล 2) ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนน ความสามารถภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียน การสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อ รูปแบบการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากทุกด้าน

ทะนง พูนสวัสดิ์ และกชกร ธิปัตดี (2562, น. 114-121)ได้วิจัยการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาครูภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาครูภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดกิจกรรม

การเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชัน เพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรม การเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาครูภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 วิทยาลัยครูปากเซ สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ ประกอบด้วย 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 6 ชุด 2) แบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากตั้งแต่ 0.27-0.68 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.32-0.82 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา เป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.13/85.33 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3. นักศึกษาที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

สมศักดิ์ ปรากฏมาก (2562, น. 72-84) ได้วิจัย การพัฒนาการรูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรก ตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 3) ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 4) ประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลคือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนครบุรี จำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนครบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 28 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบวิเคราะห์เอกสาร แบบการสนทนากลุ่ม รูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎี โซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการ

แบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าทีแบบไม่อิสระ (t-test แบบ dependent-samples) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตาม ทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ มีประเด็นที่ค้นพบ ดังนี้ 1.1 ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือ เป็นภาษาที่สอง ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องหาวิธีการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และมีทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้ตรงตามความมุ่งหมายของหลักสูตรและนโยบาย Thailand 4.0 ของรัฐบาล 1.2 ผลจากจากการสนทนากลุ่มกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนครบุรี จำนวน 10 คน สามารถสรุป สาระสำคัญได้ 2 ประการ ดังนี้ 1.2.1 สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจเนื่องมาจากการที่ผู้สอนยัง ใช้วิธีสอนที่ไม่เหมาะสม ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับต่ำ ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและขาดโอกาส ในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 1.2.2 การจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ สามารถ ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้ เพราะเนื้อหาในการเรียนมีความสอดคล้องเชื่อมโยงกับสาระการเรียนรู้จากกลุ่มวิชาอื่น ๆ และเชื่อมโยงกับชีวิตจริงของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ในลักษณะองค์รวม อีก ทั้งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบจะมุ่งเน้นการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และสร้าง องค์ความรู้ของตนเองได้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยมีครูเป็นผู้อำนวย ความสะดวกในการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้นั้นมีความหมายและมีคุณค่า ผู้เรียนสามารถนำเนื้อหาและทักษะที่เรียนไป ใช้ในชีวิตประจำวันได้ 2) รูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความ สามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ELCRE Model) มีความสอดคล้องกันในทุกองค์ประกอบ และมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยมีองค์ประกอบ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการ จัดการเรียนการสอน ระบบสังคม หลักการตอบสนอง สิ่งสนับสนุน เงื่อนไขของการนำรูปแบบไปใช้ และผลที่เกิดจาก การใช้รูปแบบ โดยมีกระบวนการจัดการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตรวจสอบความรู้เดิมและเร้าความสนใจ (Eliciting and Engagement: E) 2) ขั้นเรียนรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Learning and Sharing: L) 3) ขั้นสรุปและสร้าง องค์ความรู้ (Concluding Ideas: C) 4) ขั้นสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflecting: R) และ 5) ขั้นประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluation: E) 3) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการ เรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ หลังเรียนสูงกว่าก่อน เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนครบุรี มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Cobb, Barbara Bush (2002) ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้ทฤษฎีเมตาคอนดิชั่น (Meta Condition) MIT strategies สำหรับนักเรียนเกรด 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาเกรด 4 จำนวน 4 โรง แบ่งออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ระดับต่ำและสูงกลุ่มละ 2 โรง เวลาที่ใช้ในการวิจัยตั้งแต่ปี 1997-1998 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเกรด 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ระดับต่ำและสูง ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้ทฤษฎีเมตาคอนดิชั่น (Meta Condition) MIT strategies มีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น

Mazyck (2002, pp. 1718-A) ได้ศึกษาผลขององค์ประกอบของสมาชิกในกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มและเจตคติของนักเรียนที่ใช้ระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนเกรด 3 จำนวน 71 คน ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มเรียนเก่งและเรียนอ่อน และใช้การจัดกลุ่มแบบสุ่มหรือให้เรียนเป็นรายบุคคลโดยนักเรียนจะเรียนคณิตศาสตร์ตามระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการเป็นกลุ่มละ 2 คน มีสมาชิกเรียนเก่งด้วยกันหรือมีสมาชิกที่คละความสามารถหรือเรียนเป็นรายบุคคลเป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลหรือกลุ่มที่มีสมาชิกมีความสามารถเท่าเทียมกันกับกลุ่มคละความสามารถมีผลการเรียนไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มคละความสามารถมีคะแนนการคำนวณและการนำไปใช้สูงกว่านักเรียนที่เรียนเป็นรายบุคคล นักเรียนเรียนอ่อนในกลุ่มคละความสามารถได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มเรียนอ่อนที่มีสมาชิกมีความสามารถเท่าเทียมกัน นักเรียนเรียนเก่งกลุ่มความสามารถเท่าเทียมกันมีคะแนนสูงเพิ่มขึ้นและนักเรียนกลุ่มอ่อนคละความสามารถมีคะแนนสูงเพิ่มขึ้น และนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่ม ไม่ว่าจะจัดสมาชิกในกลุ่มแบบใดมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่เรียนเป็นรายบุคคล และนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มแบบร่วมมือกัน มีเจตคติทางบวกต่อระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการและต่อวิชาคณิตศาสตร์มากกว่านักเรียนที่เรียนเป็นรายบุคคล แต่นักเรียนในกลุ่มทั้งคละความสามารถและความสามารถเท่าเทียมกันมีเจตคติดังกล่าวไม่แตกต่างกัน

Kirk (2003, pp. 780-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่ใช้ในการศึกษา ระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการที่ใช้สอนเสริมการเรียนการสอนแบบปกติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นเกรด 2, 3, 4 และ 5 โดยมีตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ระดับชั้น ระดับความสามารถและเพศ ผลการศึกษาพบว่า ระบบการเรียนรู้แบบบูรณาการมีทั้งผลเชิงบวกและผลเชิงลบและไม่มีผลต่อผลการเรียนดังกล่าว โดยผลทางลบเกิดขึ้นในช่วงปีที่มีการใช้ระบบดังกล่าวน้อยมาก และไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เกิดขึ้นต่อการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน นักเรียนชั้นเกรด 2 และเกรด 3 มีคะแนนทักษะทางคณิตศาสตร์ละแนวคิดทางคณิตศาสตร์

เพิ่มมากขึ้น แต่ไม่มีผลต่อนักเรียนระดับชั้น 4, 5 และสืบเสาะทางคณิตศาสตร์มีผลทางบวกต่อคะแนนคณิตศาสตร์โดยรวม จากรายงานการวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่นำเสนอดังกล่าวจะเห็นว่า การสอนภาษาโดยการบูรณาการเนื้อหาและทักษะทางภาษามีประสิทธิภาพดังต่อไปนี้ 1) การเรียนการสอนแบบบูรณาการจะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าของสิ่งที่ได้เรียนรู้และสามารถนำไปใช้ได้ในการดำเนินชีวิต 2) การเรียนการสอนแบบบูรณาการทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งทางด้านเนื้อหาและทักษะทางภาษา 3) การเรียนการสอนแบบบูรณาการช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองทั้งทางด้านความรู้

Jonhson (2003, pp. 2796-A) ได้ศึกษาผลของการสอนยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อความเข้าใจจากผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเกรด 4 และการตอบสนองของนักเรียนระหว่างการคิดเป็นถ้อยคำความแตกต่างระหว่างการคิดที่เกิดขึ้นระหว่างการอ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนเกรด 4 จากโรงเรียนประถมศึกษา 2 โรง จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการสอน 3 วิธี ในการสอนอ่านให้นักเรียน 6 ห้อง ซึ่ง 2 ห้องแรกใช้การสอนยุทธศาสตร์เพื่อความเข้าใจโดยตรง อภิปรายจุดมุ่งหมายและการใช้ยุทธศาสตร์ และใช้รูปแบบที่ครูค่อยๆปล่อยให้รับผิดชอบ อีก 2 ห้องใช้การสอนยุทธศาสตร์เพื่อความเข้าใจในลักษณะที่จำกัดพฤติกรรมการเรียน ส่วน 2 ห้องสุดท้ายใช้วิธีการสอนแบบเดิม ครูใช้การอ่านปากเปล่าและให้งานทำในห้องเรียน นักเรียนทั้งหมดได้รับการทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ ทั้งการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้ยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อความเข้าใจ มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ต่อการอ่านที่วัดจากข้อสอบมาตรฐาน นักเรียนที่เรียนโดยใช้ยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อความเข้าใจ มีความกระตือรือร้นในการคิดขณะอ่านมากขึ้นและสามารถใช้ถ้อยคำเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อความเข้าใจมากขึ้นในขณะที่อ่าน

Pankaj Bhardwaj (2015, pp. 24-28) ได้พัฒนาและปรับปรุงโปรแกรมการสอนแบบบูรณาการโดยใช้การเรียนรู้รายกรณีเป็นฐาน เพื่อให้มีความรู้ที่ดีขึ้นในกลุ่มนักเรียน วิธีการสอนและการนำไปใช้คือ หลังการปฐมนิเทศคณะ คณะกรรมการทั้งสี่ฝ่ายกับสมาชิกคณะที่มาจากภาควิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเลือกเนื้อหาที่จะสอน วิธีการสอนที่จะนำมาใช้ พร้อมลำดับขั้นตอนของวัตถุประสงค์เดียวกันของการนำไปใช้ การใช้วิธีการสอนที่ต่างกันระหว่างใช้โปรแกรมคือการบรรยายเชิงปฏิบัติการ การกระตุ้นผู้ป่วย การเยี่ยมชมทางคลินิก การทดลองในห้องปฏิบัติการและการสัมมนากลุ่มย่อยของนักเรียน ผลการทดลองพบว่า หลังจากการใช้โปรแกรมการเปรียบเทียบระหว่างสองชุดกับระหว่างหัวข้อที่สอนด้วยโปรแกรมการเรียนรู้แบบบูรณาการกับวิธีการแบบดั้งเดิม แสดงให้เห็นว่านักเรียนทำได้ดีกว่าในหัวข้อที่สอนด้วยวิธีการแบบบูรณาการ นักเรียนได้ประเมิน “วิธีการสอนเยี่ยมชมทางคลินิก” ดีมาก ตามด้วย “กรณีกระตุ้นการประชุมเชิงโต้ตอบ” นักเรียนเชื่อว่าพวกเขารู้สึกมีส่วนร่วมมากขึ้นและคำถามของพวกเขาจะได้รับการจัดการที่ดียิ่งขึ้นด้วยเซสชันแบบโต้ตอบ มีการรับรู้ที่ดีมากของนักเรียนที่มีต่อการสอนแบบบูรณาการ นักเรียนทำงานได้ดีขึ้นถ้าพวกเขาได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบนี้

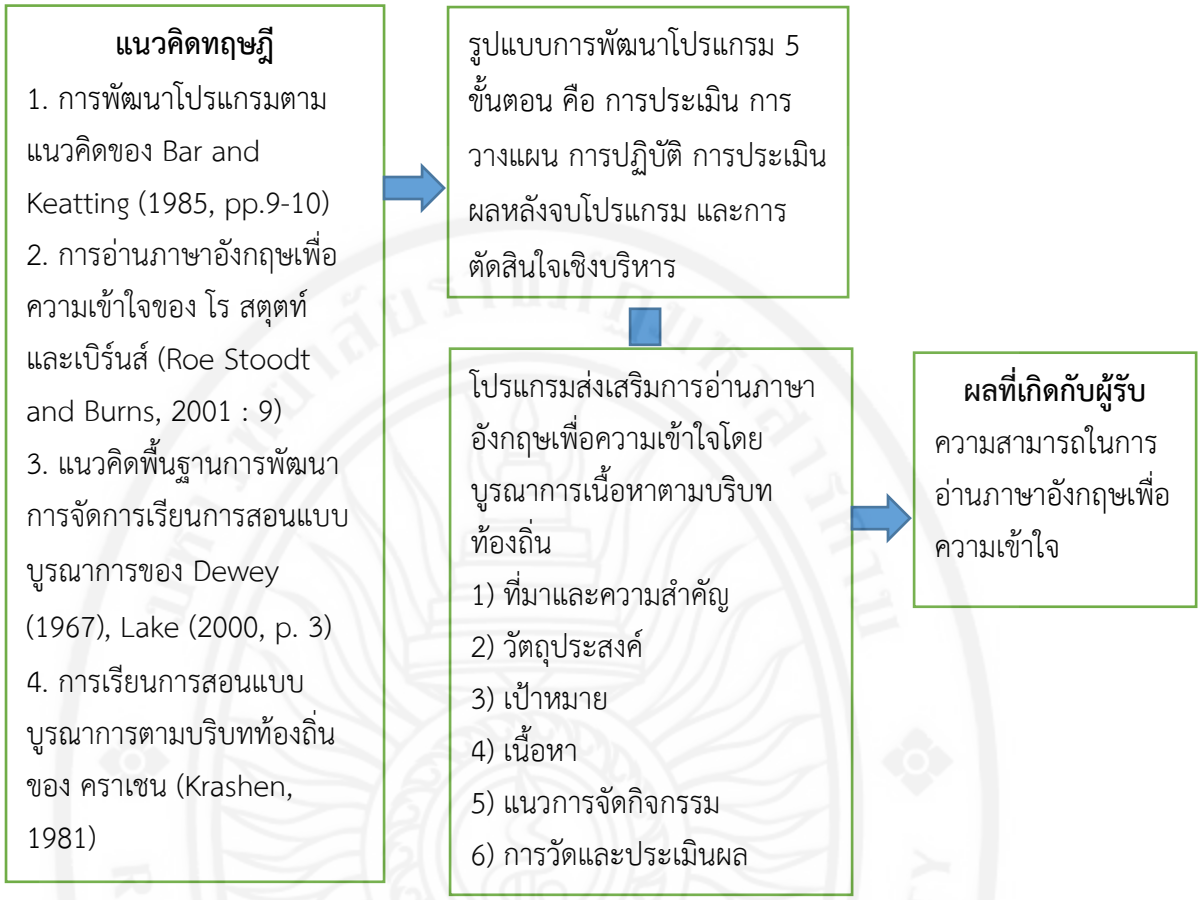
จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยสามารถค้นคว้าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับบริบทท้องถิ่นของตัวเองเพื่อเป็นแนวทางในการอ่านเพิ่มเติมได้ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนรู้ของตนเองต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.7 กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยสังเคราะห์จากรูปแบบการพัฒนาโปรแกรมตามแนวคิดของ Bar and Keatting (1985, pp. 9-10) ได้กล่าวถึงความหมายของโปรแกรมไว้ว่า โปรแกรม หมายถึง แผนที่วางไว้เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติตามเป้าหมาย โดยมีหน่วย (Units) ที่จัดทำขึ้นเพื่อทำกิจกรรมพิเศษหรือให้บริการตามความต้องการของสถาบันหรือบุคคล เพื่อวัตถุประสงค์โดยเฉพาะ สำหรับกลุ่มเป้าหมายโดยเฉพาะ โดยที่ Bar and Keatting et. al (1985, pp. 182-208) ได้เสนอรูปแบบเพื่อการพัฒนาโปรแกรมไว้ 5 ขั้นตอน คือ การประเมิน การวางแผน การปฏิบัติ การประเมินผลหลังจบโปรแกรม และการตัดสินใจเชิงบริหารเป็นขั้นตอนของการตัดสินใจว่าจะดำเนินโปรแกรมต่อไปหรือยุติโปรแกรม

โดยผู้วิจัยได้นำเอาแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการของ Dewey (1967), Lake (2000, p. 3) มาประกอบกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และนำแนวคิดองค์ประกอบของโปรแกรม นิภาภรณ์ ช้ายโพธิ์กลาง (2561) โปรแกรมประกอบด้วย 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) รูปแบบและวิธีการพัฒนา 5) โครงสร้าง 6) เนื้อหา 7) แนวการจัดกิจกรรม 8) เทคนิคและเครื่องมือ 9) การประเมินผล

จากการศึกษาแนวคิดของ คราเชน (Krashen, 1981) พบว่าการอ่านแบบเจาะลึกหรือบทความที่มีเนื้อหาขอบเขตเฉพาะ (Narrow Reading) จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้มากกว่าบทเรียนที่มีเนื้อหาหลากหลาย การสอนที่ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับบทความสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง หรือไม่ให้ผู้เรียนอ่านเจาะลึกถึงหมวดคำศัพท์เรื่องใดเรื่องหนึ่งเฉพาะ ซึ่งผู้สอนไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความเข้าใจในการเรียนภาษาที่สองได้ดี ดังนั้น โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ รวมถึงการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้นที่ดีขึ้นและมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

ภาพที่ 2.9 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมการสร้างและพัฒนาโปรแกรม และการนำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม โดยใช้วิทยวิธีการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม

1. การศึกษาสภาพปัญหา
2. การศึกษาความต้องการจำเป็นโปรแกรม

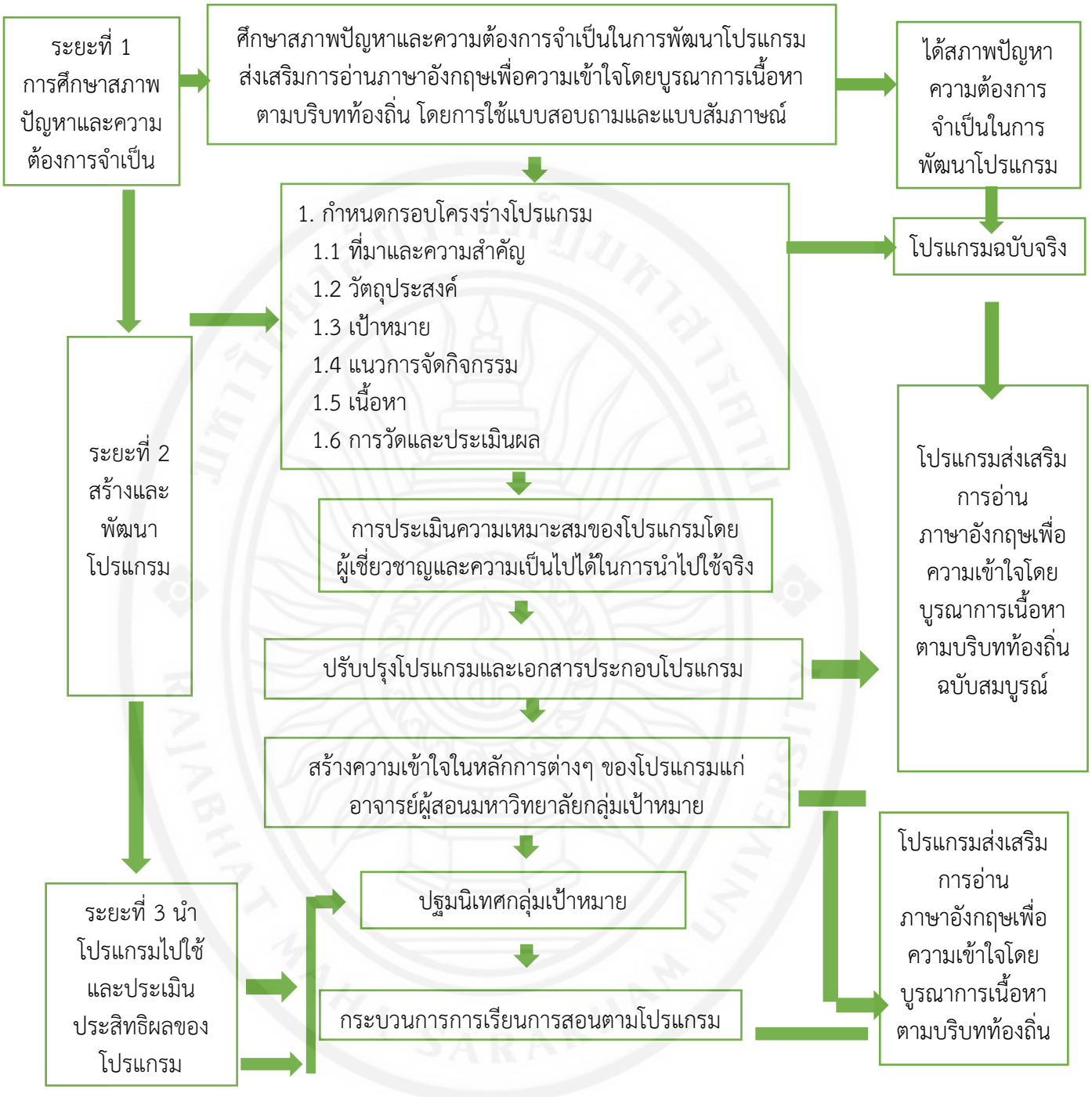
ระยะที่ 2 สร้างและพัฒนาโปรแกรม

1. การจัดทำร่างโปรแกรม
2. การตรวจสอบคุณภาพและประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม
3. การทดลองใช้โปรแกรม

ระยะที่ 3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม

1. การหาประสิทธิผลของโปรแกรม
2. การประเมินความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรม

กระบวนการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ผู้วิจัยได้จัดทำแผนผังการดำเนินการ ดังภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยทั้ง 3 ระยะ

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม

การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เพื่อกำหนดกรอบโครงร่างของโปรแกรมการสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม โดยการศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสำรวจสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมจากอาจารย์ผู้สอน นักศึกษา ได้แก่ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ได้แก่ บุคลากรมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ประกอบด้วย ผู้บริหาร คณะอาจารย์ พนักงานมหาวิทยาลัย และอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็น 8 วิทยาเขต 2 วิทยาลัยสงฆ์ ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นนี้ ได้แก่

3.1 แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

3.2 แบบสัมภาษณ์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

4.1 แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม สำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้นและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

4.1.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นและการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น

4.1.2 วิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษา เพื่อกำหนดเป็นกรอบโครงร่างและขอบเขตเนื้อหาของแบบสอบถามความคิดเห็น จากนั้นนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำในประเด็นการใช้ข้อความให้สั้นกระชับและสามารถสื่อความเข้าใจกับผู้ตอบแบบสอบถามได้อย่างชัดเจน

4.1.3 กำหนดรูปแบบของแบบสอบถาม โดยเลือกให้เหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการ รวมถึงลักษณะของกลุ่มผู้ให้ข้อมูล เป็นแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

4.1.4 สร้างข้อคำถามตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ที่กำหนดไว้ตามโครงสร้างของแบบทดสอบ

4.1.5 นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในเบื้องต้น จากนั้นผู้วิจัยปรับแก้ตามที่อาจารย์เสนอแนะ แล้วนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนประกอบด้วย

4.1.5.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรัญ ซุยกระเดือง กศ.ด. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและการประเมินผล

4.1.5.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ วุฒิการศึกษา กศ.ด.(วิจัยและประเมินผลการศึกษา) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและพัฒนาโปรแกรม

4.1.5.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพันธ์ อรัญญวาส ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและพัฒนาท้องถิ่น

4.1.5.4 อาจารย์ ดร.ดวงพร ศรีบุญเรือง วุฒิการศึกษา ศศ.ด. (ภาษาอังกฤษศึกษา) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา

4.1.5.5 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อพันตรี พูลพุทธา วุฒิการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและการประเมินผล เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของข้อความและตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) นำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยที่ยอมรับได้ ต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .60 ตามแนวคิดของ (ไพศาล วรคำ, 2555, น. 262-263)

จากนั้นปรับปรุงแบบสอบถามตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่สามารถสื่อความกับผู้ตอบแบบสอบถามได้ถูกต้อง นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่สมบูรณ์ไปใช้จริงในการทดลอง

4.1.6 จัดพิมพ์แบบสอบถามเพื่อนำไปใช้จริงในการสอบถามต่อไป

4.2 แบบสัมภาษณ์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

4.2.1 ผู้วิจัยวิเคราะห์คุณลักษณะที่ต้องการวัดและนำผลจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี นำมากำหนดเป็นกรอบแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์

4.2.2 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์โดยวิธีการเจาะลึก (Indept Interveiw)

4.2.3 เขียนข้อคำถามตามกรอบแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์ให้ชัดเจน เพื่อให้ตรงประเด็นในสิ่งที่ต้องการ

4.2.4 จัดทำต้นฉบับของแบบสัมภาษณ์

4.2.5 การตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์ นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ รวมถึงความครอบคลุมของเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ เพื่อนำข้อเสนอแนะมาดำเนินการปรับปรุงในประเด็นที่จะนำมาสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมกับข้อมูลที่ต้องการ

4.2.6 นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง แล้วนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตามแนวคิดของ (ไพศาล วรคำ, 2555, น. 262-263) จากแนวคิดผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาแล้วได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60-1.00

4.2.7 จัดทำคู่มือแบบสัมภาษณ์สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เมื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์และทำการปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ก็ทำการจัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์ฉบับจริง

5. วิธีดำเนินการวิจัย

5.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและแนวคิดทฤษฎีการพัฒนาโปรแกรมจากเอกสาร ตำรา วารสารและอินเตอร์เน็ต

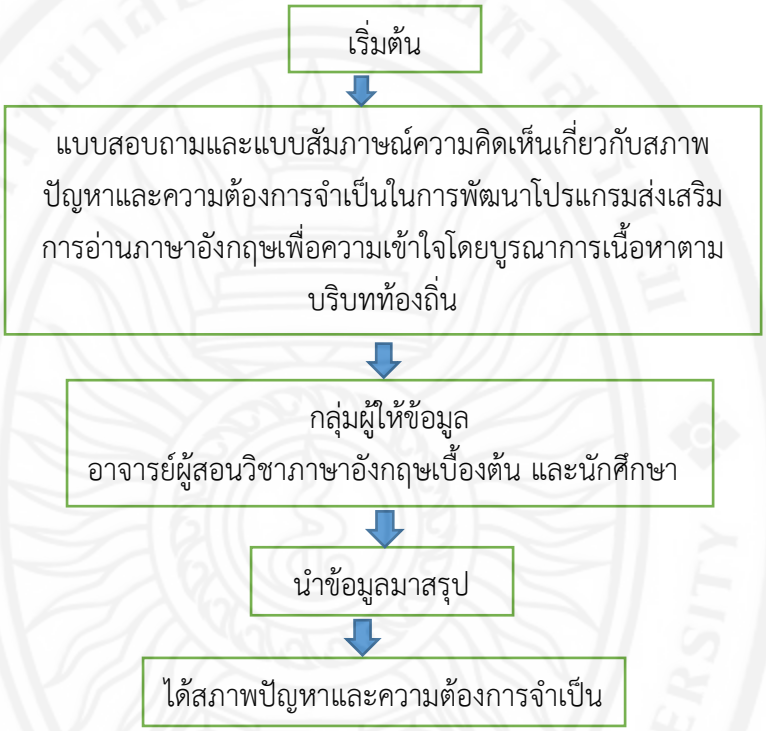
5.1.1 ศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา เพื่อให้ทราบปัญหาที่แท้จริงของการจัดการศึกษา ได้มีการศึกษาความคิดเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยการสอบถาม การสัมภาษณ์โดยการใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ กับอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น นักศึกษามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

5.1.2 ศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและแนวคิดทฤษฎีการพัฒนาโปรแกรมจากเอกสาร ตำรา วารสารและอินเทอร์เน็ต โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการเตรียมข้อมูลและกำหนดข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและการพัฒนาโปรแกรม

5.2 การศึกษาความคิดเห็น โดยการสัมภาษณ์และการตอบแบบสอบถาม อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีประสบการณ์การสอนไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 10 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

ภาพที่ 3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยขอหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เพื่อดำเนินการโดยผู้วิจัยดำเนินการเอง จากนั้นเก็บแบบสอบถามและรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครบแล้ว ผู้วิจัยได้พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลอย่างครบถ้วนแล้วจึงทำการสรุปวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมของสภาพปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

7.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.86 ความหมายคือใช้ได้

7.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และนำเสนอผลการวิเคราะห์ในลักษณะความเรียง

ระยะที่ 2 สร้างและพัฒนาโปรแกรม

ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาโปรแกรมตามแนวคิดรูปแบบการพัฒนาโปรแกรมของ Barr and Keating et.al, (1985, pp.182-208) เป็นการนำผลที่ได้จากการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมในระยะที่ 1 มาพัฒนาเป็นโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยแบ่งการดำเนินการ 3 ขั้นตอนด้งนี้

ขั้นที่ 1 การจัดทำร่างโปรแกรม

เป็นการประมวลข้อมูลจากการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญของโปรแกรม ได้แก่ ที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา แนวการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผล แล้วดำเนินการสร้างโปรแกรมต่อไป

1. วัตถุประสงค์

เพื่อสร้างโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ที่มีคุณภาพ

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น แนวทางการวิจัยเป็นการวิเคราะห์เอกสารและนำผลจากการวิจัยระยะที่ 1 คือการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของโปรแกรมมาสังเคราะห์เป็นต้นแบบของโปรแกรม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

2.1.1 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

2.1.2 คัดเลือกเนื้อหาสาระที่จะใช้เป็นสื่อในการพัฒนาผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยใช้สื่อเอกสารที่เป็นสิ่งพิมพ์ ประเภทบทความ

2.2 การกำหนดโครงร่างโปรแกรม

โดยนำแนวความคิดรูปแบบการพัฒนาโปรแกรมของ Barr and Keating et.al, 1985, pp. 182-208) มาเป็นกรอบในการร่างโปรแกรม โดยการสังเคราะห์สภาพปัจจุบันปัญหาและความต้องการจำเป็นโปรแกรมในการวิจัยระยะที่ 1 นำมาเป็นข้อมูลสำหรับสังเคราะห์และกำหนดโครงร่างการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยกำหนดหัวข้อตามองค์ประกอบของโปรแกรมดังนี้

1. ที่มาและความสำคัญ ได้ที่มาและความสำคัญของโปรแกรมให้สอดคล้องกับหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต หมวดวิชาศึกษาทั่วไป รายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ซึ่งประกอบไปด้วยรูปประโยคและคำศัพท์ต่าง ๆ เพื่อพัฒนาและปรับปรุงให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ศึกษาที่ได้จากระยะที่ 1 คือสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของโปรแกรม

2. วัตถุประสงค์ กำหนดให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เมื่อดำเนินการตามโปรแกรมแล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

3. เป้าหมาย กำหนดให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการอ่านและมีนิสัยรักการอ่านติดตัวไปตลอด รู้จักแหล่งข้อมูลและวิธีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่เป็นประโยชน์ แล้วสามารถนำความรู้ที่ได้ไปเผยแพร่และใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. เนื้อหา กำหนดขอบเขตและเนื้อหาสาระของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ให้สอดคล้องกับที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์และเป้าหมายของโปรแกรม ซึ่งประกอบด้วยคำอธิบายรายวิชา รายละเอียดของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นซึ่งเป็นโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น

5. แนวการจัดกิจกรรม กำหนดแนวการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยกำหนดให้มีการจัดกิจกรรม 3 ขั้นดังนี้ 1. Pre-reading (ขั้นนำเข้าสู่การอ่าน) 2. While-reading (ขั้นระหว่างการอ่านหรือขณะสอนอ่าน) 3) Post-Reading (กิจกรรมหลังการอ่าน)

6. การวัดและประเมินผล กำหนดการวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ประกอบด้วย

แบบประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม แบบประเมินความสอดคล้องของโปรแกรม และแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

ขั้นที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพ และประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม

การตรวจสอบคุณภาพโปรแกรม ผู้วิจัยได้นำเสนอโปรแกรมต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณา แสดงความคิดเห็น โดยอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาโปรแกรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ วุฒิการศึกษา กศ.ด. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพันธ์ อรัญญวาส วุฒิการศึกษา ปร.ด. (การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและพัฒนาท้องถิ่น คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

3. ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ อาจารย์ ดร.ดวงพร ศรีบุญเรือง วุฒิการศึกษา ศศ.ด. (ภาษาอังกฤษศึกษา) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

4. ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดผลและประเมินผล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรัญ ซุยกระเดือง วุฒิการศึกษา กศ.ด. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและการประเมินผล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

5. ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อพันตรี พูลพุทธา วุฒิการศึกษา ปร.ด. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและการประเมินผล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

เป็นการตรวจสอบยืนยันนิยามขององค์ประกอบ พฤติกรรมบ่งชี้ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ในแต่ละองค์ประกอบที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขึ้นสำหรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบ ประเมินคุณภาพของโปรแกรมว่ามีความเหมาะสม ครอบคลุมและถูกต้องตามหลักการการพัฒนาโปรแกรมหรือไม่เพียงใด ภาษาที่ใช้สามารถสื่อให้เข้าใจและมีความชัดเจนในการนำไปสู่การปฏิบัติหรือไม่ โปรแกรมที่สร้างขึ้นเหมาะสมกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างหรือไม่และสามารถสนองความต้องการของสังคมมากน้อยเพียงใด โดยนำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพโปรแกรม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการประเมิน เพื่อตรวจสอบยืนยันนิยามองค์ประกอบ ตัวชี้วัดในแต่ละองค์ประกอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาโปรแกรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ การประเมินโปรแกรมมี 2 ลักษณะ คือ การประเมินความเหมาะสมและการประเมินความสอดคล้องของโปรแกรม

1.1 การประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม พิจารณาจากองค์ประกอบของโปรแกรม ซึ่งประกอบด้วย ที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา แนวการจัดกิจกรรม การวัด

และประเมินผลว่ามีความเหมาะสมต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเพียงใด

1.2 ประเมินความสอดคล้องของโปรแกรม โดยพิจารณาจากองค์ประกอบของโปรแกรม ซึ่งประกอบด้วย ที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา แนวการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผลว่ามีความสอดคล้องกันเพียงใด

2. ผู้ตรวจสอบคุณภาพโดยการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม ซึ่งมีผู้ประเมินโปรแกรมได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาโปรแกรม ผู้เชี่ยวด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผล และผู้เชี่ยวชาญการจัดการเรียนรู้บริบทท้องถิ่น ทั้งหมด 5 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินมี 2 ชนิด ได้แก่

3.1 แบบประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (เหมาะสมมากที่สุด/เหมาะสมมาก/เหมาะสม/เหมาะสมน้อย/เหมาะสมน้อยที่สุด) มีจำนวน 10 ข้อ

3.2 แบบประเมินความสอดคล้องของโปรแกรม (สอดคล้อง/ไม่แน่ใจ/ไม่สอดคล้อง) วิธีสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินทั้ง 2 ฉบับ มีดังนี้

3.2.1 ศึกษารายละเอียดของโปรแกรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

3.2.2 กำหนดประเด็นที่จะทำการประเมินแล้วนำมาเขียนเป็นข้อคำถาม

3.2.3 นำแบบประเมินให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วจัดทำเป็นแบบสมบูรณ์

3.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการและประสานงานกับผู้เชี่ยวชาญด้วยตนเอง

3.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การตรวจสอบคุณภาพและการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม การวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม ผู้วิจัยเสนอในรูปแบบของคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำเอาคำตอบจากแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาให้ค่าน้ำหนักเป็นคะแนนดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 121)

เกณฑ์การให้คะแนน

เหมาะสมมากที่สุด	ตรวจให้ 5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ตรวจให้ 4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ตรวจให้ 3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ตรวจให้ 2 คะแนน

เหมาะสมน้อยที่สุด ตรวจให้ 1 คะแนน

การแปลความหมาย (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 121)

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 แปลความว่า เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 แปลความว่า เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 แปลความว่า เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 แปลความว่า เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 แปลความว่า เหมาะสมน้อยที่สุด

การคำนวณคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความเหมาะสม คือถ้าคะแนนเฉลี่ยความเหมาะสมมีค่าตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป ถือว่าโปรแกรมมีคุณภาพเหมาะสม ไม่ต้องทำการปรับปรุง สำหรับคะแนนข้อใดที่ได้ต่ำกว่า 3.50 ให้พิจารณาถึงเหตุผลเป็นรายข้อโดยการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการกับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงโปรแกรมต่อไป หากมีข้อเสนอแนะนอกเหนือจากข้อคำถามในแบบประเมิน เมื่อมีผู้เชี่ยวชาญตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีความเห็นสอดคล้องกัน ผู้วิจัยพิจารณาเพิ่มเติมข้อเสนอแนะไว้ในโปรแกรม โดยคำนึงถึงพื้นฐานของนักศึกษาและจากการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการประเมินความสอดคล้องของโปรแกรม เป็นการนำข้อมูลจากการตอบแบบประเมินความสอดคล้องของโปรแกรมโดยผู้เชี่ยวชาญ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 เมื่อเห็นว่าโปรแกรมมีความสอดคล้อง

0 เมื่อเห็นว่าไม่แน่ใจว่าโปรแกรมมีความสอดคล้อง

-1 เมื่อเห็นว่าแน่ใจว่าโปรแกรมไม่มีความสอดคล้อง

รวมผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละประเด็นแล้วแปลเป็นคะแนนตามที่กำหนด แล้วนำไปแทนค่าในสูตรเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะที่วัด (Item-Objective Congruence Index) โดยใช้วิธีของ Rovinelli and Hambleton โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 70)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \qquad (3\text{-}1)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ถ้าพบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ แต่ถ้าน้อยกว่า 0.50 ต้องนำประเด็นนั้นกลับมาปรับปรุง โดยพิจารณาจากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ พร้อมทำการสัมภาษณ์

เพิ่มเติม เพื่อให้ได้แนวทางเหมาะสมสำหรับการปรับปรุงข้อคำถามในประเด็นนั้นและผลการประเมินความสอดคล้องของโปรแกรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จากประเด็นคำถาม 10 ข้อ พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่า โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีความสอดคล้องและเหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

4. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือในการนำโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นไปใช้

4.1 โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งมีรายละเอียดในภาคผนวก ข

4.2 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

4.2.1 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ เอกสาร ตำรา คู่มือวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ระดับปริญญาตรี

4.2.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหากับแบบทดสอบความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

4.2.3 กำหนดกรอบเนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาให้ครอบคลุมตามจุดประสงค์

4.2.4 ศึกษาวิธีเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 56-93)

4.2.5 สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้และตรงตามเนื้อหาให้สอดคล้องกับการวิเคราะห์เนื้อหาตรงจุดประสงค์การเรียนรู้

4.2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจพิจารณา แล้วแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

4.2.7 นำแบบทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อความถูกต้องและพิจารณาความเหมาะสมโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบนั้นตรงตามจุดประสงค์

0 เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบนั้นตรงตามจุดประสงค์

-1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบนั้นไม่ตรงตามจุดประสงค์

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \qquad (3\text{-}2)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

4.2.8 คัดเลือกเอาข้อสอบที่มีค่าดัชนี IOC ตั้งแต่ 0.67 ขึ้นไปเป็นตัวแทนของเนื้อหาที่จะทดสอบ ถ้าข้อสอบข้อใดมีค่า IOC ต่ำกว่า 0.67 ให้นำมาปรับปรุงแก้ไขใหม่ให้ดีขึ้น

4.2.9 นำแบบทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ที่ผ่านการตรวจแก้ไขและปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อหาค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) 0.27-0.79 โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อสอบ IAP (Item Analysis Program) (ไพศาล สุวรรณน้อย. 2549)

4.2.10 คัดเลือกข้อสอบแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 30 ข้อ ที่มีค่าความยากง่าย (p) เท่ากับ 0.68 และค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.28 ความหมายคือข้อสอบใช้ได้ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจทั้งฉบับเท่ากับ 0.71 ความหมายคือความเชื่อมั่นสูง

4.2.11 นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4.3 แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการตามบริบทท้องถิ่น มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ โดยผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายในการสังเกต ศึกษานิยามของความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น องค์ประกอบและพฤติกรรมบ่งชี้ กำหนดประเด็นในการสังเกต แล้วดำเนินการสร้างแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมที่ประเมินความเหมาะสม และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมโดยใช้แบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ หลังจากนั้นนำคะแนนจากการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ย โดยแปลความหมายระดับคุณภาพของแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการตามบริบทท้องถิ่น จากค่าเฉลี่ยเกณฑ์เดียวกันกับการหาค่าความเหมาะสมของโปรแกรม

4.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโปรแกรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีวิธีการสร้างและหาคุณภาพเหมือนกัน ดังนี้

4.4.1 วิเคราะห์ลักษณะข้อมูลที่ต้องการ กำหนดขอบข่ายโครงสร้างข้อคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด

4.4.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามและกำหนดรูปแบบของแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ท (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 120-121) แล้วดำเนินการสร้างข้อคำถามตามขอบข่ายที่กำหนด

4.4.3 สร้างแบบสอบถาม ตามกระบวนการสร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจข้อเสนอแนะและความคิดเห็นทั่วไป

4.4.4 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว ไปตรวจสอบความตรงในเนื้อหา (Content Validity) โดยการตรวจสอบความถูกต้องในเนื้อหา ครอบคลุมเนื้อหาและถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนรู้โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น จำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาโปรแกรม จำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนรู้โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น จำนวน 1 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน ตรวจสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.4.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4.4.6 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ กับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าเพื่อนำข้อมูลมาหาค่าอำนาจจำแนก และหาค่าความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีการของคอนบาค (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 116)

4.4.7 จัดพิมพ์ด้วยระบบคอมพิวเตอร์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4.4.8 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง

4.4.9 การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้ทั้งจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา รวมทั้งวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย

สรุปเป็นผลการประเมินโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

ขั้นที่ 3 การทดลองใช้โปรแกรม (Try out)

การนำโปรแกรมที่ผ่านการประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญ และผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมในสภาพจริง ทำให้ทราบว่าโปรแกรมเป็นไปตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ เพื่อจะได้ปรับปรุงให้มีความเหมาะสมต่อไป

ระยะที่ 3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม

เป็นการนำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

1. วัตถุประสงค์

เพื่อนำโปรแกรมไปใช้และประเมินผลประสิทธิภาพของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

2. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชารัฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

2. วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จัดการเรียนการสอนตามโปรแกรมที่พัฒนาโดยใช้แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) ดังนี้

O1 x O2

O1 หมายถึง การทดสอบก่อนการใช้โปรแกรม
X หมายถึง การได้รับการเรียนการสอนตามโปรแกรม
O2 หมายถึง การทดสอบหลังการใช้โปรแกรม

โดยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนทำการเรียนการสอน จากนั้นทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นเพื่อเป็นการพัฒนาและส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ แล้วทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยโปรแกรม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

โดยผลการประเมินค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยความยาก (p) เท่ากับ 0.68 และค่าเฉลี่ยอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.28 ความหมายคือข้อสอบใช้ได้ และผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินข้อสอบหาค่าความสอดคล้อง (IOC) การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.91 ความหมายคือใช้ได้

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบการเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการใช้โปรแกรม โดยการใช้สถิติ t-test (Independent Samples) และวิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นโดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด (2545, น. 99-100)

4.1 วิเคราะห์ประสิทธิผลของโปรแกรม โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 วิเคราะห์ความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความพึงพอใจของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าเฉลี่ย ร้อยละและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การหาสถิติพื้นฐานเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และร้อยละ (Percentage)

5.1.1.1 ค่าเฉลี่ย (Arithmatic Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 124)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N} \qquad (3\text{-}3)$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

5.1.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 126)

$$S = \sqrt{\frac{\sum\left(X-\bar{X}\right)^2}{N-1}} \quad (3\text{-}4)$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum$ แทน ผลรวม

5.1.1.3 ร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 122)

$$P = \frac{f}{N} \times 100 \quad (3\text{-}5)$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

5.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

5.2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะที่วัด (Item-Objective Congruence Index) โดยใช้วิธีของ Rovinelli and Hambleton โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 70)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3\text{-}6)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5.2.2 หาค่าความยาก (p) ของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.97)

$$P = \frac{R}{N} \quad (3\text{-}7)$$

เมื่อ p แทน ค่าระดับความยาก

R แทน จำนวนผู้ตอบถูกทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

5.2.3 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน โดยใช้สูตรดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2562, น. 288)

$$KR20 = \left[\frac{k}{k-1}\right]\left[1 - \frac{\sum p_i q_i}{S_t^2}\right] \quad (3\text{-}8)$$

เมื่อ KR20 เป็นสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงกลุ่ม

k เป็นจำนวนข้อสอบ

p_i เป็นสัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อที่ i

q_i เป็นสัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อที่ i หรือ เท่ากับ 1-p_i

S_t^2 เป็นความแปรปรวนของคะแนนรวม t

5.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรม โดยใช้สูตร t–test (Dependent Sample) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 133)

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad (3\text{-}9)$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

6. เกณฑ์การประเมิน

6.1 คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง หลังการเรียนตามโปรแกรม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6.2 ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก หรือมีค่าเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.51 โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 121) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 แปลความว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 แปลความว่า เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 แปลความว่า ไม่แน่ใจ

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 แปลความว่า ไม่เห็นด้วย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 แปลความว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเพื่อการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม

1. การศึกษาสภาพปัญหา
2. การศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม

ระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนาโปรแกรม

1. การจัดทำร่างโปรแกรม
2. การตรวจสอบคุณภาพและประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม
3. การทดลองใช้โปรแกรม

ระยะที่ 3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม

1. การหาประสิทธิผลของโปรแกรม
2. ประเมินความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรม

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

1. การศึกษาสภาพปัญหา

ผลการศึกษาสภาพปัญหาในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น พบว่าการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้นในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยพบปัญหามากที่สุดในด้านเนื้อหา สำหรับปัญหาในด้านอื่น ๆ นั้นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจากสภาพข้อมูลในปัจจุบันทำให้ทราบว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันนี้ไม่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน ทำให้ไม่สามารถอ่านภาษา

อังกฤษเพื่อความเข้าใจได้ ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลและศึกษาแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและสังเคราะห์เพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

โดยได้กำหนดเนื้อหาจากบริบทท้องถิ่นของจังหวัดร้อยเอ็ดมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัด สถานที่ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี ได้แก่ 1) BURAPHA PHIRAM TEMPLE 2)THE PHRA MAHA CHEDI CHAIMONGKOL 3) PA KUNG TEMPLE 4) PALANCHAI CENTRAL PARK 5) SOO DA CAVE WATERFALL 6) PHA MOK MI WAI 7) THUNG KULA RONG HAI 8) KU KA SING 9) SA-KET FABRIC 10) ROI ET TOWER 11) KU PHRA KONA 12) MAHA THAN BARAMEE PRAPENEE BOON PHA SAWAD ROI ET TRADITION 13) SOMMA NAM KUEN PENG SENG PRATEEP 14) BOON KHAO JEE TRADITION OF MUEANG PHO CHAI ซึ่งเป็นการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษของรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

ตารางที่ 4.1 การวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

ลำดับที่	ผู้เสนอแนวคิด ทฤษฎี	หลักการแนวคิด ทฤษฎี
1	Caffarella, 2002	การพัฒนาโปรแกรมเพื่อตอบสนองความต้องการของบุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชน ได้แก่ 1. เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าและการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของบุคคล 2. เพื่อช่วยให้บุคคล กลุ่มบุคคลและชุมชนสามารถแก้ปัญหาและเรื่องต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้ 3. เพื่อเตรียมบุคคลในการทำงานในปัจจุบันและอนาคต 4. เพื่อช่วยให้องค์กรสามารถบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้และปรับตัวได้ทันต่อความเปลี่ยนแปลง 5. เพื่อเปิดโอกาสให้ให้มีการพิจารณา ตรวจสอบปัญหาและสภาพการณ์ต่าง ๆ ในชุมชนและสังคม

(ต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับที่	ผู้เสนอแนวคิด ทฤษฎี	หลักการแนวคิด ทฤษฎี
2	Roe, Stoodt, and Burns, 2001	เปนกระบวนการปฏิสัมพันธในการสรางความหมาย กลาวคือ มีปฏิสัมพันธระหว่างความรูเดิมของผูอาน ขอมูลในบทอานและบริบทการอาน เพื่อที่จะสราง ความเขาใจใหเกิดขึ้น
3	Lake, 2000	บูรณาการเป็นการเชื่อมโยงความรู้ความคิดรวบยอด ในวิชาต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งอาจเป็นบูรณาการทักษะ ก็ได้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม ครอบคลุม ด้านพุทธพิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัย การเรียนรู้แบบ บูรณาการเป็นการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

4.1.2 การศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม

ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นของโปรแกรมด้วยแบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษเบื้องต้น ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC)

รายการประเมิน	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)											ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	IOC	
1. ที่มาและความสำคัญ	1	1	0	0	1	1	1	0	1	1	0.7	สอดคล้อง
2. วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
3. เป้าหมาย	1	1	0	1	1	1	0	1	1	1	0.8	สอดคล้อง
4. เนื้อหา	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
5. แนวการจัดกิจกรรม	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0.8	สอดคล้อง

(ต่อ)

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)											ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	IOC	
6. การวัดและประเมินผล	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
ค่าเฉลี่ย											0.88	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.88 ความหมายคือใช้ได้

ระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนาโปรแกรม

2.1 การจัดทำร่างโปรแกรม

เป็นการประมวลข้อมูลจากการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งมี 6 องค์ประกอบได้แก่ 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) เนื้อหา 5) แนวการจัดกิจกรรม และ 6) การวัดและประเมินผล แล้วดำเนินการร่างโปรแกรมดังกล่าว

ตารางที่ 4.3 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC)

รายการประเมิน	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5	IOC	
1. ที่มาและความสำคัญ	1	1	0	1	1	0.8	สอดคล้อง
2. วัตถุประสงค์	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
3. เป้าหมาย	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
4. เนื้อหา	1	0	1	1	1	0.8	สอดคล้อง

(ต่อ)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5	IOC	
5. แนวการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
6. การวัดและประเมินผล	1	1	1	0	1	0.8	สอดคล้อง
ค่าเฉลี่ย						0.90	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผลการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแต่ละองค์ประกอบของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คนมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.80–1.00 ความหมายคือใช้ได้

2.2 การตรวจสอบคุณภาพและประเมินความเหมาะสมของโปรแกรม

เป็นการตรวจสอบยืนยันนิยามขององค์ประกอบ พฤติกรรมบ่งชี้ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ในแต่ละองค์ประกอบที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขึ้นสำหรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบ ประเมินคุณภาพของโปรแกรมว่ามีความเหมาะสม ครอบคลุมและถูกต้องตามหลักการการพัฒนาโปรแกรมหรือไม่เพียงใด ภาษาที่ใช้สามารถสื่อสารให้เข้าใจและมีความชัดเจนในการนำไปสู่การปฏิบัติหรือไม่ โปรแกรมที่สร้างขึ้นเหมาะสมกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ และสามารถสนองความต้องการของสังคมมากน้อยเพียงใด โดยนำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพโปรแกรม

ตารางที่ 4.4 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3	4	5				
1. ที่มาและความสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	100.00	เหมาะสมมากที่สุด
2. วัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	96.00	เหมาะสมมากที่สุด
3. เป้าหมาย	4	5	5	5	5	4.8	0.45	96.00	เหมาะสมมากที่สุด
4. เนื้อหา	5	5	5	5	4	4.8	0.45	96.00	เหมาะสมมากที่สุด
5. แนวการจัดกิจกรรม	5	4	5	5	5	4.8	0.45	96.00	เหมาะสมมากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล	5	5	5	5	4	4.8	0.45	96.00	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย						4.83	0.18	96.67	เหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 4.4 พบว่าผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนในการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ($\bar{X}$=4.83 S.D. =0.18) คิดเป็นร้อยละ 96.67 ความหมายคือเหมาะสมระดับมากที่สุด

2.3 การทดลองใช้โปรแกรม

การนำโปรแกรมที่ผ่านการประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญ และผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมในสภาพจริง ทำให้ทราบว่าโปรแกรมเป็นไปตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ เพื่อจะได้ปรับปรุงให้มีความเหมาะสม

ตารางที่ 4.5 ผลการประเมินค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

ข้อที่	ค่าความยาก (p)	อำนาจจำแนก (r)	สรุปข้อสอบ
1	0.57	0.33	ใช้ได้
2	0.60	0.27	ใช้ได้
3	0.50	0.20	ใช้ได้
4	0.70	0.33	ใช้ได้
5	0.57	0.20	ใช้ได้
6	0.70	0.33	ใช้ได้
7	0.73	0.40	ใช้ได้
8	0.70	0.20	ใช้ได้
9	0.60	0.27	ใช้ได้
10	0.73	0.27	ใช้ได้
11	0.70	0.33	ใช้ได้
12	0.73	0.27	ใช้ได้
13	0.73	0.27	ใช้ได้
14	0.80	0.27	ใช้ได้
15	0.77	0.33	ใช้ได้
16	0.77	0.33	ใช้ได้
17	0.80	0.27	ใช้ได้
18	0.73	0.27	ใช้ได้
19	0.77	0.20	ใช้ได้
20	0.70	0.33	ใช้ได้
21	0.70	0.22	ใช้ได้
22	0.67	0.27	ใช้ได้
23	0.67	0.27	ใช้ได้
24	0.70	0.33	ใช้ได้
25	0.63	0.20	ใช้ได้
26	0.67	0.27	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยาก (p)	อำนาจจำแนก (r)	สรุปข้อสอบ
27	0.63	0.20	ใช้ได้
28	0.57	0.20	ใช้ได้
29	0.60	0.27	ใช้ได้
30	0.63	0.47	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย	0.68	0.28	ใช้ได้

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ผลการประเมินค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยความยาก (p) เท่ากับ 0.68 และค่าเฉลี่ยอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.28 ความหมายคือข้อสอบใช้ได้

ตารางที่ 4.6 ผลการประเมินข้อสอบของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC)

ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5	IOC	
1	1	1	0	1	1	0.8	สอดคล้อง
2	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
3	0	1	1	1	1	0.8	สอดคล้อง
4	1	1	0	1	1	0.8	สอดคล้อง
5	1	1	1	0	1	0.8	สอดคล้อง
6	1	1	0	1	1	0.8	สอดคล้อง
7	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
8	1	0	1	1	1	0.8	สอดคล้อง
9	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
10	1	1	1	0	1	0.8	สอดคล้อง
11	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
12	1	0	1	1	0	0.6	สอดคล้อง
13	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง

(ต่อ)

ตารางที่ 4.6 ผลการประเมินข้อสอบของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC)

ข้อที่	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5	IOC	
14	1	1	1	0	1	0.8	สอดคล้อง
15	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
16	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
17	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
18	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
19	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
20	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
21	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
22	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
23	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
24	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
25	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
26	1	1	0	1	1	0.8	สอดคล้อง
27	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
28	1	1	1	1	0	0.8	สอดคล้อง
29	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
30	1	0	1	1	1	0.8	สอดคล้อง
ค่าเฉลี่ย						0.91	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินข้อสอบหาค่าความสอดคล้อง (IOC) การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.91 ความหมายคือ สอดคล้อง

ระยะที่ 3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม

1. ประเมินประสิทธิผลของโปรแกรมความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบการเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการใช้โปรแกรม โดยการใช้สถิติ t-test (Independent Samples) และวิเคราะห์แบบประเมินความคิดเห็นที่มีต่อโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นโดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบการเรียนของผู้เรียนที่มีต่อโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นโดยการใช้สถิติ t-test (Independent Samples)

แหล่งข้อมูล	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D	df	sig	t
ก่อนการพัฒนาโปรแกรม	30	30	18.46	3.47	29	1.89	11.64
หลังการพัฒนาโปรแกรม			25.76	1.54			

จากตารางที่ 4.7 พบว่าการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาก่อนการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.46 และหลังได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.76 เมื่อเปรียบเทียบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาก่อนและหลังได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังการได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบการเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นเป็นรายบุคคล ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 คะแนน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนระหว่างก่อนและหลังการใช้โปรแกรมเป็นรายบุคคล

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างระหว่างคะแนน
1	15	25	10
2	16	26	10
3	15	24	9
4	20	27	7
5	21	25	4
6	22	26	4
7	23	27	4
8	20	26	6
9	24	26	2
10	13	29	16
11	23	24	1
12	23	28	5
13	22	27	5
14	16	26	10
15	24	24	0
16	21	28	7
17	20	26	6
18	17	27	10
19	15	24	9
20	19	25	6
21	18	26	8
22	15	25	10
23	14	24	10
24	13	23	10
25	15	25	10

(ต่อ)

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

คนที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างระหว่างคะแนน
26	18	27	9
27	20	25	5
28	21	27	6
29	16	28	12
30	15	23	8
$\bar{X}$	18.47	25.77	7.3
S.D	3.47	1.55	3.44
ร้อยละ	61.56	85.89	24.33

จากตารางที่ 4.8 พบว่าหลังการได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ($\bar{X}$= 25.77 S.D=1.55) คิดเป็นร้อยละ 85.89

3.2 ประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยโปรแกรม

วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านเนื้อหา			
1.1 การจัดการเรียนรู้ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้นักศึกษาได้ดี	4.70	0.53	มากที่สุด
1.2 กิจกรรมการเรียนรู้ได้รับทั้งความรู้และการปฏิบัติที่ดี	4.73	0.45	มากที่สุด
2. ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน			
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ได้เรียนรู้วิธีการและนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.70	0.47	มากที่สุด
2.2 มีโอกาสนำเสนอแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนในชั้นเรียน	4.73	0.45	มากที่สุด
3. ด้านการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ			
3.1 ได้พัฒนาตนเองด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ	4.67	0.48	มากที่สุด
3.2 ได้รับการฝึกปฏิบัติที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของตนเอง	4.63	0.49	มากที่สุด
4. ด้านสื่อการเรียนรู้			
4.1 สื่อการเรียนการสอนมุ่งปลูกฝังความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 เอกสารประกอบการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	4.80	0.41	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D	ระดับความพึงพอใจ
5. ด้านการวัดและประเมินผล			
5.1 มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน	4.80	0.41	มากที่สุด
5.2 การประเมินผลมีความสอดคล้องกับเนื้อหาง่ายไม่ซับซ้อนหรือยากเกินไป	5.00	0.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.78	0.37	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.9 พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยรวมมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$=4.78, S.D. =0.37)

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การนำเสนอผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรม 2. เพื่อสร้างและพัฒนาโปรแกรม และ 3. เพื่อนำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม โดยผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุป
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.1.1 สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ดังนี้

5.1.1.1 การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้นในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยพบปัญหามากที่สุดในด้านเนื้อหา สำหรับปัญหาในด้านอื่น ๆ นั้นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจากสภาพข้อมูลในปัจจุบันทำให้ทราบว่า การจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันนี้ไม่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน ซึ่งทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นปัญหามากกว่าทักษะอื่น ๆ ทำให้ไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้

5.1.1.2 ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นและความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.86 ความหมายคือใช้ได้ โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับบริบทท้องถิ่นของจังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญ ๆ แบ่งเป็น 4 เรื่อง ได้แก่ วัด สถานที่ท่องเที่ยว วัฒนธรรมและประเพณี ประกอบด้วย 1) BURAPHA PHIRAM TEMPLE 2) THE PHRA MAHA CHEDI CHAIMONGKOL 3) PA KUNG TEMPLE 4) PALANCHAI CENTRAL PARK 5) SOO DA CAVE WATERFALL 6) PHA MOK MI WAI 7) THUNG KULA RONG HAI 8) KU KA

SING 9) SA-KET FABRIC 10) ROI ET TOWER 11) KU PHRA KONA 12) MAHA THAN BARAMEE PRAPENEE BOON PHA SAWAD ROI ET TRADITION 13) SOMMA NAM KUEN PENG SENG PRATEEP 14) BOON KHAO JEE TRADITION OF MUEANG PHO CHAI

5.1.2 การสร้างและพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ดังนี้

5.1.2.1 การจัดทำร่างโปรแกรม ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.92 ความหมายคือใช้ได้

5.1.2.2 การตรวจสอบคุณภาพและประเมินความเหมาะสมของร่างโปรแกรมผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความสอดคล้องเหมาะสมโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ($\bar{X}$=4.84, S.D.=0.19) คิดเป็นร้อยละ 96.80 ความหมายคือเห็นด้วยอย่างยิ่ง

5.1.2.3 การทดลองใช้ร่างโปรแกรม (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด

5.1.3 นำโปรแกรมไปใช้และประเมินประสิทธิผลของโปรแกรม

5.1.3.1 ประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ พบว่าการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาก่อนการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.46 และหลังได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.76 เมื่อเปรียบเทียบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาก่อนและหลังได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังการได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

5.1.3.2 ประเมินความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรมพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยรวมมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ผลการวิจัยนำมาอภิปรายได้ดังนี้

5.2.1 การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีข้อค้นพบซึ่งนำมาอภิปรายผล ดังนี้ในการสำรวจเบื้องต้นเพื่อการจัดโปรแกรมเป็นการที่จะช่วยในการส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้นโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับ Newman (1995) ได้แบ่งประเภทของโปรแกรมทางการศึกษาดังนี้

5.2.1.1 โปรแกรมการศึกษาที่เน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นสำคัญ (From purpose to need)

5.2.1.2 โปรแกรมการศึกษาที่องค์กรได้จัดกิจกรรมทางการศึกษาขึ้น เพื่อสนองความต้องการทางการศึกษาของบุคลากรในหน่วยงาน (Institutional Model)

5.2.1.3 โปรแกรมการศึกษาที่จัดขึ้นตามความประสงค์ของผู้เรียน โดยองค์กรมีหน้าที่รับผิดชอบการจัดโปรแกรม (From learner to organization)

5.2.1.4 โปรแกรมการศึกษาที่เน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรเพื่อการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของพนักงานในองค์กรโดยการพัฒนาทักษะและความรู้นำไปสู่การยกระดับมาตรฐานการทำงานให้สูงขึ้น (From people to human resource)

5.2.1.5 โปรแกรมที่เน้นการวิเคราะห์ความสามารถขั้นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำงานในส่วนงานต่าง ๆ (Competency-Based Curriculum)

5.2.1.6 โปรแกรมการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการกลุ่มและการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ โดยอาศัยประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ (Experience Learning Program) เช่น โครงการเพื่อนช่วยเพื่อน

5.2.1.7 โปรแกรมการศึกษาที่นักการศึกษาจะต้องเข้าไปศึกษาวิถีชีวิต สภาพปัญหาและความต้องการของคนในชุมชน โดยมีหน้าที่คอยกระตุ้นให้คนในชุมชนรู้จักตั้งคำถามและเรียนรู้ที่จะแสวงหาคำตอบด้วยตนเอง เพื่อรู้จักการแก้ปัญหาและพึ่งตนเองได้ (Program for Critical Thinking and Social Action) และสอดคล้องกับ Janobrom (1998) แบ่งโปรแกรมทางการศึกษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

1) โปรแกรมด้านการพัฒนา ได้แก่ โปรแกรมเพื่อการแก้ปัญหาของชุมชนจึงมุ่งเน้นการให้ความรู้ที่จะช่วยในการแก้ปัญหาของชุมชนหรือความต้องการจำเป็นของบุคคล

2) โปรแกรมด้านสถาบัน ได้แก่ โปรแกรมที่เน้นการพัฒนาความสามารถของบุคคลสำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานภายในองค์กร ฉะนั้น จึงมักเป็นโปรแกรมที่จัดขึ้นภายในสถาบันหรือองค์กรต่าง ๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคลากร โดยมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจง

3) โปรแกรมด้านสารสนเทศ ได้แก่ โปรแกรมที่เน้นการให้ข้อมูล หรือสารสนเทศแก่ประชาชนโดยเฉพาะข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ ดังนั้น การประเมินความสำเร็จของโปรแกรมแบบนี้จะขึ้นอยู่กับความสามารถในการนำสารสนเทศไปถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากน้อยเพียงใด

ทั้งนี้ผู้วิจัยมีขั้นตอนรูปแบบการพัฒนาโปรแกรมเริ่มต้นจากการสอบถามเบื้องต้นจากบุคลากรของมหาวิทยาลัยโดยการใช้แบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาโปรแกรมสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษเบื้องต้น สอดคล้องกับBarr and Keating (1990) กล่าวถึงรูปแบบการพัฒนาโปรแกรม (Program Development Model) โดยเสนอรูปแบบ 5 ขั้นเพื่อการพัฒนาโปรแกรม (Five-step Model for Program Development) คือ

ขั้นที่ 1 การประเมิน (Assessment)

ขั้นที่ 2 การวางแผน (Plan)

ขั้นที่ 3 การปฏิบัติ(Implementation)

ขั้นที่ 4 ประเมินหลังใช้โปรแกรม (Post-assessment) ใช้ข้อมูลที่ได้จากการประเมินกระบวนการและผลผลิตเพื่อการตัดสินใจอนาคตของโปรแกรม

ขั้นที่ 5 การตัดสินใจเชิงบริหาร (Administrative Decision) การตัดสินใจว่าจะดำเนินโปรแกรมต่อไปหรือยุติโปรแกรมหรือดัดแปลงปรับปรุง สอดคล้องกับ Styles (1990, อ้างถึงใน หรรษา สุขกาล, 2543) ได้เสนอรูปแบบการพัฒนาโปรแกรม (Program Development Model) ว่าประกอบด้วย 8 องค์ประกอบดังนี้

1. การประเมินความต้องการ
2. ตั้งวัตถุประสงค์
3. การวางแผนตั้งทีมงาน
4. การพัฒนาบุคลากร
5. การประเมินผล
6. วิธีลงมือปฏิบัติ
7. การจัดการทรัพยากร
8. การประเมินสิ่งแวดล้อม

สอดคล้องกับ Boone (1992) ได้นำเสนอโปรแกรมการพัฒนาการศึกษานอกระบบโรงเรียนไว้ในหนังสือ Development Program in Adult Education ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอนหลักดังนี้

1. การวางแผน

2. การออกแบบและการนำไปใช้

3. การประเมินผลและการตรวจสอบ

สอดคล้องกับ Houle (1996) ได้นำเสนอการวางโปรแกรมการพัฒนาบุคลากรไว้ในหนังสือการออกแบบการศึกษา (The Design of Education) ซึ่งประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างวิสัยทัศน์ร่วมและระบุกิจกรรมที่เป็นไปได้

ขั้นที่ 2 การตัดสินใจทางด้านกระบวนการที่จะนำไปใช้

ขั้นที่ 3 การระบุวัตถุประสงค์และการปรับให้เหมาะสม

ขั้นที่ 4 การออกแบบรูปแบบที่เหมาะสมทางด้านทรัพยากรผู้นำวิธีการตาราง กำหนดการลำดับเรื่อง การเสริมแรงทางสังคม การทำให้อยู่ในรูปปัจเจกบุคคลบทบาท และความสัมพันธ์เกณฑ์ทางด้านประเมินผลและความชัดเจนของการออกแบบ

ขั้นที่ 5 รูปแบบที่ใช้มีความเหมาะสมกับแบบแผนของชีวิตที่ใหญ่กว้างทั้งด้านการแนะนำผู้เรียนรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้เรียน งบประมาณการเงินที่สนับสนุนและการตีความหมาย

ขั้นที่ 6 นำแผนไปสู่ผลกระทบเชิงบวกที่จะเกิดขึ้น วัตถุประสงค์ของการสอน การระบุประสบการณ์ในการเรียนรู้สำหรับวัตถุประสงค์ของการสอนแต่ละข้อ การพัฒนาแผนสำหรับการประเมินผลที่จะตามมาของผู้เรียน และการประเมินผลประสบการณ์ในการเรียนรู้

ขั้นที่ 7 การวัดผลลัพธ์และการประเมินประสิทธิผลที่เกิดขึ้นจากการพัฒนา

สอดคล้องกับ Knowles (1980) ได้นำเสนอการวางโปรแกรมการพัฒนาการศึกษาไว้ในหนังสือ The Modern Practice of Adult Education: From Pedagogy to Andragogy ซึ่งประกอบไปด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การจัดบรรยากาศสำหรับการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การจัดตั้งโครงสร้างองค์การสำหรับวางแผน

ขั้นที่ 3 การวินิจฉัยความต้องการสำหรับการเรียนรู้

ขั้นที่ 4 การจัดสร้างทิศทางเป้าหมายสำหรับการเรียนรู้

ขั้นที่ 5 การปฏิบัติตามโปรแกรม (การสรรหาและการฝึกอบรมการจัดการเกี่ยวกับผู้สนับสนุนการเรียนรู้และกระบวนการการปรึกษาทางด้านการศึกษาการงบประมาณ)

ขั้นที่ 6 การออกแบบด้านประสบการณ์ในการเรียนรู้

ขั้นที่ 7 การประเมินผลและการวินิจฉัยซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

5.2.2 การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ได้รูปแบบที่มีองค์ประกอบ ดังนี้ 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) เนื้อหา 5) แนวการจัดกิจกรรม 6) การวัดและประเมินผล องค์ประกอบของโปรแกรมครบถ้วนเป็นไปตามทฤษฎี หลักการและแนวคิดที่ได้ศึกษาค้นคว้า ด้านรูปแบบการเรียนการสอนมีองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ และสามารถนำเสนอในรูปแบบโครงสร้างโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นที่แสดงขั้นตอน กระบวนการและกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับ (นิภาภรณ์ ช้ายโพธิ์กลาง, 2561) ได้สรุปความหมายของโปรแกรมไว้ว่า หมายถึง แผนหรือกิจกรรมที่มีการวางแผนไว้อย่างเป็นระบบ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ กำหนดกิจกรรม กำหนดรายละเอียดในการจัดกิจกรรม และมีการประเมินผลอย่างมีระบบเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้ได้ตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย เพื่อเปลี่ยนแปลงการพัฒนาครูให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นโปรแกรมประกอบด้วย 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) รูปแบบและวิธีการพัฒนา 5) โครงสร้าง 6) เนื้อหา 7) แนวการจัดกิจกรรม 8) เทคนิคและเครื่องมือ 9) การประเมินผล

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบของโปรแกรมที่องค์ประกอบสอดคล้องกับ (ปริญญา มีสุข, 2552) ได้ออกแบบโปรแกรมการพัฒนาทางวิชาชีพครูแบบมีส่วนร่วมของครู ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) สภาพปัญหา 2) วัตถุประสงค์ 3) โครงสร้าง 4) เวลา 5) คุณสมบัติของผู้เข้าร่วมโปรแกรม 6) เนื้อหาที่ใช้7) เอกสารที่ใช้ 8) การจัดการเรียนรู้ในโปรแกรม และ 9) การประเมินผลโปรแกรม สอดคล้องกับ (Kanaya and Mc Millan, 2005) ได้ศึกษาองค์ประกอบของโปรแกรมการพัฒนาทางวิชาชีพครู พบว่า มีองค์ประกอบของโปรแกรมและองค์ประกอบของบุคคล ซึ่งองค์ประกอบของโปรแกรมประกอบด้วย 1) รูปแบบ 2) ระยะเวลา 3) การเป็นกลุ่มผู้เข้าอบรมที่อยู่ในบริบทเดียวกัน 4) การเรียนรู้เชิงรุก 5) การเน้นที่เนื้อหา ความรู้ 6) มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงองค์ประกอบของบุคคล ประกอบด้วย 1) การได้รับการยอมรับ 2) การมีแรงจูงใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรพรรณ นาคแย้ม (2555, น. 149-150) ได้วิจัยการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่าง ประเทศตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของมาร์ซาโน โดยใช้รูปแบบการวิจัยและพัฒนา 4 ระยะ

ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของมาร์ซาโนได้องค์ประกอบของหลักสูตร 6 องค์ ประกอบ คือ แนวคิดหลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้และการวัดและประเมินผล ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด และมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรตั้งแต่ 0.86 ถึง 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 2) ผลการศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตร พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีคะแนนหลังเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้เรียนมีคุณลักษณะการรู้คิด

และมีคุณลักษณะด้านระบบตนเองตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของมาร์ซาโน ผ่านเกณฑ์การประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรมีค่าเท่ากับ 82.00/81.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมาก หลังการทดลองผู้วิจัยได้ปรับปรุงหนังสือเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ในด้านภาษาและเนื้อหาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ส่วนการวัดและประเมินผลในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ได้ปรับปรุงประเด็นการวัดและประเมินผลด้านความรู้ ทักษะทางภาษา รวมทั้งคุณลักษณะด้านการรู้คิดและระบบตนเองโดยจำแนกประเด็นให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยยุวดี แปงสนิท (2550, น. 54) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจและความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธี อีทีอาร์ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 58 คน เป็นนักเรียนชาย 35 คน และนักเรียนหญิง 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 7 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลมี 2 ชนิด ได้แก่ 1) แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 2) แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนจำนวน 1 ฉบับ ผลการวิจัย พบว่า วิธีการสอนแบอีทีอาร์เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านอย่างเป็นระบบ ตามหลักการของทฤษฎีอภิปัญญาและทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม เมื่อนำมาปรับสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน จึงทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน

ทั้งนี้ในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมให้มีคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญและมีการทดลองใช้โปรแกรม (Try out) ตามลำดับ 1) ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็นต่อการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.92 ความหมายคือใช้ได้ 2) ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความสอดคล้องเหมาะสมร่างโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ($\overline{X}$=4.84 S.D. =0.19) คิดเป็นร้อยละ 96.80 ความหมายคือเห็นด้วยอย่างยิ่ง 3) ผลการประเมินค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยความยาก (p) เท่ากับ 0.68 และค่าเฉลี่ยอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.28 ความหมายคือข้อสอบใช้ได้ และ 4) ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินข้อสอบหาค่าความสอดคล้อง (IOC) การพัฒนา

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.91 ความหมายคือใช้ได้

สอดคล้องกับการประเมินโปรแกรมที่ว่า การประเมินโปรแกรม หมายถึง กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลและการประมวลผลข้อมูลเพื่อนำมาตัดสินใจเกี่ยวกับคุณภาพ ทั้งประสิทธิภาพและประเมินผลของโปรแกรม รวมถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการใช้โปรแกรมนั้นในอนาคต แนวคิดการประเมินโปรแกรมประกอบด้วยคุณลักษณะสำคัญดังนี้

1. การประเมินเป็นการประเมินค่าของเรื่องที่ตัดสินใจ

2. การตัดสินใจมีเกณฑ์ที่ชัดเจน

3. เกณฑ์การตัดสินใจมีประเด็นที่ครอบคลุมและเหมาะสมกับเนื้อหา

4. เกณฑ์แสดงให้เห็นด้วยบุคคลและสอดคล้องกับแนวคิดของแบบจำลองเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจ

โดยมีหลักเกณฑ์การประเมินโปรแกรมดังนี้

1. มีจุดประสงค์ในการประเมินที่แน่นอน การประเมินผลโปรแกรมจะต้องกำหนดลงไปให้แน่นอนชัดเจนว่าประเมินอะไร

2. มีการวัดที่เชื่อถือได้ โดยมีเครื่องมือและเกณฑ์การวัดซึ่งเป็นที่ยอมรับ

3. ข้อมูลเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการประเมินผล ดังนั้นข้อมูลจะต้องได้มาอย่างถูกต้องเชื่อถือได้และมากพอที่จะใช้เป็นตัวประเมินค่าโปรแกรมได้

4. มีขอบเขตที่แน่นอนชัดเจนว่าเราต้องการประเมินในเรื่องใดแค่ไหน

5. ประเด็นของเรื่องที่จะประเมินอยู่ในช่วงเวลาของความสนใจ

6. การรวบรวมข้อมูลมาเพื่อกำหนดกฎเกณฑ์และกำหนดเครื่องมือ ในการประเมินจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ

7. การวิเคราะห์ผลการประเมินต้องทำอย่างระมัดระวังรอบคอบ และให้มีความเที่ยงตรงในการพิจารณา

8. การประเมินผลโปรแกรมควรใช้วิธีการหลาย ๆ วิธี

9. มีเอกภาพในการตัดสินผลการประเมิน

10. ผลต่าง ๆ ที่ได้จากการประเมินควรนำไปใช้ในการพัฒนาโปรแกรม ทั้งในด้านการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในโอกาสต่อไป เพื่อให้ได้โปรแกรมที่ดีและมีคุณค่าสูงสุดตามที่ต้องการ

5.2.3 การทดลองใช้โปรแกรม ประเมิน และการปรับปรุงโปรแกรม ผู้วิจัยได้ทดลองใช้และมีการประเมินปรับปรุงใช้โปรแกรมมีการหาค่าประสิทธิภาพของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ผลการประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ

การเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการทดลองใช้โปรแกรม โดยการใช้สถิติ t-test (Independent Samples) พบว่าการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาก่อนการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.46 และหลังได้รับการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.76 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.05

สอดคล้องกับ (Boone, 1985) ได้กล่าวถึงการพัฒนาโปรแกรมการศึกษาไว้ว่า คือ กระบวนการในการวางแผนที่เป็นระบบเบ็ดเสร็จและครอบคลุม เพื่อคาดการณ์ในอนาคตเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างองค์กรทางการศึกษา เจ้าหน้าที่กับผู้เรียนหรือตัวแทนของผู้เรียน การจัดทำและส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ผู้เรียนพึงประสงค์ ตลอดจนถึงการเปลี่ยนแปลงในสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตของผู้เรียนในชุมชน ได้เสนอว่า ในการพัฒนาโปรแกรมการศึกษา นักการศึกษาหรือนักพัฒนาโปรแกรมการศึกษาควรมีความเข้าใจพื้นฐานหรือยอมรับข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรมการศึกษา 5 ข้อ ดังนี้

1. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นความมุ่งหวังที่ต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวผู้เรียน ไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่มบุคคลหรือชุมชน ในรายบุคคลการเปลี่ยนแปลงที่คาดหวังว่าจะเกิดจากผู้เรียน คือ ด้านความรู้ ทักษะ เจตคติ ในระดับกลุ่มหรือชุมชนการเปลี่ยนแปลงที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในชุมชน คือ วิธีการต่าง ๆ ในการประสานความต้องการและผลประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชน

2. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นเรื่องของการตัดสินใจ ดังนั้นนักพัฒนาโปรแกรมการศึกษาจะต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้นว่าในการวางโปรแกรมการศึกษาจะต้องให้บุคคลหรือตัวแทนของบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนหรือบางขั้นตอน ตั้งแต่การวิเคราะห์กำหนดความต้องการของบุคคลและปัญหาชุมชน ตลอดจนถึงขั้นตอนการประเมินผลและเสนอรายงาน

3. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษามีหลักสำคัญในเรื่องการร่วมมือหรือการมีส่วนร่วมของผู้เข้ามารับบริการกับนักพัฒนาโปรแกรมในการวิเคราะห์และกำหนดว่าอะไรคือความต้องการหรือปัญหาที่ต้องการแก้ การเลือกทรัพยากรและวิธีปฏิบัติงาน ตลอดจนถึงวิธีการประเมินที่เหมาะสมที่สุด

4. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นเรื่องของระบบและแนวคิด กล่าวคือ การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นระบบใหญ่ที่ประกอบด้วยแนวคิดต่าง ๆ ในระบบใหญ่ดังกล่าวจะประกอบด้วยระบบย่อยอีก 3 ระบบที่มีแนวความคิดที่ปฏิสัมพันธ์ต่อกัน สามารถจำแนกได้ดังนี้ 1) ระบบการวางแผน 2) ระบบการสร้างและการนำโปรแกรมไปปฏิบัติ และ 3) ระบบการประเมินผลและความรับผิดชอบในการรายงานผล การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาเป็นวิธีการที่สำคัญวิธีการหนึ่งที่องค์กรจะได้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ทำให้องค์กรมีความตื่นตัว ทันต่อเหตุการณ์ และสามารถปรับปรุง

องค์กรได้ในอนาคต สอดคล้องกับ (Caffarella, 2002, p.32) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพัฒนาโปรแกรมคือ เพื่อตอบสนองความต้องการของบุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชน ใน 5 เรื่องคือ

1. เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าและการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของบุคคล

2. เพื่อช่วยให้บุคคล กลุ่มบุคคลและชุมชนสามารถแก้ปัญหาและเรื่องต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้

3. เพื่อเตรียมบุคคลในการทำงานในปัจจุบันและอนาคต

4. เพื่อช่วยให้องค์กรสามารถบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้และปรับตัวได้ทันต่อความเปลี่ยนแปลง

5. เพื่อเปิดโอกาสให้ให้มีการพิจารณา ตรวจสอบปัญหาและสภาพการณ์ต่าง ๆ ในชุมชนและสังคม

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อานนท์ หินแก้ว (2557, น.227-229) ได้วิจัยและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสร้างหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับครูมัธยมศึกษา กรณีศึกษาโรงเรียนเทศบาล 3 (ชาญวิทยา) จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีขั้นตอนการศึกษาและพัฒนา 3 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตรและขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้และการประเมินประสิทธิผลของหลักสูตร กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครูมัธยมศึกษาโรงเรียนเทศบาล 3 (ชาญวิทยา) จังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2556 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และมีความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตร ผลการประเมินความเหมาะสมการใช้หลักสูตรของผู้เข้ารับการฝึกอบรม อยู่ในระดับมาก สูงกว่าเกณฑ์

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มณีวรรณ ฤทธิ์น้ำดำ (2556, น. 233-234) ได้วิจัยการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า 1) หลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ มีความเหมาะสมในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 มีมิติด้านการคิด 4 มิติคือ ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม และความคิดละเอียดลออ องค์ประกอบของหลักสูตร มี 6 องค์ประกอบ เนื้อหา 3 หน่วยการเรียนรู้ เวลาเรียน 40 ชั่วโมง 2) การศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตร พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยหลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้นผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ทุกคน ค่าดัชนีประสิทธิผลของหลักสูตร พบว่า คะแนนความคิดสร้างสรรค์หลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และ 3) ผลการยืนยันประสิทธิผลของการขยายผลการใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนจำนวน 125 คน จากโรงเรียน 5 แห่ง ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ทุกคน ค่าดัชนีประสิทธิผลของหลักสูตร คะแนนความคิดสร้างสรรค์หลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนจำนวน 125 คน จากโรงเรียน 5 โรง ที่มีต่อหลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Pankaj Bhardwaj (2015, pp.24-28) ได้พัฒนาและปรับปรุงโปรแกรมการสอนแบบบูรณาการโดยใช้การเรียนรู้รายกรณีเป็นฐาน เพื่อให้มีความรู้ที่ดีขึ้นในกลุ่มนักเรียน วิธีการสอนและการนำไปใช้คือ หลังการปฐมนิเทศคณะ คณะกรรมการทั้งสี่ฝ่ายกับสมาชิกคณะที่มาจากภาควิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเลือกเนื้อหาที่จะสอน วิธีการสอนที่จะนำมาใช้ พร้อมลำดับขั้นตอนของวัตถุประสงค์เดียวกันของการนำไปใช้ การใช้วิธีการสอนที่ต่างกันระหว่างใช้โปรแกรมคือการบรรยายเชิงปฏิบัติการ การกระตุ้นผู้ป่วย การเยี่ยมชมทางคลินิก การทดลองในห้องปฏิบัติการและการสัมมนากลุ่มย่อยของนักเรียน ผลการทดลองพบว่า หลังจากการใช้โปรแกรมการเปรียบเทียบระหว่างสองชุดกับระหว่างหัวข้อที่สอนด้วยโปรแกรมการเรียนรู้แบบบูรณาการกับวิธีการแบบดั้งเดิม แสดงให้เห็นว่านักเรียนทำได้ดีกว่าในหัวข้อที่สอนด้วยวิธีการแบบบูรณาการ นักเรียนได้ประเมิน “วิธีการสอนเยี่ยมชมทางคลินิก” ดีมาก ตามด้วย “กรณีกระตุ้นการประชุมเชิงโต้ตอบ” นักเรียนเชื่อว่าพวกเขารู้สึกมีส่วนร่วมมากขึ้นและคำถามของพวกเขาจะได้รับการจัดการที่ดียิ่งขึ้นด้วยเซสชันแบบโต้ตอบ มีการรับรู้ที่ดีมากของนักเรียนที่มีต่อการสอนแบบบูรณาการ นักเรียนทำงานได้ดีขึ้นถ้าพวกเขาได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบนี้

การประเมินความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรมผู้วิจัยทำการวิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นโดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยรวมมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.78, S.D. =0.37)

ทั้งนี้เป็นเพราะผู้วิจัยได้ออกแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยยึดหลักการทฤษฎีที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและตรงกับความต้องการ ความสนใจของของนักศึกษาที่เป็นผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัย สุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล (2561, น. 195-206) ได้วิจัย รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้ จากสถานการณ์เสมือนจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถ ทางภาษาอังกฤษและการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษและการรับรู้ความ สามารถของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และ 2) ประเมินผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษา อังกฤษที่พัฒนาขึ้น ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้จากสถานการณ์ เสมือนจริงเกิดจากการผสานแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง การช่วยเสริมต่อการเรียนรู้และ การปล่อยความรับผิดชอบทีละน้อยประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) หลักการ (2) วัตถุประสงค์ (3) ขั้นตอนการจัดการเรียน

การสอน 6 ขั้น คือ ขั้นเข้าใจจุดประสงค์การเรียนรู้ ขั้นทบทวนตรวจสอบ ความรู้เดิม ขั้นเผชิญสถานการณ์เสมือนจริง ขั้นทำงานร่วมกัน ขั้นนำเสนอผลงานกลุ่ม และขั้นเรียนรู้ด้วย ตนเอง และ (4) การวัดและประเมินผล 2) ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนน ความสามารถภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียน การสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อ รูปแบบการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากทุกด้าน

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทะนง พูนสวัสดิ์ และกชกร ธิปัตดี (2562, น. 114-121) ได้วิจัย การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาครูภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาครูภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชัน เพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดกิจกรรม การเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.13/85.33 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักศึกษาที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมศักดิ์ ปรากฏมาก (2562, น. 72-84) ได้วิจัย การพัฒนาการรูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรก ตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 3) ศึกษาผล ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ ที่มี ต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 4) ประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตาม ทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ มีประเด็นที่ค้นพบ ดังนี้ 1.1 ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือ เป็นภาษาที่สอง

ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องหาวิธีการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และมีทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้ตรงตามความมุ่งหมายของหลักสูตรและนโยบาย Thailand 4.0 ของรัฐบาล 1.2 ผลจากจากการสนทนากลุ่มกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนครบุรี จำนวน 10 คน สามารถสรุป สาระสำคัญได้ 2 ประการ ดังนี้ 1.2.1 สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจเนื่องมาจากการที่ผู้สอนยัง ใช้วิธีสอนที่ไม่เหมาะสม ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับต่ำ ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและขาดโอกาส ในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 1.2.2 การจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ สามารถ ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้ เพราะเนื้อหาในการเรียนมีความสอดคล้องเชื่อมโยงกับสาระการเรียนรู้จากกลุ่มวิชาอื่น ๆ และเชื่อมโยงกับชีวิตจริงของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ในลักษณะองค์รวม อีกทั้งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบจะมุ่งเน้นการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ของตนเองได้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยมีครูเป็นผู้อำนวย ความสะดวกในการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้นั้นมีความหมายและมีคุณค่า ผู้เรียนสามารถนำเนื้อหาและทักษะที่เรียนไป ใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. รูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์เพื่อส่งเสริมความ สามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ELCRE Model) มีความสอดคล้องกันในทุกองค์ประกอบ และมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยมีองค์ประกอบ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนการสอน ระบบสังคม หลักการตอบสนองสิ่งสนับสนุน เงื่อนไขของการนำรูปแบบไปใช้ และผลที่เกิดจาก การใช้รูปแบบ โดยมีกระบวนการจัดการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตรวจสอบความรู้เดิมและเร้าความสนใจ (Eliciting and Engagement: E) 2) ขั้นเรียนรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Learning and Sharing: L) 3) ขั้นสรุปและสร้างองค์ความรู้ (Concluding Ideas: C) 4) ขั้นสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflecting: R) และ 5) ขั้นประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluation: E) 3. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการ เรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ หลังเรียนสูงกว่าก่อน เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนครบุรี มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรกตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้มากกว่าบทเรียนที่มีเนื้อหาที่หลากหลาย ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สามารถอ่านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ และสามารถรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมคือเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นกับเรื่องที่อ่าน สามารถทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่อ่าน และอ่านเพื่อจับใจความหลักหรือสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ดังนั้น โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้นที่ดีขึ้นและมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความเข้าใจในการเรียนภาษาที่สองได้ดียิ่งขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ศึกษารายละเอียดคู่มือการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ได้แก่ ที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา แนวการจัดกิจกรรม การวัดผลประเมินผล และประสิทธิผลที่ผู้เรียนจะได้รับ เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและประสิทธิภาพสูงสุดในการนำรูปแบบโปรแกรมพัฒนาส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ให้เข้าใจทุกขั้นตอน

5.3.1.2 จัดเตรียมสื่อและเอกสารประกอบการสอนให้พร้อม ตลอดจนขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบที่กำหนด

5.3.1.3 การวัดผลและประเมินผล ต้องมีเกณฑ์ที่ชัดเจนทั้งด้านความรู้ความเข้าใจ และพฤติกรรมในการเรียนรู้ที่ต้องการวัด และควรมีความยุติธรรมปราศจากอคติในการวัดผลประเมินผล

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการศึกษาและวิจัยรูปแบบการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นในด้านอื่น ๆ เช่น ด้านการเขียนเพื่อความเข้าใจ ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. (2545). *เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544: คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.* กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กุศยา แสงเดช. (2542). *หลากหลายวิธีสอนของครูต้นแบบ 2541 วิชาภาษาอังกฤษ.* กรุงเทพฯ: สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.

กัลยา ยวนมาลัย. (2539). *การอ่านเพื่อชีวิต.* กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

โกชัย สาริกบุตร. (2541). *การอ่านขั้นใช้วิจารณญาณ.* เชียงใหม่: วิทยาลัยครูเชียงใหม่. คณะอักษร ศาสตร์: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โกวิทย์ พวงงาม. (2553). *รายงานการวิจัย การสังเคราะห์และถอดบทเรียนนวัตกรรมท้องถิ่นและการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ต้นแบบการบริหารจัดการภารกิจที่ถ่ายโอน) สำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น.* กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดนายกรัฐมนตรี.

จงกลณี ธูปพงษ์. (2536). *ผลของการเรียนโดยวิธี เอส ที เอ ดี ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและการให้ความร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จริยา เหนียนเฉลย. (2546). กรุงเทพฯ. ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ. พิมพ์ดี จำกัด.

จิรพรรณ นาคแย้ม. (2555). *การพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของมาร์ซาโน.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).

จีรพรรณ มหาพรหม. (2545). *การใช้กิจกรรมชี้นำการอ่าน-การคิด ด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

เจนจิรา คงสุข. (2540). *การพัฒนาโปรแกราการศึกษาสำหรับผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการ.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). *การพัฒนาหลักสูตร:หลักการและแนวปฏิบัติ.* กรุงเทพฯ: อลีนเพลส.

ฉลองชัย สุรวัฒนบูรณ์. (2528). *การเลือกและการใช้สื่อการสอน (เอกสารประกอบการสอน).* กรุงเทพฯ: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกาตรสาสตร์.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). *เทคนิคการอ่าน.* กรุงเทพฯ: บูรพาสาส์นการพิมพ์.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2545). *การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาบรรณารักษ์ศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสมเด็จเจ้าพระยา.

ฉวีลักษณ์ บุญยกาญจน์. (2545). *จิตวิทยาการอ่าน.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ฉัตรา บุนนาคและคณะ. (2546). *ศิลปะการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันและทางธุรกิจ.* กรุงเทพฯ: ประกายพรึก.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2532). *ชุดการสอนระดับประถมศึกษา เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8-15.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ดนยา วงศ์ธนะชัย. (2542). *การอ่านเพื่อชีวิต.* พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.

ถนอมวงศ์ ล้ำยอดมรรคผล. (2535). *การอ่านให้เก่ง.* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

ทวีป ศิริรัศมี. (2545). *การวางแผนพัฒนาและการประเมินโครงการ.* กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทะนง พูนสวัสดิ์ และกชกร ธิปัตดี. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาครูภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2. *วารสารวิจัยและประเมินผลอุบลราชธานี*, 8(2), 114-121.

ทิศนา แขมมณี. (2547). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระชัย ปูรณโชติ. (2540). การเรียนการสอนแบบบูรณาการ: ทัศนะของผู้เชี่ยวชาญ. *วารสารโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์,* 3(2), 14-18.

ธีระชัย ปูรณโชติ. (2544). *โครงงานวิทยาศาสตร์: การวิจัยวิทยาศาสตร์เบื้องต้น.* กรุงเทพฯ: เดอะ มาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.

ธำรง บัวศรี. (2542). *ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและพัฒนา.* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พัฒนศึกษา.

นภดล จันทร์เพ็ญ. (2534). *การใช้ภาษาไทย.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นอ้อ.

นภดล จันทร์เพ็ญ. (2543). *การใช้ภาษาไทย.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นอ้อ.

นิภาภรณ์ ซ้ายโพธิ์กลาง. (2561). การพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะครูด้านการบริหารจัดการชั้นเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมาเขต 7. *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 24(2), 80-95.

นิรมล ศตวุฒิ. (2547). *การจัดการเรียนรู้ที่เริ่มจากผู้เรียน.* กรุงเทพฯ: วงการครู.

บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุง.* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: บริษัทสุวีริยาสาส์น จำกัด.

บัญชา อึ๋งสกุล. (2541). *ยุทธศาสตร์การนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา.* วารสารวิชาการ 1 มกราคม พ.ศ. 2541.

บัญชา อึ๋งสกุล (2545). การเสริมสร้างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน. *วารสารวิชาการ.* 1(2), 70.

บันลือ พฤกษะวัน. (2532). *มิติใหม่ของการสอนอ่าน ภาคปฏิบัติอันดับที่ 8.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ประทิน มหาขันธ์. (2530). *การสอนอ่านเบื้องต้น.* กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.

ประทิน มหาขันธ์. (2540ก). *การสอนอ่านเบื้องต้น.* กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.

ประเทิน มหาขันธ์. (2540ข). *การสอนอ่านเบื้องต้น.* กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. (2545). *ภาษากวี.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ปริญญา มีสุข. (2552). *ผลของการออกแบบโปรแกรมการพัฒนาวิชาชีพแบบมีส่วนร่วมของครู.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

ปรีชา ช้างขวัญยืน. (2545). *ศิลปะการเขียน ชุดพื้นฐานภาษาไทย.* กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2532). *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 5–การอ่าน.* นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ปัญญา แร่เพชร และอัญญารัตน์ นาถธีระพงษ์. (2559). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจากข้อมูลท้องถิ่น จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์,* 8(1), 53-68.

เปลื้อง ณ นคร. (2542). *ศิลปะแห่งการอ่าน.* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.

ผกา สัตยธรรม. (2524). *เทคนิคการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ.* กรุงเทพฯ: เรือนแก้ว.

ผกาศรี เย็นบุตร. (2542). *การอ่าน.* สงขลา: ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษย์ศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.

พรพนา แสนการุณ. (2550). พัฒนาหลักสูตรบูรณาการระดับรายวิชาของโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา ในกลุ่มที่ 9. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ ปริทรรศน์.* 5(1), 163-178.

พรรณี ช. เจนจิต. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน.* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ต้นอ้อแกรมมี่.

พอเจตน์ ธรรมศิริขวัญ. (2553). การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนดาราสมุทร ศรีราชา ชลบุรี. *วารสารการศึกษา และการพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยบูรพา,* 5(1-2), 117-130.

พัฒนา กิติอาษา. (2546). *ท้องถิ่นนิยม.* กรุงเทพฯ: โอเอสพริ้นติ้งเฮ้าส.

เพ็ญศรี ทวิสุวรรณ. (2544). *ผู้เรียนการศึกษานอกระบบ ใน เอกสารการสอนชุดวิชาหลักการเรียนรู้และเทคนิคการฝึกอบรม หน่วยที่ 2,* หน้า 49-119. นนทบุรี: มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช

ไพศาล วรคำ . (2562). *การวิจัยทางการศึกษา.* มหาสารคาม: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ไพศาล สุวรรณน้อย. (2549). การจัดการเรียนรู้โดยใช้การวิจัยเป็นฐาน: การพัฒนาสู่มหาวิทยาลัยวิจัย. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น,* 27(3-4), 17-26.

ไพโรจน์ เสรีวงศ์. (2541). ผลของการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มณีวรรณ ฤทธิ์น้ำดำ. (2556). *การพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต) มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด. (2563). *ข้อมูลพื้นฐาน.* ร้อยเอ็ด: คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด.

ยุวดี แปงสนิท. (2550). *ศึกษาการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจและความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธี อีทีอาร์.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต) ลำปาง: มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.

รัชนี บุญราช. (2555). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบ เค ดับเบิ้ลยู แอล พลัส ร่วมกับรูปแบบซินเนคติกส์ที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. อุดรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

แรมสมร อยู่สถาพร. (2546). *เทคนิคและวิธีการสอนในระดับประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรภัทธ์ ภู่เจริญ. (2544). *เครื่องมือการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (พิมพ์ครั้งที่ 2).* กรุงเทพฯ: ภัคธรรศ.

วรรณี โสมประยูร. (2539). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

วิชัย วงษ์ใหญ่ . (2543). *การพัฒนาหลักสูตร.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มาตรฐานการอุดมศึกษา.

วิชัย วงษ์ใหญ่ . (2544). *กระบวนทัศน์ใหม่ในการพัฒนาหลักสูตร.* นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Back Ward Desing.* ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วิสาข์ จัติวัตร์. (2543). *การสอนอ่านภาษาอังกฤษ.* นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2540). *การอ่านเพื่อชีวิต.* กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ แกรมมี่

ศิริพร ลิมตระการ. (2541). *การอ่านภาษาไทย ในเอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย.* นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สมชาย อบรม. (2538). *ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำใน โรงเรียน มัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร .* (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต) กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2557). *ภาษาอังกฤษของคนไทย อยู่ตรงไหนในอาเซียน.* ประชาชาติธุรกิจ.

สมบัติ จำปาเงินและสำเนียง มณีกาญจน์. (2539). *หลักการอ่าน.* กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.

สมพร มันตระสูตร แพ่งพิพัฒน์. (2534). *การอ่านทั่วไป.* เพชรบูรณ์: โอเดียนสโตร์.

สมพงษ์ พละสูรย์. (2521). บูรณาการอะไรกันแน่. *วิทยาการ,* 7(29), 18-20.

สมศักดิ์ ปรากฏมาก. (2562). การพัฒนาการรูปแบบการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรก ตามทฤษฎีโซเชียลคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม* 2(6), 72-84.

สนิท ตั้งทวี. (2546). *การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮาส์.

สมุทร เซ็นเชาวนิช. (2542). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ (พิมพ์ครั้งที่ 9).* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมุทร เซ็นเชาวนิช. (2545). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ (พิมพ์ครั้งที่ 6).* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สิริธร พรเสนา. (2550). *การใช้กิจกรรมโครงสร้างระดับยอดเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์. (2546). *การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ.* กรุงเทพฯ: บุ๊ค พอยท์.

สุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล. (2561). รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้ จากสถานการณ์เสมือนจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถ ทางภาษาอังกฤษและการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. *วารสารสุทธิปริทัศน์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์,* ฉบับพิเศษ, 195-206.

สุภาภรณ์ สุริยวงศ์ษา. (2548). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สื่อการสอนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

สุวดี ภู่ประดิษฐ์. (2546). *การอ่านในระดับอุดมศึกษา.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). *หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2547). *หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย.* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุภัทรา อัษรานุเคราะห์. (2542). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม (พิมพ์ครั้งที่ 1).* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม. (2526). *กลวิธีสอน.* กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.

สุมิตร คุณานุกร. (2549). *สภาพการเรียนการสอนวิชาบูรณาการ หมวดวิชาศึกษา:รายวิชามนุษย์กับสังคม.* คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน.

สุมิตรา อังวัฒนากุล. (2553). *กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษด้านการสื่อสาร.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ ประเทศ. (2540). *การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสันปูเลย อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา.* (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุวิมล ว่องวานิช. (2548). *การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น.* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวีรยา ทองประดิษฐ์ และนิสากร จารุมณี. (2561). การพัฒนาบทเรียนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เนื้อหาบริบทท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน และพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษ. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 15(2), 77-96.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สำลี รักสุทธิ. (2544). *เทคนิคและวิธีการเขียนหลักสูตร และการจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2528). *เทคโนโลยีททางการศึกษา.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์. (2531). *เอกสารคำสอนหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เสงี่ยม โตรัตน์. (2524). *พัฒนาทักษะการอ่านภาอังกฤษ.* นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

หรรษา สุขกาล. (2543). *การพัฒนารูปแบบโปรแกรมระหว่างเรียนเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษาสังกัด ทบวงมหาวิทยาลัย.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรทัย มูลคำและสุวิทย์ มูลคำ. (2544). *การเรียนรู้สู่มืออาชีพ.* พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ที.พี.พริ้นส์.

อานนท์ หินแก้ว. (2557). วิจัยและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสร้างหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับครูมัธยมศึกษา กรณีศึกษาโรงเรียนเทศบาล 3 (ชาญวิทยา) จังหวัดเพชรบูรณ์. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย,* 10(31), 74-85.

อาภาภรณ์ อินเสมียน. (2556). *การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์เพื่อเสริมสร้างการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนระดับประถมศึกษา.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).

อุดม เชยกีวงศ์. (2551). *การส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย: การศึกษาที่ไม่จำกัดวัยและสถานที่.* กรุงเทพฯ: แสงดาว.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). *เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 2).* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัญชลี สารรัตนะ. (2542). การศึกษาแบบบูรณาการ. *วิชาการ.* 12,27-31.

อารีย์ พันธ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการเรียนการสอน.* กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์เลิฟเพรส.

อุ่นตา นพคุณ. (2548). *กรอบแนวคิดการพัฒนาอย่างมสี่วนร่วมทางการศึกษานอกระบบโรงเรียน.* กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.

Ayrey, W. (2007). ILC Space suits & related products. *Apollo Lunar Surface Journal,* 0000-712731, Rev. A, 1.

Baker, A. Colin, and Sylvia P. J. (1998). *Encyclopedia of Bilingualism and Bilingual Education.* Clevedon: Multilingual Matters.

Barr, M. J., & Keating, L. A. (1985). *Developing effective student services programs: Systematic approaches for practitioners.* Jossey-Bass.

Bhardwaj, P., Bhardwaj, N., Mahdi, F., Srivastava, J. P., and Gupta, U. (2015). Integrated teaching program using case-based learning. *International Journal of Applied and Basic Medical Research,* 5(Suppl 1), S24.

Bloom, B.S. (1964). *Taxonomy of Education Objectives, Handbook: Cognitive Domain.* New York: David Mekey.

Bond, G. L., and Tinker, M. A. (1957). *Reading difficulties, their diagnosis and correction.* Appleton-Century-Crofts.

Boone, R. S. (1992). Involving culturally diverse parents in transition planning. *Career Development for Exceptional Individuals,* 15(2), 205-221.

Brooks, G. (1999). What works for slow readers?. *Support for Learning,* 14(1), 27-31.

Burmeister, L. E. (1974). *Improving Speed of Comprehension in Reading Strategies of Secondary School Teaching*. Massachusetts: Addison Wesley.

Bush, C.L., and Huebner, M.H. (1970). *Strategies foe reading in the elementary school.* London: Macmillan.

Bush, B. (2002). *Imperialism, race and resistance: Africa and Britain,* 1919-1945. Routledge.

Caffarella, R. (2002). *Planning: Programs for Adult Learners: A Practical Guide for Educations Trainers And Staff Developers.* San Francisco: Jossey-Bass Publishers.

Chen, H. T., & Chen, H. T. (1990). *Theory-driven evaluations.* Sage.

Dale, Edgar. (1956). *Audio–Visual Method*. New York: The Dryden Press.

Dechant, E. (1981). *Teacher's Directory of Reading Skill Aids and Materials.* Parker Publishing Co., Inc., West Nyack, NY 10994.

Dewey,J. (1983). *Experience and Education*. New York: Collier.

Finn, P.J. (1985). *Helping children learn to read.* New York: Random House.

Finocchiaro, M.., and Sako, S. (1983). *Foreign language testing: A'Sractical approach.* New York: Regents.

Fogarty, R. (1991). Ten ways to integrate curriculum. *Educational leadership*, 49(2), 61-65.

Gardner, H. (1982). Giftedness: Speculations from a biological perspective. *New Directions for Child and Adolescent Development,* 1982(17), 47-60.

Good, C. V. (1973). *Dictionary of Education*. (2nd ed). New York: McGraw-Hill Book Company.

Goodman. (1988). *The Reading Process*. In Interactive Approaches to Second Language Reading.Edited by Patricia Carrell, Joanne Devine, and David Eskey. Cambridge: Cambridge University Press.

Goodman, K. S. (1970). *Reading, psycholinguistic guessimg games*. in Theoretical model's and process of reading. New York: International Reading Association.

Goodman, K. S. & Goodman, Y. M. (1973). *Learning to Read in Natural*. In L.B. Resnick and P.A. Weaver (Eds.), Theory and practice of early reading, Hillsdale.

Goodman, Y. M., Watson, D. J., & Burke, C. L. (1987). *Reading miscue inventory*. New York: Richard C.

Gorsuch, G., & Taguchi, E. (2010). Developing reading fluency and comprehension Using repeated reading: Evidence from longitudinal student reports. *Language Teaching Research,* 14(1), 27-59.

Grabe, W. (2004). *Research on Teaching Reading*. Annual Review of Applied Linguistics. 24(3), 44-69.

Gray, William Scott. (1984). *On Their Own in Reading*. Chicag: Foreman and company.

Hamada, M. (2009). Development of L2 word-meaning inference while reading. *System,* 37(3), 447-460.

Haris. (1979). *How to Teach Reading.* New York: Longman, Inc.

Harris,B.M. (1971). Supervision behavior in Education (2 nd). Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice-Hall.

Harris, L., & Smith, C. (1986). *Reading Instruction Diagnostic Teaching in the Classroom.* New York: McMillan Publishing Company.

Halliday, M. K. (1978). *Language as Social Semiotic: The Social Interpretation of Language and Meaning.* Baltimore: University Park Press.

Henschke EdD, J. A. (1973). *Malcolm S. Knowles: His contributions* to the theory and practice of adult education.

Herbert, D., Phipps, P. J., & Strange, R. E. (1971). Chapter III chemical analysis of microbial cells. *In Methods in microbiology*. 5, 209-344

Huang, Tengmui. (1993). Teaching and Assessing Reading Comprehension, in *A Distant Education TEFL Programmer Pilot Material: Module Two.* Page 33-34. Singapore: SEMEO Regional Language Certer.

Hughes, J. (1989). Why functional programming matters. *The computer journal*, 32(2), 98-107.

Jonson-Reid, M. (2003). *Foster care and future risk of maltreatment.* Children and Youth Services Review.

Kamenui, E. J., and Simmons D. C. (1990). *The Prevention of Academic Learning Problems.* London: Merrill Publishing Company.

Kennedy, E. C. (1981). *Methods in Teaching Developmental Reading*. Illinois: P.E. Peacock Publishers.

Kidd, R. F. (1976). *Manipulation checks: Advantage or disadvantage?.* Representative Research in Social Psychology.

Kirk, D., & Kinchin, G. (2003). Situated learning as a theoretical framework for sport education. *European physical education review,* 9(3), 221-235.

Krashen, S. (1981). Second language acquisition. *Second Language Learning,* 3(7), 19-39.

Lake, P. S. (2000). Disturbance, patchiness, and diversity in streams. Journal of the north american Benthological society, 19(4), 573-592.

Lake, P. (2004). *Moderate puritans and the Elizabethan church*. Cambridge University Press.

Lehr, F., Osborn, J., & Hiebert, E. H. (2005). *A Focus on Comprehension. Research-Based Practices in Early Reading Series.* Pacific Resources for Education and Learning PREL.

Linda, K., & Sutapa, Y. G. (2015). IMPROVING EFL STUDENTS'READING COMPREHENSION AND STUDENTS'PERCEPTION ON METACOGNITIVE READING STRATEGIES. *Jurnal Pendidikan dan Pembelajaran Khatulistiwa,* 4(10).

Lorge, I. (1947). Chapter III: Intellectual changes during maturity and old age. *Review Of Educational Research,* 17(5), 326-332.

Louisot-Mesopotanese, N. (2009). *The effects of graphic organizers on improving the reading comprehension of second grade students* (Doctoral dissertation, Caldwell College).

Madsen, Harold. (1983). *Techniques in Testing*. New York: Oxford University Press.

Mazyck, M. (2002). Two decades of use in K-12 education. *TechTrends,* 46(2), 33-39.

Miller, L. (1972). *Developing Reading Deficiency*. Minncsota: Burgcss.

Miller, W. H. (1973). *Reading Comprehension Activities Kit.* U.S.A: The Center for Applied Research in Education.

Miller, W.H. (1977). *The First Elementary Reading Today*. New York: Holt, Rinehart and Winston.

Miller, W. H. (1990). *Reading Comprehension Activities Kit*. U.S.A: The Center for Applied Research in Education.

Newman, D. R. (1995). A content analysis method to measure critical thinking in face-to-face and computer supported group learning. *Interpersonal Computing and Technology Journal,* 3(2), 56-77.

Nuttall, C. (1996). *Teaching reading skills in a foreign language.* (2nd ed). Oxford: Heinemann.

Ozuru, Y., Dempsey, K., and McNamara, D. S. (2009). Prior knowledge, reading skill, and text cohesion in the comprehension of science texts. *Learning and instruction,* 19(3), 228-242.

Pang, X., Zhu, Z., Xu, F., Guo, J., Gong, X., Liu, D., & Feikin, D. R. (2003). Evaluation of control measures implemented in the severe acute respiratory syndrome outbreak in Beijing, 2003. *Jama,* 290(24), 3215-3221.

Pike, R. W. (2003). *Creative training techniques handbook: Tips, tactics, and how-to's for delivering effective training*. Human Resource Development.

POSTnote, B. T. (2009). *Parliamentary Office of Science and Technology*.

Reutzel, Ray and Cooter, Robert. 1992. *Teaching Children to Read From Basic to Books.* New York: MacMillan Publishing.

Rice, C. (2009). Prevalence of Autism Spectrum Disorders: Autism and Developmental Disabilities Monitoring Network, United States, 2006. Morbidity and Mortality Weekly Report. Surveillance Summaries. 58, SS-10. *Centers for Disease Control and Prevention.*

Rivers, W. (1972). *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago: The University of Chicago Press.

Roe, B. D., Stoodt, B. D., and Burns, P. C. (2001). *The content areas: Secondary school literacy instruction.*

Rumelhart, D. L., and Greeno, J. G. (1971). Similarity between stimuli: An experimental test of the Luce and Restle choice models. *Journal of Mathematical Psychology,* 8(3), 370-381.

Ryder, R. J., and Graves, M. F. (1994). *Reading and Learning in Content Areas*. New York: Macmillan College Publishing Company.

Shell, L. M. (1988). Dilemmas in Assessing Reading Comprehension*. The Reading Teacher.* 2(2), 13.

Smith, N.B. (1963). *Reading Instruction for Today s Children*. New Jersey Hall Regen.

Sullivan, R. L., Wircenski, J. L., Arnold, S. S., and Sarkees, M. D. (1990). *The trainer's guide: A practical manual for the design, delivery, and evaluation of training.* Aspen Publishers.

Valette, R. M. (1977). *Modern Language Testing*. New York: Harcourt Brace Jovanovich.

Valmont, W. J. (1977). Creating visual activities to enhance predictive behaviors. *Language Arts*, 54(2), 172-175.

Van Den Broek, P., and Trabasso, T. (1986). Causal networks versus goal hierarchies in summarizing text. *Discourse Processes*, 9(1), 1-15.

van Ek, J. A., & Alexander, L. G. (1975). *The Threshold Level in a European Unit: Credit System for Modern Language Learning* by Adults: System Development in Adult Language Learning. Council of Europe.

Weir, C. J. (1990). *Communicative Language Testing*. New York: Prentice Hall.

William, A. (1994). *Teacher Morale and Sense of Efficacy as Psycho- social Variables.* Prestige. Dissertation Abstracts International. 3274-A.

Woytak, L. (1984). Reading proficiency and a psycholinguistic approach to second language reading. *Foreign Language Annals*, 17(5), 509-517.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คู่มือการใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

โดย

นายภุชงค์ มัชฌิโม

ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คำนำ

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบที่กำหนด โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม 6 ขั้น ดังนี้ 1) ที่มาและความสำคัญ 2) วัตถุประสงค์ 3) เป้าหมาย 4) เนื้อหา 5) แนวการจัดกิจกรรม 6) การวัดและประเมินผล มีทั้งหมด 14 กิจกรรมการเรียนรู้ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น คือจังหวัดร้อยเอ็ดเป็นแบบในการจัดหน่วยการเรียนการสอน โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ หลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ซึ่งมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาควบคุมวิทยานิพนธ์

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นนี้ คงเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจในการนำไปใช้สำหรับจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี

นายภุชงค์ มัชฌิโม

สารบัญ

เรื่อง **หน้า**

ที่มาและความสำคัญ 178
วัตถุประสงค์ 178
เป้าหมาย 178
เนื้อหา 179
แนวการจัดกิจกรรม 179
การวัดและประเมินผล..... 180
ตัวอย่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 182

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

ที่มาและความสำคัญ

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เป็นกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตัวเองได้ในด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษนั้นนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งที่ในการจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของผู้เรียน ซึ่งประกอบไปด้วยมวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนพบเห็นในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละสังคมและประสบการณ์เหล่านั้นต้องมีความหมายต่อผู้เรียน กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนไปปรับใช้ในชีวิตจริง ตามสถานการณ์จริงและทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย สนุกสนานกับการเรียนและเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น สำหรับหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด โดยใช้การบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ซึ่งสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์

โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้ที่สอดคล้องกับความจริงที่ปรากฏอยู่ในชุมชนหรือสังคมและแนวทางการศึกษาหาความรู้โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น
2. เพื่อให้ผู้เรียนใช้กระบวนการคิดที่มีแหตุผลด้วยวิธีการเชื่อมโยงความรู้เดิม โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระดมความรู้ และเกิดความรู้ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ผู้เรียนและผู้สอนได้แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดที่กำหนดไว้
4. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับสารสนเทศ ความคิด ทักษะ ค่านิยมและวิธีการในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลสำเร็จในระยะยาว เป็นการเพิ่มพูนความสามารถที่จะเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและได้ผลดีในอนาคต

เป้าหมาย

เป้าหมายของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ผู้เรียนร้อยละ 80 มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

เนื้อหา

โครงสร้างเนื้อหาของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เป็นโครงสร้างเนื้อหาเพื่อส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด มีโครงสร้างเนื้อหาดังนี้

Unit	Theme	Sub topic	Period
1	Measure	1. BURAPHA PHIRAM TEMPLE	2
		2. THE PHRA MAHA CHEDI CHAIMONGKOL	2
		3. PA KUNG TEMPLE	2
2	Attractions	4. PALANCHAI CENTRAL PARK	2
		5. SOO DA CAVE WATERFALL	2
		6. PHA MOK MI WAI	2
		7. THUNG KULA RONG HAI	2
3	Culture	8. KU KA SING	2
		9. SA-KET Fabric	2
		10. ROI ET TOWER	2
		11. KU PHRA KONA	2
4	Tradition	12. MAHA THAN BARAMEE PRAPENEE BOON PHA SAWAD ROI ET TRADITION	2
		13. SOMMA NAM KUEN PENG SENG PRATEEP	2
		14. BOON KHAO JEE TRADITION OF MUEANG PHO CHAI	2
Total		14	28

แนวการจัดกิจกรรม

การจัดกิจกรรมโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น โดยกำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. Pre-reading (ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน)

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ซึ่งเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับบริบทท้องถิ่น โดยผู้สอนมีการสนทนาโต้ตอบกับผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหา เพื่อสร้างความเข้าใจและให้ผู้เรียนเกิดความสนใจกับเรื่องที่อ่าน

2. While-reading (ขั้นระหว่างการอ่านหรือขณะสอนอ่าน)

เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติในการอ่าน ไม่ใช่การทดสอบการอ่าน แต่เป็นการอ่านแล้วให้ผู้เรียนทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

3. Post-reading (ขั้นกิจกรรมหลังการอ่าน)

เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะทักษะสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากการอ่าน ทั้งการฟัง การพูดและการเขียน หลังจากได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการอ่านแล้ว ร่วมกันตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องแล้วช่วยกันหาคำตอบ

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เป็นกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลและการประมวลผลข้อมูลเพื่อนำมาตัดสินใจมีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสมกับเนื้อหา แนวการจัดกิจกรรม ตลอดจนวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ทำให้ประเมินความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งการวัดและประเมินผลมีดังนี้

1. การวัดและประเมินผลระหว่างเรียน และความเข้าใจเนื้อหา

1.1 วัดความเข้าใจระดับตัวอักษร คือการเข้าใจในเรื่องของคำและเนื้อเรื่องตามตัวอักษรที่ปรากฏ

1.2 วัดความเข้าใจระดับการตีความ คือระดับความเข้าใจในเรื่องที่อ่านและสามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์ จับความสัมพันธ์ สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงในเรื่องกับประสบการณ์ในตัวผู้อ่านได้ และยังสามารถตีข้อความทั่วไปได้

1.3 วัดความเข้าใจระดับการนำไปใช้ คือความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถประเมินแนวคิดของผู้เขียนได้ สามารถนำแนวคิดนั้นไปสัมพันธ์กับแนวคิดของตนเองและนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้ ซึ่งความเข้าใจระดับนี้เป็นการผสมผสานระหว่างความคิดของผู้อ่านกับความคิดของผู้เขียน

2. เครื่องมือและวิธีการวัดและประเมินผล

2.1 ครื่องมือ ประกอบด้วย แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม การทำใบงาน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2.2 วิธีการ การสังเกต การทำใบงาน การทำแบบแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นก่อนและหลังเรียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

การวิเคราะห์โปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

เรื่อง	เนื้อหา	วัตถุประสงค์	แนวการจัดกิจกรรม/สื่อ	การวัดและประเมินผล
Measure	1. BURAPHA PHIRAM TEMPLE 2. THE PHRA MAHA CHEDI CHAIMONGKOL 3. PA KUNG TEMPLE	สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้และเข้าใจในเรื่องที่อ่าน	อ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้/คลิปวิดีโอและภาพตัวอย่าง	วัดความเข้าใจระดับตัวอักษรและการนำไปใช้จากการสังเกตการอ่าน
Attractions	4. PALANCHAI CENTRAL PARK 5. SOO DA CAVE WATERFALL 6. PHA MOK MI WAI 7. THUNG KULA RONG HAI	สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้และเข้าใจในเรื่องที่อ่าน	อ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้/คลิปวิดีโอและภาพตัวอย่าง	วัดความเข้าใจระดับตัวอักษรระดับการตีความและการนำไปใช้จากกาสังเกตการอ่าน
Culture	8. KU KA SING 9. SA-KET Fabric 10. ROI ET TOWER 11. KU PHRA KONA	สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้และเข้าใจในเรื่องที่อ่าน	อ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้/คลิปวิดีโอและภาพตัวอย่าง	วัดความเข้าใจระดับตัวอักษรและการนำไปใช้จากการสังเกตการอ่าน

(ต่อ)

เรื่อง	เนื้อหา	วัตถุประสงค์	แนวการจัดกิจกรรม/สื่อ	การวัดและประเมินผล
Tradition	12. MAHA THAN BARAMEE PRAPENEE BOON PHA SAWAD ROI ET TRADITION 13. SOMMA NAM KUEN PENG SENG PRATEEP 14. BOON KHAO JEE TRADITION OF MUEANG PHO CHAI	สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้และเข้าใจในเรื่องที่อ่าน	อ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้/คลิปวิดีโอและภาพตัวอย่าง	วัดความเข้าใจระดับตัวอักษร ระดับการตีความและการนำไปใช้จากการสังเกตการอ่าน

ตัวอย่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1
การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

รายวิชา ภาษาอังกฤษเบื้องต้น

หน่วยการเรียนที่ 1 Measure

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง BURAPHA PHIRAM TEMPLE

เวลา 2 ชั่วโมง

.....

1. ที่มาและความสำคัญ

การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้อ่านได้อ่านโดยการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เช่น วัดบูรพาภิราม จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจในเนื้อหาที่มีความจำเป็นและสำคัญเพื่อสร้างความเข้าใจและสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องสอดคล้องกับเรื่องราวในบริบทท้องถิ่นนั้น ๆ การนำเสนอสื่อสารออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การพูด การเขียน ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร การอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นจึงเป็นข้อมูลจำเป็นทำให้บุคคลอื่นสามารถเข้าใจและนำไปปรับประยุกต์ใช้ได้ มีคุณค่าและทำให้เกิดประโยชน์อย่างสูงยิ่ง

2. วัตถุประสงค์

1. สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ถูกต้องและเข้าใจในเรื่องที่อ่าน
2. สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

3. เป้าหมาย

- นักศึกษาร้อยละ 80 มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

4. เนื้อหา

1. บทความเกี่ยวกับวัดบูรพาภิราม จังหวัดร้อยเอ็ด
2. รูปภาพวัดบูรพาภิราม จังหวัดร้อยเอ็ด
3. Context 1

5. แนวการจัดกิจกรรม

1. Pre-reading (ขั้นนำเข้าสู่การอ่าน)

- ผู้สอนสนทนาโต้ตอบกับผู้เรียนเกี่ยวกับวัดบูรพาภิราม อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด
- ผู้เรียนดูรูปภาพ/คลิปวิดีโอวัดบูรพาภิราม อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด
- ผู้สอนอธิบายคำศัพท์ที่สำคัญและน่าสนใจให้ผู้เรียน

2. While-reading (ขั้นระหว่างการอ่านหรือขณะสอนอ่าน)

- เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่อ่าน มิใช่การทดสอบการอ่าน แต่เป็นการ “ฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ” กิจกรรมระหว่างอ่านนี้ควรหลีกเลี่ยงการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะอื่นๆ อาจจัดกิจกรรมให้พูดโต้ตอบได้บ้างเล็กน้อย

3. Post-Reading (กิจกรรมหลังการอ่าน) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะทักษะสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากการอ่าน ทั้งการฟัง การพูดและการเขียน ภายหลังที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการอ่านแล้ว โดยอาจฝึกการแข่งขันเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ จากเรื่องที่ได้อ่าน เป็นการตรวจสอบทบทวนความรู้ ความถูกต้องของคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ หรือฝึกทักษะการฟังการพูดโดยให้ผู้เรียนร่วมกันตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องแล้วช่วยกันหาคำตอบ สำหรับผู้เรียนระดับสูง อาจให้พูดอภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของผู้เขียนเรื่องนั้น หรือฝึกทักษะการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน เป็นต้น

6. การวัดและประเมินผล

1. การเข้าใจในเรื่องของคำและเนื้อเรื่องที่อ่าน
2. การลำดับเหตุการณ์ ความสัมพันธ์ การตีความเรื่องที่อ่านได้
3. สามารถประเมินแนวคิดของผู้เขียนและนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ..... ผู้สอน

(นายภุชงค์ มัชฌิโม)

Context 1

BURAPHA PHIRAM TEMPLE

It is located at Phadungpanich Road, Nai Mueang Subdistrict, Mueang Roi Et District. It is a royal monastery, a common type, built since 1913, formerly known as Wat Hua Ro, later changed its name to Burapha Phiram Temple because in those days was used as a place for overnight stay of merchants and people who rely on foot because there are no convenient transportation vehicles like today. Hua Ro Temple was the starting point of the first night of the journey and was often a meeting point.

In addition, the temple grounds are also enshrined at Phra Phuttha Rattanamongkol Mahamuni. (The Great Lord), worshiped by Roi Et people which represents the strong faith in Buddhism that has built the blessing Buddha image which is said to be the largest in Thailand. The Great Lord is also the symbol of the province, an priceless Buddha statue that protects the people of Roi Et to live peacefully, being peaceful blessed. With the height of the Lord Buddha, causing the belief that if you come to worship, you will gain virtue, high artificiality. Whatever you want, you will be success in all things.

Exercise 1

BURAPHA PHIRAM TEMPLE

Match the words with their meanings correctly.

1. blessing	1. The habitation and workplace of a community of monks or nuns.
2. image	2. Not at war or disturbed by strife or turmoil.
3. belief	3. some kind of divine or supernatural aid, or reward.
4. monastery	4. A feeling, conviction or belief that something is true, real, or will happen.
5. royal	5. An optical or other representation of a real object; a graphic; a picture.
6. faith	6. A character or glyph representing an idea, concept or object.
7. peaceful	7. Mental acceptance of a claim as truth regardless of supporting or contrary empirical evidence.
8. merchant	8. A particular manifestation of moral excellence in a person; an admirable quality.
9. symbol	9. Of or relating to a monarch or their family.
10. virtue	10. A person who traffics in commodities for profit.

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม
การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

สัปดาห์ที่ .....ครั้งที่..... วัน/เดือน/ปี.....

พฤติกรรม	**การตีความ**
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....

ลงชื่อ..... ผู้สังเกต

(.....)

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

รายวิชา ภาษาอังกฤษเบื้องต้น

หน่วยการเรียนที่ 1 Measure

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง THE PHRA MAHA CHEDI CHAI MONGKOL

เวลา 2 ชั่วโมง

.....

1. ที่มาและความสำคัญ

การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้อ่านได้อ่านโดยการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เช่น วัดพระมหาเจดีย์ชัยมงคล อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจในเนื้อหาที่มีความจำเป็นและสำคัญเพื่อสร้างความเข้าใจและสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องสอดคล้องกับเรื่องราวในบริบทท้องถิ่นนั้น ๆ การนำเสนอสื่อสารออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การพูด การเขียน ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร การอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นจึงเป็นข้อมูลจำเป็นทำให้บุคคลอื่นสามารถเข้าใจและนำไปปรับประยุกต์ใช้ได้ มีคุณค่าและทำให้เกิดประโยชน์อย่างสูงยิ่ง

2. วัตถุประสงค์

1. สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้ถูกต้องและเข้าใจในเรื่องที่อ่าน
2. สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

3. เป้าหมาย

- นักศึกษาร้อยละ 80 มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

4. เนื้อหา

1. บทความเกี่ยวกับวัดพระมหาเจดีย์ชัยมงคล อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด
2. รูปภาพวัดพระมหาเจดีย์ชัยมงคล อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด
3. Context 2

5. แนวการจัดกิจกรรม

1. Pre-reading (ขั้นนำเข้าสู่การอ่าน)

- ผู้สอนสนทนาโต้ตอบกับผู้เรียนเกี่ยวกับวัดพระมหาเจดีย์ชัยมงคล อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด
- ผู้เรียนดูรูปภาพ/คลิปวิดีโอวัดพระมหาเจดีย์ชัยมงคล อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด
- ผู้สอนอธิบายคำศัพท์ที่สำคัญและน่าสนใจให้ผู้เรียน

2. While-reading (ขั้นระหว่างการอ่านหรือขณะสอนอ่าน)

- เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่อ่าน มิใช่การทดสอบการอ่าน แต่เป็นการ “ฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ” กิจกรรมระหว่างอ่านนี้ควรหลีกเลี่ยงการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะอื่นๆ อาจจัดกิจกรรมให้พูดโต้ตอบได้บ้างเล็กน้อย

3. Post-Reading (กิจกรรมหลังการอ่าน) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะทักษะสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากการอ่าน ทั้งการฟัง การพูดและการเขียน ภายหลังที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการอ่านแล้ว โดยอาจฝึกการแข่งขันเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ จากเรื่องที่ได้อ่าน เป็นการตรวจสอบทบทวนความรู้ ความถูกต้องของคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ หรือฝึกทักษะการฟังการพูดโดยให้ผู้เรียนร่วมกันตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องแล้วช่วยกันหาคำตอบ สำหรับผู้เรียนระดับสูง อาจให้พูดอภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของผู้เขียนเรื่องนั้น หรือฝึกทักษะการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน เป็นต้น

6. การวัดและประเมินผล

1. การเข้าใจในเรื่องของคำและเนื้อเรื่องที่อ่าน
2. การลำดับเหตุการณ์ ความสัมพันธ์ การตีความเรื่องที่อ่านได้
3. ประเมินแนวคิดของผู้เขียนและนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ..... ผู้สอน

(นายภุชงค์ มัชฌิโม)

THE PHRA MAHA CHEDI CHAI MONGKOL

It was located in Nong Phok district on the area of 61,600 square meter. The Phra Maha Chedi Mongkol has a height of 101 meters, 101 meters long and 101 meters wide. It is a perfect blend of old and modern art, finely and beautifully decorated. Phra Maha Chedi Chai Mongkhon located on the top of Khao Kheaw, Phu Phan mountain range, Nong Phok district, which near the steep cliffs with water flowing all year round called "Pha Nam Yoi" which is be the location of Wat Pha Nam Thip Thepprasit Wararam. There are steep railings for climbing down. This flowing water wilf fow throughout the year. Phra Maha Chedi Chai Mongkhon designed to be a contemporary art between the central and northeastern regions as the combination of Phra Pathom Chedi and Phra That Phanom.

Exercise 2

Match the words with their meanings correctly.

1. mountain range	1. Someone or something living at the same time, or of roughly the same.
2. climbing	2. She lived at the top of a steep hill, and I had to climb it on foot.
3. contemporary	3. The sport of climbing, ascending a wwall or a rock or another object using available holds, generally with the safety of a rope and belayer.
4. steep	4. The surrounding mountain range has a great diversity of ecosystems, with abundant flora and fauna.
5. finely	5. The marking out of the boundaries, or identifying the place or site of, a piece of land, according to the description given in an entry, plan, map, etc.
6. perfect	6. To make more attractive by adding ornament, colour, etc.
7. wide	7. Pertaining to a current or recent time and style; not ancient.
8. location	8. Excellent and delightful in all respects.
9. decorate	9. Very well, in a great way
10. modern	10. Having a large physical extent from side to side.

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม
การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

สัปดาห์ที่ .....ครั้งที่..... วัน/เดือน/ปี.....

พฤติกรรม	**การตีความ**
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....

ลงชื่อ..... ผู้สังเกต

(.....)

ภาคผนวก ข

แบบประเมินโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

แบบประเมินโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

คำชี้แจง

1. แบบประเมินโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น ชุดนี้เพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

2. ผู้เชี่ยวชาญโปรดพิจารณาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสอดคล้องเหมาะสมที่ตรงกับความคิดของท่าน แบบประเมินนี้เป็นแบบมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scal) ซึ่งกำหนดระดับการประเมินความเหมาะสมเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ตรวจให้ 5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ตรวจให้ 4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ตรวจให้ 3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ตรวจให้ 2 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ตรวจให้ 1 คะแนน

และพิจารณาระดับความเหมาะสมของแผนการจัดประสบการณ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.120–121)

คะแนน 4.51–5.00 แปลความหมาย เหมาะสมมากที่สุด
คะแนน 3.51–4.50 แปลความหมาย เหมาะสมมาก
คะแนน 2.5 –3.50 แปลความหมาย เหมาะสมปานกลาง
คะแนน 1.51–2.50 แปลความหมาย เหมาะสมน้อย
คะแนน 1.00–1.50 แปลความหมาย เหมาะสมน้อยที่สุด

แบบประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. ที่มาและความสำคัญ						....
2. วัตถุประสงค์						....
3. เป้าหมาย						....
4. เนื้อหา						....
5. แนวการจัดกิจกรรม						....
6. การวัดและประเมินผล						....

ลงชื่อ ..... (ผู้เชี่ยวชาญ)

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

คำชี้แจง

1. แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นชุดนี้เพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

2. ผู้เชี่ยวชาญโปรดพิจารณาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสอดคล้องเหมาะสมที่ตรงกับความคิดของท่าน ซึ่งกำหนดเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

+1 เมื่อเห็นว่าโปรแกรมมีความสอดคล้อง

0 เมื่อเห็นว่าไม่แน่ใจว่าโปรแกรมมีความสอดคล้อง

-1 เมื่อเห็นว่าแน่ใจว่าโปรแกรมไม่มีความสอดคล้อง

แบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ของโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

รายการประเมิน	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
1. ที่มาและความสำคัญ				....
2. วัตถุประสงค์				....
3. เป้าหมาย				....
4. เนื้อหา				....
5. แนวการจัดกิจกรรม				....
6. การวัดและประเมินผล				....

ลงชื่อ ..... (ผู้เชี่ยวชาญ)

(.....)

ตำแหน่ง.....

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัยแบบเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
2. เวลาในการทำแบบทดสอบ 60 นาที
3. แบบทดสอบชนิดปรนัยแบบเลือกตอบ ให้เลือกคำตอบที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียวแล้วกาเครื่องหมาย X ทับข้อที่ถูก ในกระดาษคำตอบ

BURAPHA PHIRAM TEMPLE

It is located at Phadungpanich Road, Nai Mueang Subdistrict, Mueang Roi Et District. It is a royal monastery, a common type, built since 1913, formerly known as Wat Hua Ro, later changed its name to Burapha Phiram Temple because in those days was used as a place for overnight stay of merchants and people who rely on foot because there are no convenient transportation vehicles like today. Hua Ro Temple was the starting point of the first night of the journey and was often a meeting point.

In addition, the temple grounds are also enshrined at Phra Phuttha Rattanamongkol Mahamuni. (The Great Lord), worshiped by Roi Et people which represents the strong faith in Buddhism that has built the blessing Buddha image which is said to be the largest in Thailand. The Great Lord is also the symbol of the province, an priceless Buddha statue that protects the people of Roi Et to live peacefully, being peaceful blessed. With the height of the Lord Buddha, causing the belief that if you come to worship, you will gain virtue, high artificiality. Whatever you want, you will be success in all things.

1. What is the former name of Burapha Phiram Temple?

a. The Lord Buddha b. Hua Ro Temple

c. BURAPHA PHIRAM d. The Great Lord

2. What do people who pay their respects to the Great God believe?

a. Have a fortune b. It's about love.

c. Safe travel d. high artificiality

3. What is The Great Lord created as a Buddha statue?

a. PangKorn Forgive b. Pang Blessed

c. Miracle Pang d. Pang Pathom Sermon

THE PHRA MAHA CHEDI CHAI MONGKOL

It was located in Nong Phok district on the area of 61,600 square meter. The Phra Maha Chedi Mongkol has a height of 101 meters, 101 meters long and 101 meters wide. It is a perfect blend of old and modern art, finely and beautifully decorated. Phra Maha Chedi Chai Mongkhon located on the top of Khao Kheaw, Phu Phan mountain range, Nong Phok district, which near the steep cliffs with water flowing all year round called "Pha Nam Yoi" which is be the location of Wat Pha Nam Thip Thepprasit Wararam. There are steep railings for climbing down. This flowing water wilf fow throughout the year. Phra Maha Chedi Chai Mongkhon designed to be a contemporary art between the central and northeastern regions as the combination of Phra Pathom Chedi and Phra That Phanom.

4. Where is Maha Chedi Chaimongkol located?

a. Nong Phok district b. Pha Nam Yoi

c. That Phanom d. Phra Pathom Chedi

5. What kind of art is Wat Phra Maha Chedi Chai Mongkol?

a. Ancient Khom Arts b. Contemporary Fine Arts

c. Modern Arts d. Ancient Arts

PA KUNG TEMPLE

Prachacom Wanaram Temple or Pa Kung Temple is located at Si Somdet Sub-district, Si Somdet District. This temple has the official name as Prachacom Wanaram Temple, was created by Luang Pu Sri Mahawiro, and has a large pagoda made of natural sandstone, the first in Thailand. The reason Laung Pu Sri built this pagoda is because Luang Pu went to perform the religious practice at Maha Chedi Bu Boruthotho or Borobudur in 1988 and was impressed with the grandeur of this great pagoda. Therefore, he told to his disciples about it. Later in 1992, construction began until being completed on October 28, 2004, and held the weight-101 gold pagoda ceremonies. Inside the pagoda is enshrined with the relics at the center of the pagoda. Its walls carved with stories of Buddha history, and Wessandorn Chadok, including the history of Luang Pu Si along with the teacher figure.

6. What is the general name of Wat Prachakhom Wanaram?

a. Wessandorn Chadok b. Maha Chedi Bu Boruthotho

c. Pa Kung Temple d. Buddha history

7. What kind of material does a large JD at the forest build?

a. Natural Granite b. Natural Limestone

c. Natural Sandstone d. Natural Clay Stone

PALANCHAI CENTRAL PARK

LOCATED AT THE CENTER OF ROI ET CITY, ROI ET MUNICIPALITY AREA, ROI ET PROVINCE.

Palanchai Central Park is a symbol of Roi Et. The large swamp island, an area of about 200,000 square meters, is a tourist attraction. The beautiful recreation place for people that is similar to the foreign countries. It was decorated with gorgeous flower gardens, large and small plants for giving a cool. King Rama VI. and Phra Phutthodom Mmongkol Stsada Siripattana monument enshrined in the flower garden. There are various fish in Wang Madcha. There are boats for paddle and seeing fish. Moreover, it is also a place for exercise.

8. Which is not related to the exploitation of Palanchai Central Park?

a. Attractions b. Political place

c. Fitness Facilities d. Recreational facilities

9. How important is Palanchai Central Park to Roi Et Province?

a. Symbol of Roi Et Province

b. Identity of Roi Et Province

c. Roi Et Landscape

d. Philosophy of Roi Et Province

SOO DA CAVE WATERFALL

LOCATED AT BAN NON SOMBUN, PHU KHAO THONG SUBDISTRICT,
NONG PHOK DISTRICT, ROI ET PROVINCE.

It is nearby the Huai Phung Yai Reservoir. It was restored as tourist attraction on February 14, 1997 by Luang Pu Kanphapakalo, the initiator of the construction and a caretaker of the Soo da Cave Waterfall living at Buddhist temple accommodation at Soo da Cave. The reason why there name is Soo Da Cave Waterfall is in, formerly known as the story of Phra That Phanom aged. There was one couple, a husband's name was "Soo" and the wife's name was "Da". They would like to put money and gold into Phra That Phanom, then they traveled through the forest. They found a cave so it's used as a living place while traveling and later used this cave as a shelter during going out to find wild food. When they tried, they returned to this cave every day until the villagers called the name “Soo Da Cave” and from which there was a waterfall in this tourist attraction, therefore named "Tham Soda Waterfall" and restored as a tourist attraction and monastery until now. The general area of tourist attractions in Soo da Cave Waterfall is the green forest area and located in the plateau area, called Phu Khiao, is part of the Pha Nam Thip Cave Non-Hunting Area. There are complex sandstone laid out including large rock cliffs. There is abundant natural resources, including water resources, forests, some wildlife and more importantly, there is a natural stone pagoda that has a very small base but can be located as a natural miracle.

10. What is Soda Cave located in the plateau known as it?

a. Phukhiao b. Green Cave

c. Soda d. Namthip Cliff

11. What story did the name Soda derive from?

a. Grandparents b. Brothers and sisters.

c. Grandparents Couple d. couple

12. What natural attractions can be seen at Soda Cave?

a. stalagmite b. stalactite

c. waterfall d. Large Cave

PHA MOK MI WAI,

THE VIEWPOINT FOR WATCHING GORGEOUS SUNSET,

IS LOCATED IN THE AREA OF THE PHA NAM THIP NON-HUNTING AREA.

The last fertile forest conservation area in the upper northeastern region, is a forest that used to be a hiding place and a large base of the Communist. During 1973-1980, the Nation of Thailand was a land that has fog all year round. On the most fertile forest and the last forest of Roi Et Province, area 151,242 Rai, is an important source of water and a habitat of wildlife on the Phu Khiao Mountains. It is hermetical land between Roi Et, Mukdahan and Kalasin Province. There is Pha Nam Thip Non- Hunting Area office is a supervision and maintaining a wildlife, plants, herbs learning center, complete range and also a dry evergreen forest. There is cold weather all year round. Therefore, there has been called "Swiss Land of Roi Et". There is a viewpoint of Soo Da Cave Temple, Sunrise View Point Pha Phu Thai, and Nature trail that is suitable for camps, seminars and trekking. Nature study also offers accommodation, meeting facilities such as tent for tourists as well. The abundance and story of this forest are a good source of knowledge for young people and tourists who love nature.

13. How many inter-province areas are PHA MOK MI WAI?

a. 1 b. 2

c. 3 d. 4

14. Which is the inappropriate activity at PHA MOK MI WAI?

a. Nature Trekking b. Into the hunting forest.

c. Seminar Camp d. Kanten to see the beauty of nature

15. What kind of forest area is PHA MOK MI WAI?

a. Coniferous forest b. Swamp forest

c. Dry evergreen forest d. Tropical evergreen forest

THUNG KULA RONG HAI

LOCATED IN SUWANNAPHUM DISTRICT KASET WISAI DISTRICT, PHANOM PHRAI DISTRICT, NONG HI DISTRICT, PHON SAI DISTRICT, AND PATHUM RAT DISTRICT, AN AREA OF 833,079.5 ACRE / 3,372,304,000 SQUARE METER

The territory covers 5 provinces: Roi Et, Mahasarakham, Surin, Si Sa Ket and Yasothon. The largest area of 390,042.30 acre / 1,578,891,200 Square meter are in Roi Et province, accounting for 46.82 percent of all Thung Kula areas. This is the most largest field of Northeast. Nowadays, Thung Kula Rong Hai becomes a golden field that is a source of the most delicious jasmine rice. Jasmine 105 is fragrant rice for 2 times more aromatic than others that caused by salty soil and drought. The jasmine rice can release stress substances resulting in the most delicious Tung Kula fragrant rice in the world.

16. How many districts are there in Thung Kula Rong Hai District?

a. 4 b. 5

c. 6 d. 7

17. How many provinces does Thung Kula Rong Hai ?

a. 4 b. 5

c. 6 d. 7

KU KA SING

Ku Ka Sing (Burapha Ku Ka Sing Noi Temple) is located in Ku Ka Sing Sub-district. Kaset Wisai District, Rol Et. It is a castle or temple in Brahmanism, built in the 16th Buddhist century with style of Khmer culture on an ancient community area that had been traditionally from the late prehistoric. This place is built to devote to Shiva in Brahminism. After the 18th Buddhist century, the evidence was found that Ku Ka Sing building was demolished to build Ku Phon Rakhang. Later in 1903, there was a group of Laos people settling at Ban Ku Ka Sing by calling the name Ku Ka Sing according to the two lion sculptures that are located at the entrance door which has been lost. At present, Ku Ka Sing is located within area of the Burapha Ku Ka Sing Noi Temple which built in 1929. The villagers call it Burapha Ku Noi Temple because it is located in the east of the village.

The Ku Ka Sing area consists of buildings within the walls, including 3 castles and 2 buildings in the northeast and southeast of the castle, and structures outside the walls, including the U-shaped moat that surrounds the outer wall and the pool at the north-eastern of castle. Ku Ka Sing architecture style is 3 Baphoun period Khmer-style brick castle which set on the same laterite base.

The structure is made of brick, but used sandstones as decorations, facing east. All 3 castles are arranged along the north - south. The middle castle is the main castle, enshrined Siwlungkh made of green stone, In front of the main castle is the mondop, enshrined by the Konon Thi. The southern castle, originally, may be enshrined by the servant goddess of the Lord Shiva, built by laterite, facing the building on the west side into the castle group. There is a rectangular plan in front of the porch room as the entrance door. The wall is made of laterite, mixed brick, 35 meters wide, 50 meters length, Is a rectangular package. There is an entrance gate (Kopura), a cross on the east and west in the middle of the north and south wall, forming a rectangular room with a door connecting to the inner space, Important evidence found from archaeological excavations is a gold jewelry with a five-headed naga, and a gold plate used to lay the foundation stone which determining the age in the Khmer art of Baphoun period, currently preserved in the Roi Et National Museum.

18. What religion is Ku Ka Sing a castle?

a. Brahmanism b. Buddhism

c. Hindu d. Khmer

19. What letter does the moat surrounded outside the walls of Ku Ka Sing Castle resemble?

a. C b. U

c. O d. V

20. What form of gold jewelry was discovered?

a. headed naga b. a five-headed naga

c. a seven-headed naga d. Naga

Sa-Ket Fabric

Sa-Ket Fabric refers to fabric consisting of unique patterned in the silk weaving of Roi Et Province by weaving five popular tie -and-dye patterns together into the same cloth as the one to unite the unity of Roi Et people. Each pattem is weaved by plain color fabric of Inthanin Bok flowers (Magenta), which is the flower of Roi Et province. Sa-Ket is the original name of Roi Et Province. The patterns of five tie-and-dye that are composed in Sa-Ket are;

1. Kome-Jed pattern refers to that the lamp illuminates the glory, abundance, productivity and well-being

2. Nak-Noi pattern refers to Naga spraying water pattern is a symbol of fertility, humidity, and seasonal raining for the perfect farm.

3. Kong-Eai pattern refers to the nature of the river that facilitates the way of life and agriculture of the Roi Et people.

4. Mhak-Jab pattern (Mhak-Jab is the name of a plant) refers to the impression when anyone meets the kindness of the Roi Et people and wants to visit endlessly.

5. Kam-Pao pattern refers to a straight line pattern consisting of two lines, meaning integrity, commitment, strength, patience, sustainability of the friendship of Roi Et people.

The made up five patterns are called Sa-Ket pattern and have been declared as the unique pattern of Roi Et province on September 13, 2001.

21. How many types of sake thu fabrics are there?

a. 4 b. 5 c. 6 d.7

22. Which is not the fabric that is assembled in saket fabric?

a. Mhak-Jab pattern b. Kong-Eai pattern

c. Kam-Pao pattern d. Mak-Noi pattern

KU PHRA KONA

Ku Phra Kona (Ku Si Chaeng or Ku Kham Na) is located at Sa Khu Subdistrict, Suwannaphum District. Roi Et. The Ku is a castle built in the 16th Buddhist century according to the Khmer culture influence to devote to the three gods in the cult of Brahminism, including Shiva, Brahma and Vishnu. The Ku Phra Kona plan has the same characteristics as Ku Ka Sing that consists of buildings within the walls, 3 castles built on the same base and Bannalai Building at the southeast of the castle group, and outside the north-east wall is a pool.

The architecture of the group of 3 castles is facing east, use sandstone and brick as the main material for construction by placing them in the north-south direction. At present, the central castle has been converted into a mop-shaped pagoda in the twelve wooden plan. There are arches enshrined in the Buddha statue on all four sides. Above the mondop is the layer arranged together up to 5 layers. In the corner of the

lowest floor is decorated with petals jackfruit. From the lowest floor is a small bell that grows above the chimney and the crest. The north brick castle is disturbed by the construction of a modern Kudi over the original castle base.

The southern brick castle is the most perfect. Found lintels and pillars decorated with sandstone door frames. For Bannalai, only the base In the rectangle layout that extends from the west side To be used as the entrance to the current that has built the bell tower over the top The wall is a laterite wall in the rectangle layout. There is an entrance gate in the east and west that is shaped as a cross (Kopura) by creating an outer porch and a shorter porch in the wall. In the middle of the north and south walls, there are rooms in the rectangle layout. There is a door in the wall. The outer part is a pretend arch. The pool outside the wall is rectangular pool which currently being dredged and adapted to be a public water source. From archaeological evidence, presumably originally had a Naga bridge and a walkway decorated from the front door to the pool.

23. Which gods did gona not build a devoted castle?

a. Shiva b. Vishnu

c. Brahma d. Rama

24. Which of the three castles of Ku Phra Kona Castle is built?

a. north b. east

c. northeast d. southeast

"MAHA THAN BARAMEE PRAPENEE BOON PHA SAWAD ROI ET TRADITION"

IS ORGANIZED DURING THE FIRST WEEK OF MARCH EVERY YEAR.

The merit of the nation as a one of the tasks in lunar festival and fourteen laws. The objective is to bring back to foster charity and take the case as it pillar of the tenth Bodhisattvea. The festival of the people with the good deeds and preserve inherit culture is even. Roiet Province continue to the cultural traditions by lifting is a provincial tradition and define the on friday, saturday sunday the first of the March of every year to preserve the continued the traditions by government agencies, private

sectors, state enterprises, educational institutions and people in the province Together to organize a great tradition.

25. When is the BOON PHA SAWAD Roi Et tradition held?

a. march every year

b. The second week of march every year

c. The first week of march every year

d. April every year

26. When is the event popularly held during the week?

a. define the on Saturday, Sunday and Monday

b. define the on Thursday, friday and saturday

c. define the on Friday, Saturday and Monday

d. define the on friday, saturday and Sunday

"SOMMA NAM KUEN PENG SENG PRATEEP"

IS SCHEDULED TO BE HELD ON THE FULL MOON NIGHT OF THE 12TH MONTH EVERY YEARAT SOMDET PHRA SRINAKARIN PARK AND BUENG PHALAN CHAI ROI ET.

When the flood season arrives on the full moon night of the 12th month, the faith in the Goddess of the Ganga of the Roi Et people, the gate of the beautiful city "Saket Nakhon" or the city "Roi Et" is visible through the way of asking for forgiveness and remembrance of the mothers of the river which has been passed on through the merit of the ancient tradition that the people of the city have followed since the ancestors.

"Somma Nam Kuen Peng Seng Prateep" is another great tradition of Roi Et province. That is important and related to Buddhism. "Somma Nam" means pay respect to the Goddess of Water, "Kuen Peng" means the middle of the lunar month, and "Prateep" means Krathong. For overall means the tradition of asking for water on the full moon night and the Krathong contest. This tradition is also considered to be another way of worshiping the Lord Buddha by relying on water as a medium to carry flowers, Krathongs, candles and worship to the Buddha.

27. Which one correctly defines the word " Somma Nam"?

a. Pray from the river. b. Good fortune from the river.

c. pay respect to the Goddess of Water d. Have a happy life from the river.

28. Which one correctly defines the word " Prateep "?

a. candles b. worship

c. incense d. Krathong

ROI ET TOWER

Known in Thai as Hor Wot, the tower takes its distinctive shape from the wot, or panpipes used in the traditional music of Isaan. The Roi-Et 101 is being built as part of the city's development strategy to attract tourists, and will also feature a zip line, restaurant and local museum.

Located in Somdet Phra Srinagarindra Park, Mueang district, The tower soars to 101 metres, or 35 floors. Construction work on the 35th floor has been completed, with only the finishing touches to be applied.

Construction began in 2017 with a government budget of Bt341.8 million, allocated through the Department of Local Administration. Visitors will get to look down on Roi Et city from observation decks on floors 28 to 34, while the 35th floor will be used to enshrine Roi Et's sacred Buddha statue.

29. What is roi-et tower called?

a. Hor Vot b. Hor 101

c. Hor Isaan d. Hor Wot

30. Which sector has “Wot” instruments?

a. north b. south

c. East d. northeast

เฉลยแบบทดสอบ

1	b	11	d	21	b
2	d	12	c	22	d
3	b	13	c	23	d
4	a	14	b	24	b
5	b	15	c	25	c
6	c	16	c	26	d
7	c	17	b	27	c
8	b	18	a	28	d
9	a	19	b	29	d
10	a	20	b	30	d

ภาคผนวก ง

แบบสอบถาม
สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

แบบสอบถาม

สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจต่อไป

จึงขอความร่วมมือจากทุกท่านได้ตอบแบบสอบถามฉบับนี้ด้วยตนเอง ตามความเป็นจริงเพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ในภาพรวม ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามครั้งนี้จะมีประโยชน์ในการวางแผนและปรับปรุงการพัฒนารูปแบบการสอนความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ขอขอบคุณท่านให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

แบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับข้อมูลของท่าน

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ ☐ 25 – 30 ปี ☐ 31 – 40 ปี
   ☐ 41 – 50 ปี ☐ ตั้งแต่ 51 ปี ขึ้นไป
3. อายุการทำงาน ☐ 5 – 10 ปี ☐ 11 – 15 ปี
   ☐ 15 – 20 ปี ☐ ตั้งแต่ 21 ปี ขึ้นไป
4. วุฒิการศึกษา ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท
   ☐ ปริญญาเอก ☐ อื่น ๆ .....

ตอนที่ 2 ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับปัญหา โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

ระดับการประเมิน

5 หมายถึง มีปัญหามากที่สุด

4 หมายถึง มีปัญหามาก

3 หมายถึง มีปัญหาปานกลาง

2 หมายถึง มีปัญหาน้อย

1 หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุด

สภาพปัญหา	ระดับปัญหา				
	5	4	3	2	1
1. ความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของรายวิชา					
2. ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์					
3. ส่งเสริมทักษะการอ่านของนักศึกษา					
4. สอดคล้องกับการวัดผลและประเมินผล					
5. สอดคล้องกับการบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น					
6. นักศึกษามีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม					
7. สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน					
8. นักศึกษามีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนการสอน					
9. เนื้อหามีความเหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักศึกษา					
10. วิธีวัดผลและเครื่องมือวัดผลเหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก จ

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เรื่อง การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เรื่อง การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

คำชี้แจง

1. แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี แบ่งข้อคำถามออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และความต้องการในการใช้วิธีการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

2. ผู้ให้ข้อมูล คือ อาจารย์ผู้สอนในระดับปริญญาตรี

3. การให้ข้อมูล กรุณาให้ข้อมูลให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง การสัมภาษณ์ครั้งนี้จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวท่านผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลไว้เป็นความลับและวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ภาคผนวก ฉ

แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น

คำชี้แจง

แบบประเมินนี้เป็นแบบประเมินความพึงพอใจเพื่อให้ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่นการประเมินให้ระดับความพึงพอใจ

ให้นักศึกษาให้ระดับความพึงพอใจ โดยทำเครื่องหมาย ✓ลงในช่องระดับความพึงพอใจ โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

ระดับการประเมิน

5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ด้านเนื้อหา					
1.1 การจัดการเรียนรู้ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้นักศึกษาได้ดี					
1.2 กิจกรรมการเรียนรู้ได้รับทั้งความรู้และการปฏิบัติที่ดี					
2. ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน					
2.1 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ได้เรียนรู้วิธีการและนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้					
2.2 มีโอกาสนำเสนอแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนในชั้นเรียน					

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
3. ด้านการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ					
3.1 ได้พัฒนาตนเองด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ					
3.2 ได้รับการฝึกปฏิบัติที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของตนเอง					
4. ด้านสื่อการเรียนรู้					
4.1 สื่อการเรียนการสอนมุ่งปลูกฝังความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ					
4.2 เอกสารประกอบการเรียนรู้มีความน่าสนใจ					
5. ด้านการวัดและประเมินผล					
5.1 มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน					
5.2 การประเมินผลมีความสอดคล้องกับเนื้อหาง่ายไม่ซับซ้อนหรือยากเกินไป					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ช

หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
ที่ คศ ๖๐๔๓๗/๒๕๖๔ **วันที่** ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๔
เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ

ด้วย นายภุชงค์ มัชฌิโม รหัสประจำตัว ๖๒๙๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ **เรื่อง "การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น"** เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

เพื่อ ☐ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☐ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
☐ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
ที่ คศ ๖๐๔๓๗/๒๕๖๔ **วันที่** ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๔
เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต.ดร.อรัญ ชุยกระเดื่อง

ด้วย นายภุชงค์ มัชฌิโม รหัสประจำตัว ๖๒๙๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ **เรื่อง "การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น"** เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

เพื่อ ☐ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☐ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
☐ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
ที่ คศ ๖๐๔๓๗/๒๕๖๔ **วันที่** ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๔
เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ดวงพร ศรีบุญเรือง

ด้วย นายภุชงค์ มัชฌิโม รหัสประจำตัว ๖๒๙๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ **เรื่อง "การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น"** เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

เพื่อ ☐ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☐ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
☐ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพันธ์ อรัญญาวาส

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๔๐๙๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อพันตรี พูลพุทธา

ด้วย นายภุชงค์ มัชฌิโม รหัสประจำตัว ๖๒๙๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ **เรื่อง "การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น"** เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

เพื่อ ☐ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☐ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
☐ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๔๐๙๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๔

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย(วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด)

ด้วย นายภุชงค์ มัชฌิโม รหัสประจำตัว ๖๒๙๒๑๐๑๘๐๑๐๔ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ **เรื่อง "การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยบูรณาการเนื้อหาตามบริบทท้องถิ่น"** เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

ในการนี้ จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย กับกลุ่มประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นายภุชงค์ มัชฌิโม

วันเกิด 22 กรกฎาคม 2520

ที่อยู่ปัจจุบัน 105 หมู่ที่ 3 บ้านแจ้งข่า ตำบลม่วงลาด อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด

สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย (วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด) อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด

ตำแหน่ง อาจารย์พิเศษ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2556	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2559	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2565	ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต (ค.ด.) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม